

Hắc Đạo Tình Duyên

Contents

Hắc Đạo Tình Duyên	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	11
4. Chương 3	18
5. Chương 4	26
6. Chương 5	33
7. Chương 6	40
8. Chương 7	48
9. Chương 8	55
10. Chương 9	62
11. Chương 10	70
12. Chương 11	79

Hắc Đạo Tình Duyên

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, cường công cường thụ, HE
Pairing: Lý Dục Hào x Trần Dật Hào
Chuyển ngữ: Light
aitoThiên a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-dao-tinh-duyen>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Trong khu vườn trên bãi cỏ xanh mượt mà, có bảy đứa bé trai cỡ khoảng trên dưới mười tuổi đang xếp thành một hàng ngang, chúng nó lấy chiếc xe đồ chơi bốn bánh của mình đặt trên đất

Một đứa có vẻ là lớn tuổi nhất đang đứng ở chỗ cách vị trí của chúng hai mươi mét, làm trọng tài, nó hô to lên: “Bắt đầu!”

Bảy chiếc xe bốn bánh sau khi được chủ nhân buông tay liền lập tức chạy thẳng đến, bảy đứa nhóc vừa hô vừa nhảy:

“Nhanh lên, nhanh lên!”

“Cố lên! Mau xong tới đi!”

“Chạy nhanh lên a! Long Vương Hào!”

Bởi vì lực ma sát cản trở của bãi cỏ khá lớn, có vài chiếc xe chạy không được một nửa đường đi đã mất đà, xoay tròn tại chỗ. Còn chiếc thì lại do tính năng không tốt, được một lát thì rời xa đường đua quy định.

Cuối cùng, chỉ còn sót lại hai chiếc xe bốn bánh tranh đấu.

“Cố lên! Phụng Hoàng Diệu!” Một thằng bé mới vừa đến tám tuổi ra sức cổ vũ cho chiếc xe hai màu vàng đỏ của mình, hai thằng bé đứng bên cạnh nó cũng giúp nó cổ vũ.

Chủ nhân của chiếc xe màu đen còn lại là một thằng nhóc mới đến mười tuổi, tướng mạo và sự ăn mặc của nó là nổi bật nhất trong đám nhóc, có thể thấy là gia thế nó rất tốt. Thằng nhóc từ đầu đến cuối đều không thêm cổ vũ cho xe của mình, chỉ là kiêu ngạo đứng chống nạnh mà nhìn.

Chỉ còn không đến ba thước thì sẽ là vạch đích, tiếng hò hét của bọn nhóc lại càng kích động. Hai chiếc xe đấu đến khó phân thắng bại. Nhưng chiếc Phụng Hoàng Diệu đã dần có chút không đủ khả năng rồi, tốc độ dần giảm xuống, mà chiếc xe màu đen lại vẫn cứ duy trì tốc độ nhanh như cũ. Đột nhiên, chiếc xe màu đen vấp phải một cục đá nhỏ trên đất, liền hơi chổng chênh một chút.

“A!” Bọn nhóc hô lớn, chủ nhân của chiếc xe màu đen cũng bắt đầu khẩn trương, bởi vì đây là ngoài ý muốn, khiến cho chiếc xe màu đen bị tụt lùi so với chiếc đối thủ, cuối cùng, chiếc Phụng Hoàng Diệu hai màu đỏ vàng đã vượt qua vạch đích đầu tiên.

“Da ~ ~!!!” Chủ nhân của Phụng Hoàng Diệu và hai thằng bé cổ vũ cho nó đều mừng đến nhảy lên.

Đứa nhóc làm trọng tài tuyên bố: “Đứng thứ nhất là Phụng Hoàng Diệu! Đứng thứ nhì là Hắc Phong Sứ Giả!”

Mấy đứa bạn đứng sau lưng thằng nhóc thua trận không phục nói: “Cái gì vậy chứ? Rõ ràng là Dục Hào thắng chứ!”

“Đúng a! Thế mà lại thua cho tên tiểu quỷ kia!”

“Dục Hào trước giờ chưa từng thua cuộc a, thật đáng ghét.....”

Thằng bé thắng vị trí thứ nhất và hai người bạn vui vẻ nhẩy xe lên, Lý Dục Hào đen mặt lại, không nói một tiếng đi đến trước mặt của tụi nó, dưới sự chú mục kinh ngạc của những đứa khác, một tay đánh rớt Phụng Hoàng Diệu trong tay thằng bé xuống đất, sau đó dậm lên đạp nát!

Chủ nhân của Phụng Hoàng Diệu ngậy ra mấy giây, đến lúc nó không dễ dàng gì làm rõ được tình huống, thì đã thấy chiếc xe yêu quý của mình bị dẫm nát đứt thành mấy đoạn, lập tức kêu oa một tiếng khóc ré lên. Hai đứa bạn của nó cũng đều không thể phản ứng kịp.

“Người khóc cái gì? Chiếc xe nát này, chẳng qua chỉ là nhờ vào vận hên mới thắng được ta mà thôi.” Lý Dục Hào một chút cũng không áy náy, còn kiêu ngạo hất ngược cầm lên, đám bạn của nó cũng vỗ tay vui mừng, nhộn nhịp chạy qua, dẫm thêm vài nhát lên chiếc xe đã vỡ nát. Thằng nhỏ đóng vai trọng tài đã tương đối hiểu chuyện, liền chạy qua ngăn lại, nhưng lại bị bọn nhỏ mãnh liệt ngăn chặn.

“Ô oa.....ô ô.....ô ô ô.....oa.....” Thằng bé bị phá nát chiếc xe khóc càng thêm đau lòng, thằng bạn bên cạnh nó cỡ khoảng bảy, tám tuổi thấy nó khóc thảm thương như thế, đột nhiên trong lòng tức giận, nó xông đến Lý Dục Hào, hai tay xô ngã thằng nhóc.

Lý Dục Hào không có phòng bị, liền bị ngã chổng bốn chân lên trời.

“A! Nó đánh Dục Hào kia!” Đám nhỏ bên phía Lý Dục Hào đều đã hơn mười tuổi, người cao sức mạnh, bọn chúng lập tức xông đến muốn bắt thằng bé, nhưng tướng tá của thằng bé nhỏ nhắn, một lát sau liền lún lách tránh né thoát ra từ trong tay tụi kia. Nó bổ nhào đến Lý Dục Hào lúc này đã ngồi dậy, Lý Dục Hào cũng lập tức phản kích, thằng bé chủ động đánh người đó mặc dù tuổi tác nhỏ, nhưng ngoan cố mười phần, hai đứa liền lăn lộn trên đất đánh qua đánh lại.

Trong số mấy đứa còn lại đã có đứa bị dọa sợ đến phát khóc, có đứa thì liều mạng lao đến tách hai tên đang đánh nhau này ra, còn có đứa lại chạy đi tìm người lớn đến.

Đợi đến lúc các bậc phụ huynh chạy lại, tách được hai đứa ra, hai thằng nhỏ đều đã mặt mày bầm tím. Sau khi làm rõ được đầu đuôi câu chuyện, hai bậc phụ huynh đều cáo lỗi với đối phương.

Mẹ của thằng bé một mực giáo huấn nó, rồi bắt nó phải đi xin lỗi trước, nhưng mà đứa bé này bướng bỉnh vô cùng, quyết không chịu cuối đầu. Thật ra vết thương của nó so với Lý Dục Hào thì còn nghiêm trọng

hơn, trên trán đã có chút máu chảy ra rồi, cho dù có bị người lớn giáo huấn như thế, nhưng trong ánh mắt nó thì một chút xú ý tứ nhượng bộ cũng không có, vẫn như cũ dùng một ánh mắt cực hung ác trừng trừng Lý Dục Hào.

Lý Dục Hào cũng bị ánh mắt của nó khiến cho kinh sợ, ngây ngây ra nhìn nó.

“Dật Hào, mau xin lỗi anh đi con!” Mẹ của thằng bé thúc đẩy nó: “Là con động thủ trước, hơn nữa chúng ta là đang đến làm khách ở nhà của anh đó, con làm khách thì sao lại có thể thất lễ như thế chứ?”

Thằng bé vẫn không hề động dậy gì, Lý Thuần Hành cha của Lý Dục Hào nói: “Không sao đâu, Dục Hào của nhà tôi cũng có điểm không đúng, chẳng qua chỉ là mấy đứa nhỏ náo chuyện chơi mà thôi, không cần phải khẩn trương như thế.”

“Đúng vậy.....” Hai vị phụ huynh của thằng nhóc không ngừng cười trừ, hai bên đều khách sáo vài câu, sự việc coi như giải quyết xong, khách cũng đều đi rồi.

Lý Thuần Hoàn nói với Lý Dục Hào: “Ánh mắt của tiểu tử kia không hề đơn giản, tương lai rất có thể sẽ trở thành đối thủ của con đó. Con phải cẩn thận nha, Dục Hào.”

Lý Dục Hào giống như một người lớn, đáp: “Đúng vậy, con biết rồi, ba.”

Lý Thuần Hoàn vỗ vỗ đầu của nó. “Lần sau làm chuyện gì cũng đừng xúc động như thế, con cháu của Lý gia chúng ta không phải là loại người thất phu chỉ biết dựa vào bạo lực giành thắng lợi đâu.”

“ Ần.....” Lý Dục Hào đi theo sau lưng ông.

Tên của thằng bé kia cũng không khác biệt gì so với tên của bản thân lắm, là “Dật Hào” nó nhớ kỹ rồi, còn có đôi mắt ương ngạnh như dã thú của đối phương nữa.

2. Chương 1-2

Trong đại sảnh buổi tiệc tiếng người náo nhiệt, hơn mười chiếc bàn tròn lớn đều đã ngồi đầy người. Phía vách tường trên đài chủ tịch dán một chữ “Thọ” rất lớn màu vàng, ở hai bên là đồ án hình hạc tiên và cây tùng.

Một ông lão đầu bóng lưỡng ngồi ở giữa đài chủ tịch, ông mặc một chiếc áo kiểu Đường* màu xanh ngọc, mặt mũi hồng hào, tinh thần phấn chấn. Người đàn ông trung niên đứng ở sau lưng ông cũng bận trên người áo kiểu Đường, sắc mặt ông đậm nhiên, hai con ngươi sắc bén lướt nhìn một lượt tất cả những tân khách. Một hàng người đứng thẳng ở trước mặt ông lão, tuân tự tiến lên để chúc mừng và tặng quà.

“ Tà lão, chúc ngài sinh thần vui vẻ, thân thể tráng kiện, năm sau so với năm trước càng nhiều tinh thần hơn! Đây là một chút tâm ý của Hợp Nghĩa Đoàn chúng tôi, xin ngài đừng chê bai!” Một tên đàn ông mập mập dâng lên một cây bàn đào được điêu khắc từ ngọc thạch.

“ Không đâu không đâu, cảm ơn, cảm ơn nha.” Ông lão vui đến cười ha ha, một người đàn ông mặc tây trang đứng ở cạnh ông tiếp lấy lễ vật, đặt lên chiếc bàn bên cạnh. Tên đàn ông mập mập lùi xuống, người phía sau lập tức tiến lên, cũng nói mấy lời chúc mừng này nọ, sau đó là dâng lễ vật.

Người trước mặt đi rồi, thì phía sau có một thanh niên làn da ngăm đen đang định bước lên, người đàn ông trung niên đứng sau ông lão đột nhiên lại gần ông lão nói:

“Ba, thiếu gia của “Lý gia” đến rồi!”

Thanh niên muốn tặng lễ quay đầu lại nhìn, thì liền thấy một người con trai anh tuấn khí phách được một đám vệ sĩ vây xung quanh đang đi đến. Người đàn ông trung niên vốn đang đứng trên đài lập tức nhanh chóng bước xuống nghênh tiếp, ngay cả ông lão Tà kia vẫn luôn ngồi nãy giờ cũng đứng lên.

“ Nhị thiếu, hoan nghênh hoan nghênh.” Tà Lương chủ động mở lời.

Lý Dục Hào đậm nhạt cười, ưu nhã bắt tay ông, khách sáo nói: “Cáo lỗi, tôi đến trễ rồi.”

“Không sao, cũng chưa bắt đầu mà. Đến, tôi mang ngài đến gặp gia phụ.” Tạ Lương dẫn hắn đến trước mặt Tạ lão, một hàng khách mời vẫn còn đứng đó bị để qua một bên, thanh niên đáng lẽ đã đến lượt kia lạnh lùng nhìn Lý Dục Hào.

“Tạ bá bá, chúc ngài sinh thần vui vẻ.” Lý Dục Hào hơi hơi cúi đầu với lão Tạ, hắn lấy hộp lễ vật trong tay của vệ sĩ, lễ phép dùng hai tay dâng lên, người trung niên này giờ vẫn không có biểu tình gì lúc này ở cạnh bên cười phụ họa:

“Nhị thiếu không cần phải khách khí như thế đâu, đến ăn bữa cơm là được rồi, còn mang theo lễ vật làm chi, thật là.....”

Lão Tạ vừa nói cảm tạ vừa tự tay nhận lấy lễ vật, trên mặt cũng cười tươi rói.

Lý Dục Hào dâng tặng lễ vật xong, Tạ Lương lập tức đưa hắn đến ngồi ở vị trí chủ vị trên đài, còn tự mình ngồi cạnh, lúc này, hàng người mới tiếp tục tiến lên, người thanh niên đáng lẽ vật cho lão Tạ.

“Tạ gia gia, chúc ngài sinh thần vui vẻ, phú thọ an khang.”

“Đa tạ, đa tạ rồi.....” Lão Tạ vẫn ngồi, không ngừng gật đầu mỉm cười.

“Tạ gia gia, gia phụ gần đây bận việc, không thể tự mình đến tham dự thọ yến của ngài, xin ngài tha thứ.”

“Không cần lo không cần lo.....cha của cậu là.....” Trừ những nhân vật to lớn, thì lão Tạ căn bản là không hề nhận ra được những người khách này là từ đâu đến, người thanh niên này đương nhiên là thuộc loại sau.

“Gia phụ là Đông Giang bang Trần Kiến Lâm.”

“Nga.....nga!” Lão Tạ nghĩ mất một lát, cuối cùng nhớ ra được thân phận của đối phương, ông không khỏi kinh ngạc: “Nha? Thì ra cậu là tiểu thiếu gia của Đông Giang bang a? Đều đã lớn thế này rồi sao? Cậu tên là gì?”

“Tạ gia gia, con tên là “Trần Dật Hào”.”

“Ai.....thời gian trôi qua thật nhanh a, năm đó bác của cậu là huynh đệ tốt vào sinh ra tử với ta, chúng ta phải qua bao sóng gió mới có được ngày hôm nay, cũng là do bác của cậu may mắn a.....” Chuyện xưa tràn về, ông lão không khỏi cảm thán: “Bác của cậu là một người chân chính có thể làm nên đại sự, đáng tiếc là qua đời quá sớm, nếu không thì Đông Giang bang của các cậu khẳng định là không chỉ dừng lại ở quy mô hiện tại như bây giờ.....”

“Ân, gia phụ cũng thường xuyên nói với con về chuyện của bác và Tạ gia gia.”

“Vậy sao? Ha ha.....cha của cậu nói với cậu những gì?” Lão Tạ nói chuyện đến quên hết mọi thứ, nam tử đứng bên cạnh ông không thể không lại tiến lại gần nói: “Lão gia, phía sau còn có rất nhiều tân khách đang đợi đó.....”

“Nga?” Lão Tạ lúc này mới chú ý đến, ông vẫn còn muốn tiếp tục nói chuyện với vị hậu sinh văn bối này, thế là phân phó: “Đội lát nữa sắp xếp cho vị tiểu thiếu gia này đến ngồi ở bên cạnh tôi đi.”

“Được ạ, lão gia.”

Trần Dật Hào bị đưa lên ngồi ở trên đài chủ tịch, vừa đúng vị trí cách hai ghế so với Lý Dục Hào.

Sau khi tiệc rượu bắt đầu, mọi người đều không ăn được mấy miếng đã bắt đầu kính rượu lẫn nhau. Lý Dục Hào là đầu lĩnh lớn nhất ở đây, ngay cả chủ nhà còn phải lấy lòng hắn. Mà đương nhiên một người không có thể lực gì nhất như Trần Dật Hào, thì trừ lão Tạ ra, những người khác căn bản không để ý đến cậu.

Kính rượu hết một vòng xong, mọi người ngồi xuống tiếp tục ăn uống, lão Tạ đối với Trần Dật Hào vẫn còn tương đương chiều cổ, cổ công kêu lên: “Dật Hào, ăn nhiều một chút đi.”

Dật Hào và “Dục Hào” phát âm khá giống nhau, Lý Dục Hào đột nhiên ngẩng đầu lên. Tạ Lương lập tức chú ý thấy, phát hiện xưng hô của phụ thân mình khiến cho khách quý nhầm lẫn, ông hạ thấp giọng quở trách phụ thân: “Ba, người gọi ai vậy?”

“A?” Lão Tạ kinh ngạc, võ vai của Trần Dật Hào nói: “Ta đang gọi Dật Hào a.”

Lý Dục Hào nhướn mày lên, thú vị nhìn nhĩa Trần Dật Hào, đối phương cũng không cam lòng chịu thua nhìn lại hắn, Lý Dục Hào cẩn thận đánh giá người con trai trước mắt.

Niên kỷ cỡ hơn hai mươi, làn da ngăm đen trắng kiện, đường nét rõ ràng, mày đậm mắt to, là một người con trai có thể xem là anh tuấn, nhưng mà điều khiến Lý Dục Hào cảm thấy hứng thú, là đôi con ngươi sáng lấp lánh của y_____

Mười lăm năm không gặp, tiểu tử này đối với bản thân hắn vẫn như cũ tràn đầy địch ý, cái loại ánh mắt bất phục tùng này một chút cũng không đổi, chỉ là không biết đối phương có phải cũng giống như mình không, vẫn luôn nhớ đến chuyện xảy ra lúc nhỏ.

Lý Dục Hào cười cười, chủ động đứng dậy, đưa tay về phía đối phương: “Chào cậu, tôi là Lý Dục Hào.”

Trần Dật Hào cũng đứng lên, bắt tay hắn: “Tôi là Trần Dật Hào.”

Hai người âm thầm đấu sức, không hện mà cùng gia tăng lực tay, lúc bọn họ đang đấu, lão Tạ cầm ly rượu cười ha ha chen vào giữa: “Thật khéo a, tên cũng không khác gì mấy, nếu như đã có duyên như vậy, cùng uống một ly thể nào?”

Lý Dục Hào và Trần Dật Hào lúc này mới buông tay, nâng ly rượu để lão Tạ rót đầy, Lý Dục Hào kính trước: “Rất vui được quen biết cậu, Trần tiên sinh.”

“ Tôi cũng vậy, rất vui được quen biết anh.”

Hai người đều cạn ly, Trần Dật Hào đang định ngồi xuống, lại thấy Lý Dục Hào đang khách khí đưa tay ra biểu thị mời cậu ngồi trước. Bản thân sao lại không có chú ý đến lễ tiết thể này! Trần Dật Hào vội vàng đứng trở lại.

“ Anh ngồi trước đi.....”

“ Đừng khách sáo, mời ngồi.”

Hai người nhường nhau một lát, cuối cùng vẫn là Trần Dật Hào chịu không nổi, ngồi xuống trước. Lý Dục Hào trên phương diện lễ nghĩa thật sự là không chút sơ sót, so sánh với hắn, Trần Dật Hào giống như là một đứa nhỏ mới ra đời.

Trong lòng của y âm thầm hạ quyết định_____ lần sau nhất định sẽ không thua hắn!

Lý Dục Hào đối với y rất có hứng thú, sau khi ngồi xuống lại tiếp tục chú ý hỏi: “Trần tiên sinh năm nay là lần đầu tiên tham gia yến thọ của Tạ bá bá phải không?”

“ Đúng vậy, trước đây đều là do gia phụ tham gia, năm nay ông bận rộn, mới để tôi thay thế đến dự tiệc.” Hắn đột nhiên làm cái gì mà bắt đầu chú ý đến mình vậy? Đây là điều mà Trần Dật Hào không nghĩ ra.

Đông Giang bang của bọn họ hiện tại đã như là sơn hà nhật hạ (mặt trời lặn xuống núi, không còn địa vị), trong hắc đạo đã không còn một chút địa vị gì đáng nói, hiện tại y đã báo danh rồi, nhưng mười thì có hết tám chín người không nhận ra y. Gia tộc của Lý Dục Hào lại tương phản, chính là như mặt trời giữa không trung, có cả một đám nịnh nọt tán dương. Lý Dục Hào đáng lý ra căn bản không thể đem y đặt vào mắt mới đúng. Trần Dật Hào mặc dù chí khí cao, không nguyện chịu thua, nhưng mà y cũng rất rõ ràng địa vị của mình, tuyệt đối không thể tự cao tự đại.

Lý Dục Hào cười nói: “Trần tiên sinh đang chuẩn bị chính thức tiếp nhận Đông Giang bang phải không?”

Hắn cư nhiên lại biết bang phái của y? Trần Dật Hào có hơi ngoài ý muốn. Lý Dục Hào tiếp tục nói những lời khiến y kinh ngạc: “[Tinh Hà truyền thuyết] của các cậu làm cũng không tồi đâu, tôi lúc trước cũng có đến xem qua.”

Ngay cả câu lạc bộ đêm duy nhất hiện tại có thể làm cho nhà y nở mặt được hắn cũng biết? Trần Dật Hào bắt đầu có chút cảm giác tất cả chuyện của mình đều bị nắm rõ. Y tiếp tục trấn định nói: “Cảm tạ Lý tiên sinh tán dương, chỉ là một chỗ làm ăn nhỏ mà thôi.” Nhưng mà rồi sẽ có một ngày vượt qua được cả cơ ngơi của các người! Trần Dật Hào âm thầm bổ sung thêm một câu.

“ Không có, Trần thiếu gia cũng quá khiêm tốn rồi, dựa theo năng lực kinh doanh của các cậu, có thể khiến đó trở thành câu lạc bộ đêm đệ nhất của thành phố này cũng không phải là không có khả năng, tôi cũng có thể nhắm được như vậy.” Lý Dục Hào tiếp tục nói mấy lời dễ nghe, nhưng Trần Dật Hào lại không có chút xú vui lòng nào. Bị kẻ địch nhìn thấu được thực lực của mình, một chút cũng không đáng để cao hứng, y chỉ có thể trưng ra nụ cười: “Lý tiên sinh quá khen rồi.”

Y đưa ly rượu lên: “Lý tiên sinh, kính anh một ly, tôi cũng chúc cơ ngơi của anh ngày càng lớn.”

“ Cảm ơn, cậu cũng vậy nha.” Lý Dục Hào cũng nâng ly.

Canh! Âm thanh thanh thúy của hai ly rượu chạm vào nhau, trong lòng của Trần Dật Hào hình thành một đạo âm thanh kiên quyết: Tôi nhất định sẽ vượt qua anh! Đợi đó mà xem!

Cánh cửa gỗ mở ra, ông quản gia cung kính đứng ở trước cửa nghênh tiếp.

“ Thiếu gia, ngài trở về rồi.”

“ Tôi về rồi.” Trần Dật Hào gật đầu, cởi áo khoác tây trang ra giao lại cho quản gia, hỏi: “Ba tôi trở về chưa?”

“Ách..... lão gia ông ấy.....” Quản gia lời nói ấp úng.

“ Còn chưa trở về sao?” Trần Dật Hào nhăn mày.

“ Không phải, đã trở về rồi.....”

“ Ông ấy đang ở đâu?”

“ Lão gia đang..... đang.....” Quản gia úp úp mở mở, Trần Dật Hào lập tức phản ứng được, y nhanh chóng chạy qua người quản gia, bước dài lao lên lầu hai.

Trong phòng sách ở lầu hai, dưới ánh đèn tường vàng nhạt, một bóng người lén lút đang quỳ trước chiếc kết sắt ở vách tường, đầu đầy mồ hôi đang bấm mấy cái nút trên cửa kết sắt.

Một âm thanh lạnh lẽo từ sau lưng truyền tới: “Không cần thử nữa, mật mã đã thay đổi rồi.”

Người trước kết sắt bị dọa nhảy dựng lên, hoảng loạn đứng dậy.

“ Dật..... Dật Hào..... con về rồi sao?” Trên mặt Trần Kiến Lâm hiện lên một nụ cười che dấu.

Trần Dật Hào đi thẳng đến trước mặt người phụ thân so với y còn thấp hơn nửa cái đầu, trên mặt lộ ra biểu tình oán nộ: “Ba! Ông bỏ nhà đi một tháng, trở về chỉ là vì cái này thôi sao?”

Trần Kiến Lâm cầu khẩn nói: “Dật Hào, con giúp đỡ người ba này đi..... ba đã cùng đường rồi.....”

“ Ông tự mình tính đi, đây đã là lần thứ mấy rồi?!” Trần Dật Hào càng tức giận thêm, Trần Kiến Lâm còn chưa có trả lời, y đã tự mình nói ra đáp án: “Lần thứ hai mươi ba!”

“ Dật Hào, ta..... ta bảo đảm sẽ không có lần tiếp theo nữa đâu.....”

“ Bảo đảm của ông không đáng một đồng nào!”

“ Dật Hào! Con giúp ta đi, con không thể cứ như vậy mà nhìn người ba này chết chứ? Ba là người thân duy nhất của con, con sao lại có thể thấy chết không cứu?”

“ Là do ông tự tìm lấy!” Trần Dật Hào gầm lại.

“ Ta biết là sai lầm của ta.....” Trần Kiến Lâm lộ ra bộ mặt vô lại: “Nhưng mà sai thì đã sai rồi, con cũng nên giúp ba lần cuối cùng đi!”

“ Lần trước khi đưa cho ông hai mươi vạn ông cũng nói là lần cuối cùng! Kết quả thì sao? Còn chưa có đến hai tháng, ông lại thêm một lần “cuối cùng” nữa!” Trần Dật Hào cười lạnh: “Hai mươi vạn mua được hai tháng an phận của ông, lần này thì sao? Bao nhiêu tiền?”

Trần Kiến Lâm nuốt nuốt nước miếng: “Ba..... ba.....”

“ Ba? Ba mươi vạn?”

Trần Kiến Lâm lắc đầu: “Ba trăm vạn....”

“ Ba trăm vạn?!” Trước mắt Trần Dật Hào đen đi, gần như xém chút nữa đã ngất xỉu ngay tại chỗ, y cố gắng chống đỡ hỏi: “Ông cá cược cái gì vậy?! Sao lại có thể thua nhiều như thế!”

“ Cúp Châu Âu a..... Italia đó, ta nghĩ lần này một hơi thắng được, thì có thể trả lại tất cả tiền trước đây cho con đó, nhưng có thể nào cũng không nghĩ được là sẽ thua.....”

“ Ông đều đã thua hơn cả trăm lần rồi! Còn nói cái gì mà không nghĩ đến sẽ thua!” Bản thân y sao lại có loại phụ thân này vậy?! Trần Dật Hào thật sự chưa từng hỏi qua ông trời. “Trước đây bác thường xuyên nói với ông những gì? Cá cược tất thua! Ông đều đã là người năm mươi tuổi rồi! Sao lại một chút cũng không có trưởng thành vậy!”

“ Ta biết, ta biết ta vô dụng.....” Trần Kiến Lâm nhanh chóng bày ra bộ dáng tủi hổ. “Ta đã biết sai rồi, ta sẽ không dám nữa..... Dật Hào, con nhanh giúp ba nghĩ cách đi.....”

Trần Dật Hào không còn hơi sức rên một tiếng mệt mỏi rồi đến trước két sắt, bíp bíp bíp bấm số mật mã, cửa két mở ra, y lấy một sấp tiền và mấy cuốn sổ tiết kiệm bên trong ném vào trong tay của Trần Kiến Lâm, Trần Kiến Lâm vội vàng cầm lấy tính toán, sự vui mừng trên mặt ông dần dần tiêu thất, thất vọng nói: “Tổng cộng chỉ mới có hai mươi lăm vạn, còn lâu mới đủ a.....”

“ Ông cũng biết còn lâu mới đủ sao? Nhà của chúng ta là mở một câu lạc bộ đêm, không phải là mở mở vàng đâu!” Trần Dật Hào gầm lên đến mức ông không dám ngẩng đầu lên nữa.

“ Nhưng mà..... chúng ta chắc vẫn còn những tài sản khác chứ?

“ Đúng a, vốn dĩ là có, nhưng đều đã bị ông thua sạch rồi.” Khẩu khí Trần Dật Hào càng thêm lạnh.

“ Không phải chứ.....chắc là vẫn còn đi....” Trần Kiến Hào thử thăm dò.

“ Có sao? Ở đâu? Ông nói tôi nghe đi.” Trần Dật Hào lạnh lùng nói.

“ Một.....Dật Hào.....một chút thế này chỉ đủ trả lợi tức thôi, con không thể nghĩ một biện pháp nào sao.....”

“ Biện pháp tôi không nghĩ ra, ông có bản lĩnh thì ông tự nghĩ đi.” Trần Dật Hào khoanh tay nói.

“ Chính là..... chính là có thể đem chiếc xe hay là căn nhà đi thế chấp.....” Lời này ông vừa nói ra, lập tức bị tiếng gầm của Trần Dật Hào cắt đứt.

“ Ông điên rồi! Đây là căn nhà mà ông nội để lại cho chúng ta! Ông có nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“ Vậy..... trước cứ lấy câu lạc bộ đi thế chấp....”

“ Đem thế chấp câu lạc bộ rồi, ông bảo chúng ta ăn không khí sao!”

“ Cái này cũng không được cái kia cũng không được, vậy phải làm thế nào!”

“ Làm thế nào? Ôm món nợ đó đi chết đi!” Trần Dật Hào đi về phía cánh cửa, giận dữ mắng: “Muốn nhảy xuống biển hay đi treo cổ? Tự mình chọn đi!”

“ Dật Hào_____ đừng đối xử với ba như vậy a_____” Trần Kiến Lâm đuổi theo bước chân của y chạy ra. “Chỗ duy nhất ba có thể dựa vào chỉ có mình con thôi_____”

Trần Dật Hào phút chốc quay đầu, Trần Kiến Lâm biết con trai của mình dễ mềm lòng, lời y vừa nói lúc này chỉ là do tức giận thôi, y nhất định sẽ không thể nào bỏ mặc mình được.

“ Dật Hào, ba xin thề, lần này thật sự là lần cuối cùng đó, con tin tưởng ba lần này nữa đi.....” Trần Kiến Lâm cố gắng khẩn cầu.

Trần Dật Hào trừng mắt nhìn ông nửa ngày, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần này có thời hạn bao lâu?”

Đây là biểu thị cho y đã nhượng bộ, Trần Kiến Lâm lập tức hai mắt phát sáng, vội nói: “Còn có ba tháng nữa.....”

Trần Dật Hào nghĩ một lát, nói: “Tôi sẽ tạm thời cố gắng giúp đỡ ông một lần.”

“Quá tốt rồi! Dật Hào, ba biết con sẽ không thể bỏ mặc ba mà.....”

“Ông đừng có đặc ý sớm như thế.” Trần Dật Hào cắt lời: “Trong ba tháng này, ông an thân chờ trong nhà cho tôi, nếu như còn dám đi cá cược, cho dù chỉ thua có mấy trăm đồng, tôi cũng tuyệt đối sẽ không tha thứ! Ông cứ đợi đó tôi sẽ tự tay giao ông cho bọn cho vay nặng lãi đó!”

Trần Kiến Lâm gật đầu như gà mổ thóc, vội vàng đáp lời: “Ta sẽ không vậy nữa.....”

Lúc này, quần gia đã từ dưới lầu đi lên thò đầu vào.

“Thiếu gia.....”

“Có chuyện gì?”

“Chu tiểu thư gọi điện đến, ngài có muốn nghe không?”

“Được rồi, tôi đến liền.” Trần Dật Hào không quên dặn dò phụ thân: “Nhớ kỹ những chuyện ông đã đáp ứng với tôi.”

“Ân, ta nhất định sẽ nhớ rõ.” Trần Kiến Lâm gật đầu.

Trần Dật Hào lại trừng mắt nhìn ông một lúc, cuối cùng quay người rời đi.

Lý Dục Hà cố gắng đầu lên từ máy tính xách tay, thản nhiên nhìn trợ lý đang tràn đầy thần sắc quý dị kia.

“Bị đoạt đi rồi sao?” Trong khẩu khí của hắn không có hung hãn gì, thậm chí còn mang theo một chút mềm nhẹ, lại khiến cho vị trợ lý nhiều năm kinh nghiệm làm việc phong phú, tuổi tác đã qua bốn mươi đó càng cuối đầu xuống thật thấp.

“Thật sự rất xin lỗi.....”

“Vị trí của quảng trường Thiên Thành rất tốt, người lưu thông lại nhiều, hơn nữa đa phần là mục tiêu tiêu phí của chúng ta, tôi nghĩ điều này anh cũng biết rất rõ đi.” Lý Dục Hà bình đạm nói.

“Đúng.... thật sự xin lỗi...”

“Tôi nhớ nửa năm trước đã bảo các anh đi nói chuyện rồi mà.” Hai bàn tay của Lý Dục Hà đan vào nhau, tao nhã hơi ngẩng cằm lên, nói: “Tôi không muốn nghe bất cứ lời xin lỗi hay viện cớ gì cả, nguyên nhân thất bại đâu?”

Trợ lý chỉ có thể báo cáo theo sự thật: “Nghe những người tại đó mở tiệm nói, vốn dĩ hiệp ước với chúng ta đã gần như ký kết xong rồi, nhưng lại bị “Tinh Hà truyền thuyết” kia đi trước một bước, dùng gấp ba giá tiền để thuê.”

“Tinh Hà truyền thuyết, Đông Giang bang?”

“Đúng vậy.....”

“Bọn họ chuẩn bị mở thêm chi nhánh?”

“Đúng vậy, tuần sau đã bắt đầu trang hoàng rồi, chuẩn bị một tháng sau sẽ khai trương.”

Ngón tay của Lý Dục Hà nhẹ nhàng gõ trên bàn phím.

“Nếu như tôi không có nhớ sai, câu lạc bộ đêm của chúng ta tháng trước cũng bị Ngân Hà truyền thuyết giành đi một nhóm khách?” Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói đến một chuyện mà vốn dĩ nên làm cho người ta tức giận.

“Đúng vậy.....” Thanh âm của trợ lý càng lúc càng nhỏ.

“Đây chắc không phải là ngẫu nhiên đi?” Lý Dục Hà không biểu hiện rõ thái độ cười cười, thấp giọng nói: “Vị Trần tiểu đệ đó, xem ra kiên quyết phải đánh bại tôi.”

“Ách?” Trợ lý kinh ngạc, không hiểu được hắn đang nói cái gì. Lý Dục Hào ấn số trên phím điện thoại nội bộ trên bàn, dặn dò thư kí: “Tôi muốn xem tư liệu kỹ càng của vị thiếu bang chủ Đông Giang bang.”

Âm thanh ồm trọng của thư kí trả lời: “Được ạ, xin ngài đợi một chút.”

Lý Dục Hào nói với trợ lý: “Anh đi xuống trước đi.”

“Vâng.” Trợ lý hơi cúi người chào, lễ mạo đi xuống.

Mười phút sau, nam thư kí của Lý Dục Hào mang một phần tư liệu toàn diện không bỏ sót điểm nào gửi đến máy tính của Lý Dục Hào.

Lý Dục Hào mặc dù vẫn luôn nhớ rõ Trần Dật Hào, nhưng mà trong quá khứ suốt mười lăm năm cũng chưa từng nghĩ đến việc điều tra những chuyện của đối phương. Lúc nhỏ hắn vẫn luôn cảm thấy được bản thân hắn sẽ có một ngày phải đối đầu với Trần Dật Hào, nhưng thế lực của Đông Giang bang mỗi ngày đều thu nhỏ lại, từ lúc trước gần như đã có thể uy hiếp đến Lý gia của bọn họ, hiện tại đã trở thành một tiểu bang phái hạng ba ngay cả tư cách xách giày cho bọn họ cũng không có, Trần Dật Hào cho đến bây giờ cũng chỉ là một tiểu tốt vô danh. Cho nên Lý Dục Hào sớm đã không còn cho rằng Trần Dật Hào sẽ là đối thủ của mình nữa, nhưng mà hiện nay xem ra, vẫn không thể quá vội vàng định luận được rồi.

Mở duyệt tập tin chi tiết, trên tư liệu hiển thị, Đông Giang bang là do ông nội và bác của Trần Dật Hào sáng lập, chỉ là cả hai người đều liên tiếp qua đời hơn mười năm trước, sau đó là do phụ thân Trần Kiến Lâm của Trần Dật Hào tiếp quản. Trần Kiến Lâm lại mê cờ bạc và vô năng, sản nghiệp dưới tay của Đông Giang bang từ năm năm trước đã bắt đầu thiếu hụt, chỗ duy nhất có thể miễn cưỡng duy trì chỉ còn có câu lạc bộ đêm Tinh Hà truyền thuyết. Trần Dật Hào hai năm trước tiếp quản sự vụ bang phái, mới bắt đầu có chút khởi sắc, nhưng tốc độ phát triển cũng không nhanh, nguyên nhân chủ yếu cũng là do bệnh nghiện cờ bạc của người cha Trần Kiến Lâm. Hai năm gần đây, Trần Dật Hào trước sau đã thay Trần Kiến Lâm hoàn trả mấy món nợ bài bạc gần một ngàn vạn, mà tất cả thu nhập của Tinh Hà truyền thuyết trong một năm đổ lại cũng chỉ có hơn sáu trăm vạn, có thể coi là thu vào không đủ chi.

Nếu đã như vậy, Trần Dật Hào đó lại lấy đâu ra tiền vốn để giành nơi nhắm đến của mình? Hắn tiếp tục nhìn xuống_____ Chu Hiểu Lôi, con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn Kim Hồng, mẹ cô là bạn thân thiết với người mẹ quá cố của Trần Dật Hào, Trần Dật Hào và Chu Hiểu Lôi đã quen biết từ nhỏ, sau đó trở thành bạn học trung học, nảy sinh tình ý với nhau, quyến luyến hơn bốn năm, nửa năm trước đính hôn. Phụ thân của Chu Hiểu Lôi khá là tán thưởng năng lực của Trần Dật Hào, đã nhiều lần lấy danh nghĩa của bản thân để cho y vay tiền, hơn nữa còn nhập cổ phần vào câu lạc bộ Tinh Hà truyền thuyết.

Thì ra là có nhạc phụ giàu có làm chỗ dựa vững chắc, khó trách Trần Dật Hào có đủ gan để so tài với mình, Lý Dục Hào mở tư liệu hình ảnh của Chu Hiểu Lôi, trên màn hình hiện ra một tấm ảnh bán thân.

Làn da trắng nõn, đôi mắt tròn to, Chu Hiểu Lôi có thể xem là một cô gái thanh tú, Lý Dục Hào trầm ngâm nhìn kỹ tấm ảnh, khoe môi câu lên một nụ cười lãnh khốc.

Bang bang bang! Pháo hoa chúc mừng hóa thành những đám mây rực rỡ trên không trung.

Chiếc du thuyền xa hoa màu trắng trôi xuôi theo gió, từ từ tiến tới trước trên mặt biển xanh thẳm, trong đại sảnh yến hội của du thuyền vang lên từ trận vỗ tay náo nhiệt, một người đàn ông trung niên đầu tóc hoa râm, khí độ nho nhã tiến lên bục đọc diễn văn.

“Cảm tạ chư vị tân khách đã đến tham gia nghi thức động thuyền của chiếc du thuyền “Hải Thần Hào”, Hải Thần Hào là một thành phố hoan lạc trên biển, là nơi tụ hội lại để giải trí, vui chơi, nghỉ ngơi, tin rằng mọi người ở nơi đây đều có thể trải qua một ngày đặc sắc khó quên, phía dưới xin mời một vài vị khách quý đặc biệt lên bục cất băng khánh thành cho chúng ta!”

Nhóm khách quý bước lên bục trong tràn pháo tay, người đọc diễn văn bắt tay một lượt với bọn họ, nói những lời cảm tạ lễ mạo.

Trần Dật Hào đứng dưới bục vừa lúc thì vỗ tay lúc thì không, vừa trầm mặc nhìn chăm chăm vào tên con trai cao lớn đang đứng chính giữa. Lý Dục Hào cắt đứt giải băng hoa cầu rực rỡ, rồi mỉm cười gật đầu biểu

ý đến mọi người xung quanh, ánh mắt của hắn và Trần Dật Hào đang đứng trong đám người không hèn mà gặp, khéo môi hắn nhếch lên, cười vô cùng sáng lạn, phản ứng của đối phương lại lạnh lùng liếc lại hắn một cái.

“ Dật Hào.....” Chu Hiểu Lôi đứng bên cạnh Trần Dật Hào nhẹ nhàng kéo tay áo của y.

“ Sao vậy?” Trần Dật Hào đem lực chú ý quay về trên người vị hôn thê.

“ Chỗ này hơi chán, đưa em đi ra ngoài đi dạo có được không?” Chu Hiểu Lôi dùng bàn tay nhỏ trắng như tuyết quạt gió.

“ Đợi lát nữa sẽ có yến hội, đợi thêm một lát đi.” Trần Dật Hào muốn nắm lấy cơ hội này, để kết giao với một vài vị phú hào nổi danh.

Chu Hiểu Lôi không thông cảm hỏi: “Cái yến hội này có ý nghĩ gì sao?”

“ Tân khách hôm nay đều là các nhân vật lớn, kết giao nhiều với bọn họ luôn có ích mà.” Trần Dật Hào kiên nhẫn giải thích cho cô.

“ Cái gì đây..... người ta chỉ là muốn đến chơi với anh mà.” Chu Hiểu Lôi oán trách, cô còn cho rằng đi theo Trần Dật Hào đến du thuyền này là để giải tỏa vui chơi, không ngờ là đối phương lại luôn mang bộ dáng đi bàn công việc.

“ Xin lỗi, đợi trễ thêm một chút lại.....” Trần Dật Hào đang nói, một vị khách đã chủ động đi đến chào hỏi với y.

“ Xin lỗi, xin hỏi anh có phải là Trần tiên sinh của tập đoàn Đông Giang không?”

“ Đúng vậy, xin chào.” Trần Dật Hào vội bắt tay với gã.

“ Xin chào, tôi là chủ quản của nghiệp vụ bất động sản Kim Thành.” Tên đó tự giới thiệu mình.

“ Rất vui được quen biết anh.” Trần Dật Hào lập tức bắt đầu nói chuyện với gã, Chu Hiểu Lôi vẫn còn đang khoác một cách tay ngọc của mình qua khuỷu tay y hoàn toàn bị bỏ sang một bên, cô bất mãn chu chu cái môi nhỏ nhắn, quay mặt sang một bên.

Cô không hề nghĩ đến sẽ nhìn thấy, một tên con trai đứng ở một chỗ không xa đang chăm chú mình vào mình_____ chính là Lý Dục Hào vừa rồi đã lên bục cất bằng khánh thành.

Bị một người con trai anh tuấn như thế nhìn chăm chăm, Chu Hiểu Lôi nhất thời tim đập thành thịch, cô đỏ mặt dời ánh mắt đi, qua một lúc sau, lại len lén trộm nhìn đối phương.

Lý Dục Hào đã không còn nhìn cô nữa, mà đang tán gẫu với một người khác. Chu Hiểu Lôi thất vọng quay mặt đi, lấy ly rượu đặt trên bàn cạnh bên uống mấy ngụm.

Trần Dật Hào đã bỏ tay cô ra, bởi vì y đang bận trao đổi danh thiếp với vị chủ quản bất động sản Kim Thành. Thật là không biết săn sóc! Chu Hiểu Lôi tràn đầy oán trách liếc nhìn y một cái, lại không thể nhìn được mà len lén nhìn về phía Lý Dục Hào, không ngờ được đối phương lại đang dùng một ánh mắt ái muội nhìn cô.

Ánh mắt của Lý Dục Hào giống như đang mê hoặc người vậy, Chu Hiểu Lôi bị hắn nhìn đến toàn thân nóng lên, trước ngực lại càng cảm thấy nóng bức. Lý Dục Hào thản nhiên cười, chỉ về phương hướng bên ngoài đại sảnh yến hội, sau đó liền rời đi.

Chu Hiểu Lôi hiểu rõ ý tứ của hắn, yết hầu cô khô nóng, nuốt nuốt ngụm nước miếng, len lén nhìn Trần Dật Hào vẫn còn đang tán gẫu với người khác. “ Dật Hào.....” Chu Hiểu Lôi chuẩn bị tâm lý mở miệng.

“ Ân?” Trần Dật Hào không chút để tâm ứng phó một tiếng.

“ Em muốn tự đi ra ngoài hít thở một lát.”

“ Ách? Nga.....” Trần Dật Hào cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn cô một cái, gật đầu.

Chu Hiểu Lôi vốn dĩ còn sợ y sẽ hoài nghi lập tức thở phào nhẹ nhõm, thoải mái vui vẻ bước đi, nhanh chóng hướng ra ngoài.

3. Chương 2

Trần Dật Hào nói chuyện với vị chủ quản bắt động sản đó xong, sau đó lại đi chào hỏi với một vài vị phú hào, xong hết mới phát hiện Chu Hiểu Lôi vẫn chưa quay lại. Y nhìn đồng hồ, Chu Hiểu Lôi ra ngoài đã hơn nửa tiếng rồi.

Trần Dật Hào tìm tới chỗ mấy vệ sĩ đi theo y đến yến hội này: “Anh đi xem thử Chu tiểu thư đi đâu rồi.”

“Được.” Vệ sĩ đang định đi, Chu Hiểu Lôi cuối cùng cũng xuất hiện.

Thần sắc của cô có chút không đúng, vừa đi vừa vô ý thức chỉnh lý lại tóc của mình.

“Hiểu Lôi!” Trần Dật Hào đi nhanh về phía cô.

“Dật Hào.....” Chu Hiểu Lôi vội vàng nặn ra nụ cười.

“Em đi đâu vậy? Sao lại lâu như thế?”

“Không có..... Em chỉ đi dạo khắp nơi mà thôi.....” Chu Hiểu Lôi không dám nhìn thẳng vào mắt của y.

“Em làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Trần Dật Hào đã phát hiện cô khá khác thường, Chu Hiểu Lôi đột nhiên lắc đầu.

“Không phải đâu..... Có thể là có chút say tàu thôi.....”

Cô lắc đầu như thế, phần tóc vốn đang phủ qua lỗ tai cũng phát phới bay.

“Hoa tai của em đâu?” Trần Dật Hào cẩn thận phát hiện hoa tai chân trâu đeo trên tai trái của cô đã mất rồi, Chu Hiểu Lôi kinh ngạc, sờ lên lỗ tai của mình.

“Rơi mất rồi sao?” Trần Dật Hào thấy bộ dáng cô vô cùng kinh hoàng, trong lòng nghĩ nhất định là cô không hề phát hiện.

“Ách.....” Chu Hiểu Lôi nghẹn lời.

“Đánh rơi ở đâu vậy? Không thì đi tìm một lát?” Trần Dật Hào nhớ đó là hoa tai mà Chu Hiểu Lôi rất thích, nhưng ngoài dự liệu là, Chu Hiểu Lôi không để tâm nói: “Không cần tìm đâu, em cũng quên là đánh rơi ở khúc nào rồi.....”

“Vừa rồi em đã đi qua những chỗ nào? Tại sao ngay cả hoa tai rơi mất cũng không biết?”

“Có..... có thể là.....” Chu Hiểu Lôi căng da đầu tìm kiếm một cái cớ, “Có thể là vừa rồi em mới đi vào nhà vệ sinh, lúc rửa mặt không cẩn thận đã làm rơi mất, hiện tại cũng không thể tìm đâu.....”

Trần Dật Hào nhẹ vuốt gương mặt vẫn được tô một lớp trang điểm tinh xảo của cô: “Vừa rồi em mới rửa mặt sao?”

“Đúng mà, rửa xong lại trang điểm sơ lại.” Chu Hiểu Lôi bắt đầu hồi phục lại một chút trấn tĩnh.

“Luôn đối diện với tấm gương để trang điểm mà cũng không hề phát hiện hoa tai đã mất rồi sao?” Trần Dật Hào càng lúc càng cảm thấy lời nói của cô không đáng tin.

“Không có..... có thể là em quá chuyên tâm trang điểm rồi.....” Khi Chu Hiểu Lôi nói chuyện vẫn luôn không dám nhìn y, với sự hiểu biết của Trần Dật Hào về cô, sao lại có thể không nhìn ra được cô đang chột dạ? Vừa đúng ngay lúc này lại có người để chào hỏi với y, y mới không tiếp tục hỏi nữa.

Thời gian tiếp sau đó, Chu Hiểu Lôi đều phi thường thành thật, cũng không còn rời khỏi Trần Dật Hào nửa bước.

Đến chạng vạng, du thuyền chuẩn bị cập bờ, một phần tân khách sẽ ở lại trên thuyền qua đêm, cũng có một phần sẽ lên bờ, Trần Dật Hào và Chu Hiểu Lôi thuộc phần sau, lúc này, Chu Hiểu Lôi bảo muốn đi nhà vệ sinh, Trần Dật Hào lần này không để cô đi một mình nữa, nên cùng với vệ sĩ đi theo cô.

Y đứng ở trên boong tàu phía ngoài phòng vệ sinh, vừa đợi vừa thờ ơ ngắm nhìn mặt biển. Một chuỗi tiếng bước chân truyền đến, Trần Dật Hào lơ đãng quay đầu lại nhìn, thần sắc đột nhiên thay đổi.

“Trần tiên sinh.” Lý Dục Hào sảng khoái chào hỏi với y.

“Lý tiên sinh, chào anh.” Trần Dật Hào gấn lên một nụ cười đối phó.

“A, Chu tiểu thư không ở đây sao?” Lý Dục Hào ra vẻ đau đầu nhìn trái nhìn phải.

Trần Dật Hào nghe hẳn nhắc đến vị hôn thê của mình, trong lòng đã bắt đầu dâng lên hồ nghi. “Xin hỏi anh có chuyện gì?”

“Cái này.” Lý Dục Hào từ trong túi lấy ra một vật, đặt vào lòng bàn tay. Trần Dật Hào nhìn thấy hoa tai chân trâu đang lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay hắn, phước chốc ngẩng đầu lên.

Lý Dục Hào vẫn cười sáng lạn đến mức khiến người ta không làm gì nổi, “Xin lỗi, xin hỏi có thể giúp tôi đem cái này trả lại cho Chu tiểu thư không? Cô ấy không để ý là đã làm rơi trên giường của tôi.”

Trên giường_____ Trong đầu Trần Dật Hào oanh một tiếng thật lớn, không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Lý Dục Hào đợi nửa ngày, thấy y không có động tác gì, hắn cười cười, tự mình kéo tay của Trần Dật Hào, đặt hoa tai vào đó. Trần Dật Hào đột nhiên tỉnh ngộ, nhanh chóng rút tay về.

“Làm phiền cậu nhất định phải trả dùm cho Chu tiểu thư đó.” Lý Dục Hào chớp chớp mắt với y, mỉm cười rời khỏi.

Trần Dật Hào cầm lấy hoa tai, ngây ngốc đứng tại chỗ. Lúc này, Chu Hiểu Lôi đã bước ra khỏi phòng vệ sinh.

“Dật Hào?” Cô kỳ quái thấy Trần Dật Hào thần sắc âm trầm.

Trần Dật Hào trực tiếp nhìn thẳng vào cô, biểu tình phi thường bình tĩnh. Y duỗi cánh tay đang nắm chặt thành quyền, rồi nhẹ nhàng mở ra, Chu Hiểu Lôi nhìn thấy hoa tai trong lòng bàn tay y, sắc mặt lập tức trắng bệch đi.....

Nhạc khúc huyền cầm đặc biệt của di động vang lên trong khoang xe vô cùng yên tĩnh, Lý Dục Hào bỏ văn kiện xuống, cầm lấy di động.

“A lô?”

“Ông chủ, chào ngài.” Thanh âm của một người đàn ông truyền đến: “Vừa rồi nhận được tin tức, Trần Dật Hào đã xóa bỏ hôn ước với Chu Hiểu Lôi rồi.”

“Nga? Làm việc thật nhanh nhỉ.” Lý Dục Hào có chút ngoài ý muốn. “Là phía nào yêu cầu vậy?”

“Là tự mình Trần Dật Hào yêu cầu, Chu Hiểu Lôi đã cố sức vãn hồi, nhưng thái độ của y rất kiên quyết.”

Xem ra Trần Dật Hào đã chịu tổn thương rất lớn, Lý Dục Hào còn cho rằng y sẽ vì lợi ích mà miễn cưỡng duy trì hôn ước với Chu Hiểu Lôi, nói không chừng bản thân còn phải phí thêm một chút tâm sức mới có thể tách rời bọn họ.

“Àn, còn gì không?”

“Còn nữa, phụ thân của Chu Hiểu Lôi đã rút hết cổ phần khỏi Tinh Hà truyền thuyết.”

“Còn về mặt cho vay?”

“Phần đó tạm thời còn chưa có biến hóa gì.”

“Được rồi, vất vả cho anh rồi, có tin tức gì thì lại thông báo cho tôi.”

“Dạ được, ông chủ.” Dục Hào kết thúc cuộc gọi, đột nhiên suy nghĩ rồi nói với tài xế: “Đến phân nhánh của Tinh Hà truyền thuyết xem thử xem.”

“Được.” Tài xế lập tức thay đổi lộ tuyến ban đầu.

Mấy phút sau, xe của Lý Dục Hào đã đi ngang qua phân nhánh của Tỉnh Hà truyền thuyết, chỉ thấy công nhân tu sửa đang chuyển từng rương đồ ra bên ngoài cửa, bảng hiệu vốn đã gắn lên cũng đã bị tháo xuống.

Xóa bỏ hôn ước với Chu gia, Trần Dật Hào ngay cả phân nhánh này cũng không thể mở nổi rồi.

“Lý tiên sinh, xin hỏi có cần dừng xe không?” Tài xế hỏi.

Lý Dục Hào đã nhìn được những gì muốn thấy, sáng khoái nói: “Không cần, đi thôi.”

Thế là, chiếc xe không cần dừng lại liền ly khai, Lý Dục Hào nhìn qua ô cửa xe, liếc lại tòa nhà đang dần xa. Trần Dật Hào, hiện tại cậu ngay cả lợi thế lớn nhất cũng không còn rồi, vậy thì không biết, tiếp theo cậu sẽ có thể làm ra chuyện gì, tuy là đánh bại được đối thủ, nhưng Lý Dục Hào lại một chút khoái cảm thắng lợi cũng không có.

Trong đầu hẳn chỉ có một thứ dâng lên, đó là biểu tình chán động và đau đớn của Trần Dật Hào trên thuyền ngày hôm đó.....

Câu lạc bộ Tỉnh Hà truyền thuyết, hôm nay cũng như mọi khi náo nhiệt vô cùng, khách hàng từng tốp từng tốp đi đến, nơi đỗ xe cũng đã chật đến mức nước cũng không chảy qua nổi. Trong đại sảnh đèn đóm nhấp nháy, nhạc vũ trường đình tai nhức óc không hề gián đoạn, ngay cả phòng làm việc ở trên đỉnh tòa nhà cũng có thể nghe được loáng thoáng những tiếng động náo nhiệt.

“Trần tiên sinh, đây là tài khoản của tháng này.” Quản lý béo lùn đưa lên một xấp tư liệu.

“Được rồi, vất cả cho anh.” Trần Dật Hào nhận lấy.

“Có chỗ nào cần tôi giải thích không?”

“Không cần, anh xuống trước đi.”

“Được, cáo từ.”

Sau khi quản lý đi ra, Trần Dật Hào liền lật tài liệu xem kỹ, tuy rằng câu lạc bộ kiếm lời không nhỏ, nhưng vì vấn đề của phân nhánh, nên tổng số lợi nhuận thừa lại của tháng trước chỉ có không đến mười vạn.

Trần Dật Hào đau đầu lật xem, lúc này, cửa của phòng làm việc không có dự báo liền bị đẩy vào.

“Dật Hào!” Trần Kiến Lâm không đành lòng xông vào.

Trần Dật Hào ngẩng đầu. “Ba? Ông sao lại đến đây?”

Trần Kiến Lâm tức phì phì chạy đến trước mặt y, lớn tiếng gầm lên: “Ta nghe nói con và Hiểu Lôi đã xóa bỏ hôn ước rồi, có phải là thật hay không?”

Trong mắt của Trần Dật Hào thoáng qua một chút ánh sáng khác thường, nhưng y rất nhanh đã hồi phục bình tĩnh trả lời: “Đúng vậy.”

“Con..... con điên rồi!” Trần Kiến Lâm quả thật không thể tin nổi. “Ba của Hiểu Lôi có tiền có thế, con và nó kết hôn, chúng ta có thể kiếm thêm bao nhiêu tiền a? Tại sao con có thể.....”

“Cô ấy phản bội tôi ngoại tình.” Trần Dật Hào lạnh giọng cắt lời.

“Ngoại.....” Trần Kiến Lâm ngừng một lát. “Ngoại tình?”

“Đúng vậy.” Trần Dật Hào từ kẽ răng phun ra mấy tiếng.

Hai tay Trần Kiến Lâm đặt lên bàn làm việc, không nản chí nói: “Dật Hào, con đừng có xúc động như thế, cũng chỉ là vợ ngoại tình thôi, có cái gì lớn đến không thể xử lý được đâu? Con cũng có thể chạy đi trên hoa mà, chơi đùa nhiều ít cũng không có vấn đề, ai cũng không khó chịu ai, nhưng con tuyệt đối không thể xóa bỏ hôn ước với nó!”

Trần Dật Hào lạnh lùng nhìn ông một cái, tiếp tục cầm tư liệu lên xem, Trần Kiến Lâm biết tính nết của y, ông nhẹ giọng khuyên can: “Dật Hào, nên lấy đại cục làm trọng a, con nghĩ xem, có Chu gia làm chỗ dựa, Đông Giang bang của chúng ta mới có hy vọng chấn hưng chứ!”

“ Cho dù không dựa vào bọn họ, tôi cũng có thể chấn hưng Đông Giang bang.”Trần Dật Hào ngang bướng nói.

“ Chúng ta đã không còn đường để đi rồi!” Trần Kiến Lâm lại gấp lên: “Tháng sau là đến hạn trả nợ rồi! Hiện tại con đã gom đủ ba trăm vạn chưa?”

Trần Dật Hào không đáp lời, Trần Kiến Lâm gào lên văng nước miếng tùm lum: “Ta đã hỏi qua quản lý tài vụ rồi! Chuyện mở phân nhánh cũng không thể làm nữa, ba của Hiếu Lôi cũng đã rút lại cổ phần, số tiền hiện tại của con căn bản là không đủ cho ta trả nợ!”

Nếu không phải là vì trả nợ thay cho ông, Đông Giang bang cũng không rơi vào trong bước đường ngày hôm nay, vậy mà cái tên đầu sỏ gây họa còn dám ở chỗ này hô to gọi nhỏ! Trần Dật Hào bắt đầu nổi giận, y rầm một tiếng vứt tài liệu trên mặt bàn, mực quang giết người trừng trừng Trần Kiến Lâm. Đối phương bị y trừng như vậy liền vô cùng chột dạ, khí thế lập tức giảm xuống.

“ Dật Hào, ta biết là ba không đúng..... ta cũng là muốn giúp con thôi.....” Trần Kiến Lâm giả nai nói mát.

“ Ông không đi cờ bạc chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với tôi rồi. “Trần Dật Hào không thêm nề mặt nói.

“ Hiện tại con nói những cái này có tác dụng gì? Quan trọng là phải giải quyết vấn đề trước mắt kia.....” Trần Kiến Lâm vừa nói vừa móc một tờ giấy từ trong túi ra. “Dật Hào, đừng cho rằng ba chỉ biết liên lụy con, trong khoảng thời gian này ta cũng đã đi tìm sự giúp đỡ khắp nơi..... Con xem thử cái này đi.”

Người ba không nên thân này còn có thể đi tìm được trợ giúp gì chứ? Trần Dật Hào nhíu mày cầm lấy tờ giấy_____ cúp Kim Long cuộc khiêu chiến đấm bốc, tiêu đề của tờ giấy đó in rõ mấy chữ này, Trần Kiến Lâm nhân lúc y đang xem thì ở một bên hứng trí giải thích:“ Đây là cuộc đấu lôi đài do mấy bang phái lớn hợp tác tổ chức, tuyên bố với bên ngoài là cái gì cúp Kim Long đó, thật ra chính là nơi cho những ông chủ đó dùng để đánh cược, tỉ lệ tương đương cao a, hơn nữa giải thưởng của quán quân còn vô cùng phong phú.....”

“ Ông đang nói cái gì?”Trần Dật Hào không nhìn tiếp nữa mà đặt tờ giấy xuống.

“ Chúng ta tài trợ một tuyển thủ đi tham gia đó! Người thì ta đều đã tìm xong rồi, là một cao thủ của quyền anh ngầm bên Thái Lan, cược trên người hắn mấy chục vạn, chính là có thể thắng về gấp mười mấy lần! Không! Gấp mấy chục lần cũng có thể!” Trần Kiến Lâm càng nói càng hưng phấn.

“ Tôi không cá cược.”Trần Dật Hào lạnh giọng nói.

“ Không cược thì làm sao có khả năng trong một thời gian ngắn như vậy kiếm được ba trăm vạn!”

“ Tôi tự nhiên sẽ nghĩ cách, tóm lại, tôi không cược!”

“ Con đừng cố chấp như thế! Hiện tại chỉ có con đường này để đi thôi!”

“ Ông không cần nói nữa, tôi ghét nhất chính là cá cược.”Trần Dật Hào thái độ kiên quyết.

Trần Kiến Lâm biết y chịu mềm không chịu cứng, ông kiên trì khuyên bảo: “Dật Hào, không phải là có một câu tục ngữ thế này sao? Đời người có lúc giống như một canh bạc, khi rơi vào tuyệt cảnh chính là phải đánh cược một lần thì mới có thể tìm ra lối thoát a, làm người phải nên linh hoạt một chút.....”

Thấy y không phản bác, Trần Kiến Lâm lại như được cổ vũ tiếp tục bô bô: “Năm đó ông nội của con và bác của con cũng đánh cược a, bọn họ đã đem tất cả tiền bạc đổ vào làm ăn trên súng đạn đó, hành động này không phải chính là giống như cá cược đó sao? Kết quả thì đã thắng, nếu như lúc đầu họ thành thành thật thật làm ăn bình thường, thì lấy đâu ra Đông Giang bang của chúng ta hôm nay?”

Trong lòng Trần Dật Hào bắt đầu dao động, y không tìm được nắm chặt nắm đấm, Trần Kiến Lâm tiếp tục uốn lượn tràn lan đại hải nói ra quan điểm của ông: “Hiện tại một số phú hào có tiền, có ai là không dựa và “cược” để tranh giành lãnh địa chứ? Nếu cứ thành thật bước từng bước thì không thể nào làm nên đại sự gì đâu! Cứ thử lấy Lý gia kia mà nói a, chỉ cần có một nơi cược lớn thì bọn họ đều sẽ tham gia vào, hơn nữa còn luôn luôn làm chủ, từ trước đến nay có thấy họ thua bao giờ đâu, chính là dựa vào con đường phát tài này, tài sản hiện tại cũng không biết là đã tăng thêm mấy lần rồi, nhìn thử nhà của người ta bây giờ sáng lạn đi!”

Trần Dật Hào vừa nghe nói đến Lý Dục Hào, nhãn thần lập tức thay đổi.

“ Ông nói là gia tộc của tên Lý Dục Hào đó?” Khẩu khí y âm lạnh.

“ Đúng a! Chính là nhà của họ, lần này bọn họ chính là người tài trợ lớn nhất cho cuộc đấu lôi đài đó.”

“ Bọn họ cũng phái tuyển thủ tham gia sao?” Trần Dật Hào trong lòng đột nhiên dấy lên ngọn lửa tranh đấu hừng hực.

“ Chắc chắn là thế.” Trần Kiến Lâm mang theo ngưỡng mộ trong giọng nói: “Hơn nữa tuyển thủ của bọn họ còn có tỉ lệ thắng cao nhất, cuộc so tài lần này có thể giúp Lý gia thắng về một món lớn.”

“ Có biết tuyển thủ của bọn họ là ai không?”

“ Cái này thì không rõ, dưới tay của bọn họ có không ít người tài, hẳn là từ đó chọn ra người rồi.”

Trần Dật Hào trầm tư, Trần Kiến Lâm đợi câu trả lời của y, một khắc sau, Trần Dật Hào hỏi: “Ông vừa rồi nói, ông đã nhắm được một tuyển thủ rồi?”

Trần Kiến Lâm vội vàng trả lời: “Là một cao thủ của quyền anh ngầm của Thái Lan đó, hình như tên là cái gì Hacha* đó, con muốn xem tư liệu của hắn không? Chút nữa ta mang đến cho con.”

(*Tên Thái Lan, ta không biết là gì, nên để nguyên âm.)

“ Thực lực của hắn thì sao?”

“ Thực lực đương nhiên là cao cường rồi! Người mà ba tìm thì con có thể an tâm!” Trần Kiến Lâm nói chắc như đinh đóng cột.

“ Nếu hắn mạnh như thế, ông xác định là sẽ không có ai khác chiêu mộ hắn đi mất chứ?” Trần Dật Hào cẩn thận hỏi.

“ Chắc là còn chưa có, ta đã tìm người đi chào hỏi hắn rồi, hắn chỉ là một ngôi sao mới nổi lên gần đây thôi, số người nhận thức hắn cũng không có nhiều.....”

Trần Dật Hào nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Vậy được rồi, đem tư liệu của hắn đến cho tôi xem thử, rồi tôi mới quyết định là có tài trợ hay không.”

“ Được được được!” Trần Kiến Lâm vui mừng ra mặt, không ngừng đáp ứng. “Con đợi nha, ta đi gọi người mang tới....”

Trần Kiến Lâm lấy di động liên lạc, Trần Dật Hào dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

Y cũng không biết quyết định lần này của bản thân là đúng hay là sai, nhưng nếu giống như phụ thân đã nói, đời người có lúc cũng giống như một canh bạc, hiện tại muốn thành thành thực thực kiếm tiền là không còn khả năng rồi, chỉ có thể được ăn cả ngã về không thôi, lần này đối thủ của y là Lý Dục Hào.....

Trần Dật Hào nghĩ đến gương mặt đáng hận của hắn, y âm thầm nghĩ rằng, y tuyệt đối sẽ không thua tên gia hỏa đó nữa!

Leng keng leng keng _____!Tiếng chuông nghỉ ngơi giữa cuộc đấu vang lên, hai vị tuyển thủ trên lôi đài bị trọng tài tách ra, tiếng la hét như sấm nổ của những người ngồi xem cũng hơi yếu đi một chút.

Ngồi trên hàng ghế VIP là những nhà tài trợ của cuộc so tài lần này và những vị khách quý đặc biệt, bọn họ thảnh thơi châu đầu ghé tai, đàm luận về tình huống trận đấu.

“ Tôi thấy phía bên Lam đã không có khả năng thắng rồi.” Một người đàn ông trung niên mang mắt kính nói.

“ Ân, thể lực cũng kém nhiều lắm, mới có hai hiệp mà đã thở dốc đến thế....” Một tên mập mập bên cạnh tán đồng nói.

“ Còn cho rằng “Đắc Vận Quyền Trang” sẽ là người thắng cuộc, không ngờ được ngay cả trận chung kết cũng không thể vào nổi.” Người đeo kiềng thất vọng nói.

“ Ha ha..... Đúng vậy, lần này thật sự là ngoài dự đoán rồi, Đắc Vận Quyền Trang là đại biểu của Lý gia phải không?”

“ Không ngờ năm nay Lý gia lại phái một con gà yếu nhớt như thế ra đấu, tiếc là ta đã quá coi trọng rồi.”

“ Quá coi trọng không chỉ có một mình ông đâu, tóm lại lần này Lý gia mất hết mặt mũi rồi, nhưng bọn họ cũng không có bị thâm hụt gì, đóng vai trò là bên chủ xị thì bản thân đã kiếm được một mớ rồi.”

Trần Dật Hào ngồi trên hàng ghế sau lưng bọn họ luôn lẳng lặng mà nghe.

Keng! Tiếng chuông thi đấu vang lên, cuộc so tài lại tiếp tục, quyền thủ bên Lam nghỉ ngơi xong vẫn không thể chiếm được ưu thế, bị đánh đến không còn gom được chút sức nào.

Tên đeo kiếng ngồi trên ghế VIP huy tay nói: “Được rồi, trận này không cần xem nữa, thua chắc rồi.”

Tên mập mạp cười cười an ủi: “Bỏ đi bỏ đi, ngày mai là chung kết, mau nhanh đi xem thử bên nào có khả năng thắng cao hơn thôi, nghe nói có một tuyển thủ đến từ Thái Lan khí thế rất tốt, đã tiến vào chung kết rồi, tôi chuẩn bị đặt cược rồi đó.....”

“ Vậy sao?”

Lúc này, di động trong túi của Trần Dật Hào rung lên, y rời khỏi chỗ ngồi, đi ra bên ngoài nhà thi đấu. Trên màn hình biểu thị, là Trần Kiến Lâm gọi đến, Trần Dật Hào tiếp máy: “A lô? Ba? Có chuyện gì?”

“ Dật Hào, cuộc đấu sao rồi? Bên nào thắng?”

“ Còn chưa đấu xong, nhưng mà bên Lý gia đó không có nhiều khả năng thắng rồi.”

“ Nga nga! Vậy sao? Quá tốt rồi! Vậy thì Hacha có hy vọng rồi!”

“ Ông đừng vui mừng sớm như vậy, chỉ là lần này Lý gia quý kém mà thôi, những tuyển thủ khác không phải tất cả đều là đèn thiếu dầu đâu (ý chỉ yếu kém).”Trần Dật Hào lãnh tĩnh nói.

“ Ai! Bất kể nói thế nào, lần này chúng ta cũng phải một trận thành danh! Rất nhiều người cá Hacha thắng rồi!”

“ Nga? Hiện tại tỉ lệ cá là bao nhiêu?”

“ Một vs ba rồi, hôm trước vẫn còn là một vs mười, ta thấy ngày mai sẽ còn thay đổi.”(Ta không rành về thể loại cá cược, nhưng nếu các bạn có từng thấy qua chắc sẽ hiểu khúc này mà đúng không)

Trong nhà đấu truyền ra tiếng hoan hô rầm trời, người chủ trì tuyên bố bên Đỏ thắng, Trần Dật Hào nói với Trần Kiến Lâm: “Lý gia đã thua rồi, tôi chuẩn bị trở lại rồi.”

“ Được được, ta đi qua xem Hacha thử.....”

Trần Dật Hào ngắt điện thoại, bước chân vô cùng nhẹ nhõm đi ra khỏi nhà thi đấu, một vài tên mặt tây trang thẳng thớm đang đi về phía y, khi đi ngang qua trước mặt Trần Dật Hào liền nhìn thấy Lý Dục Hào!

“ Di? Trần tiên sinh, phải đi rồi sao?”Lý Dục Hào nở nụ cười với y.

“ Đúng vậy, Lý tiên sinh bây giờ mới đến sao?” Đối diện với tên thủ phạm đã phá hoại hôn nhân của mình, trong lòng Trần Dật Hào rất muốn đem hắn đi thiên đao vạn xẻo, nhưng trên mặt vẫn lãnh tĩnh cười đáp lời.

“ Đúng vậy, cuộc đấu đã có kết quả rồi sao?”

“ Có rồi, Lý tiên sinh vẫn là nên tự mình đi xem đi.”Trần Dật Hào hảo tâm nói, trong lòng thì nghĩ lần này hắn có tức chết hay không? Bản thân là người được chú ý nhất lại thua khó xem như thế.

“ Không cần đâu.”Lý Dục Hào không thèm để ý cười nói: “Dù sao bên nào thua, đối với tôi mà nói đều không có khác biệt.”

“ Vậy sao?” Hắn đã biết tuyển thủ của hắn thua rồi sao, mới cố ý giả trang như không thèm để ý? Trần Dật Hào suy nghĩ.

“Trần tiên sinh, so với cái này..... tôi có một chuyện khác muốn nói cùng với cậu một lát.” Lý Dục Hào mang dụng ý khác nói.

“Xin hỏi là chuyện gì?”

“Ở đây nói chuyện không tiện, hay là vào trong nói đi?”

“Không cần đâu.” Trần Dật Hào lập tức cự tuyệt, tên gia hỏa này trưng ra gương mặt tươi cười như hổ báo, y không thể không đề phòng, nhưng mà y cũng dự liệu được đối phương cũng sẽ không có cái chuyện gì tốt để nói với mình, nên tìm một cơ hội nói: “Tôi còn có chuyện gấp phải đi vội, nếu không thì để lần sau nói đi.....”

“Nếu như Trần tiên sinh đang gấp, vậy tôi sẽ nói ngắn gọn thôi vậy.” Lý Dục Hào không thể đơn giản để y đi như thế. “Theo như tôi được biết, tuyển thủ mà quý tập đoàn tài trợ đã vào chung kết rồi? Trước hết chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn Lý tiên sinh quan tâm.”

“Đối thủ của hắc ta là người thắng lợi hôm nay phải không? Không biết Trần tiên sinh xem trọng bên nào hơn?” Lý Dục Hào trước hết tung ra một câu hỏi thăm dò.

Tên gia hỏa này, trong hồ lô của hắc rốt cuộc là bán thuốc gì? Trần Dật Hào tay đôi đáp ứng có lệ: “Không thể nói rõ, thực lực của đôi bên đều tương đương, phải đợi đến lúc thi đấu thì mới có thể biết được kết quả.”

“Nhưng mà..... tôi lại xem trọng người thắng cuộc hôm nay hơn, Hứa Nghiêm của câu lạc bộ quyền anh Trương gia.” Lý Dục Hào ngừng một lát, nói: “Bởi vì ngay cả vương bài của chúng tôi cũng bị hắc đánh bại.”

Trần Dật Hào không khách khí cười: “Đây cũng không đại biểu là hắc có năng lực đánh bại Hacha.”

“Nga? Nói như vậy, Trần tiên sinh đối với Hacha vẫn tương đối giữ vững lòng tin sao?” Lý Dục Hào dường như đã nắm được cơ hội nói.

“Nếu đã tài trợ cho hắc ra đấu, đương nhiên là phải tin tưởng thực lực của hắc.” Trần Dật Hào cũng không muốn cùng hắc quanh co lòng vòng, trực tiếp nói.

“Vậy thì được.” Lý Dục Hào gật đầu: “Nếu như chúng ta hai bên đều nhìn trúng tuyển hai thủ đấu chung kết đối đầu, vậy thì chúng ta cũng cược một trận đi?”

Trần Dật Hào nhíu mày, tên gia hỏa này đột nhiên đề xuất ra yêu cầu này, chắc chắn là không có chuyện gì tốt, Lý Dục Hào thấy y không trả lời, nhẹ nhàng nói: “Tôi rất có lòng tin là mình sẽ thắng đó, chỉ là không biết Trần tiên sinh có dám đáp ứng hay không thôi.”

Kế khích tướng sao? Trần Dật Hào lại không có dễ dàng dính bẫy như thế.

“Nếu tôi muốn đáp ứng, thì không phải là do dám hay không, mà là xem thử có cần thiết hay không.” Y mỉa mai trả lời.

“Cậu nhất định sẽ cảm thấy rất cần thiết.....” Lý Dục Hào quay sang nháy mắt với một trợ thủ cạnh bên, người đó lập tức lấy một tập hồ sơ từ trong bao công văn ra, Lý Dục Hào nhận lấy, mở ra cho Trần Dật Hào xem.

“Đây là hợp đồng cho thuê của tầng đỉnh của quảng trường Thiên Thành, chỗ này hiện tại đã là sở hữu của tôi rồi.” Hắc nhẹ nói, tinh thần của Trần Dật Hào không có biến hóa gì, cũng rất biết nhẫn nại a..... Lý Dục Hào trong lòng nhẹ cười.

“Vậy thì thật sự phải chúc mừng Lý tiên sinh rồi.” Trần Dật Hào không xem ra gì cười đáp, đối phương là đang khoe khoang với y, y mới không thèm lộ ra phản ứng mà hắc mong đợi.

“Tôi đang dự định dùng để mở câu lạc bộ đêm, Trần tiên sinh cảm thấy có thích hợp không?”

“Kinh nghiệm kinh doanh câu lạc bộ đêm của Lý tiên sinh còn phong phú hơn tôi, không cần phải thỉnh giáo ý kiến của tôi đâu nhỉ?”

“Không, những câu lạc bộ đêm dưới tay của tôi không có cái nào có thể so sánh được với Tinh Hà truyền thuyết của cậu.” Lý Dục Hào khiêm tốn nói.

Trần Dật Hào nhíu mi nhìn hắn, dường như đang hỏi: Vậy thì thế nào?

“Thật ra..... tôi muốn đem bằng hiệu của câu lạc bộ đêm mới này cũng gọi là “Tinh Hà truyền thuyết”.” Lý Dục Hào nói ra một câu này tựa như đang nói đùa.

Trần Dật Hào nhìn chăm chăm vào hắn, tên gia hỏa này là ngốc thật hay là giả ngốc đây. Trần Dật Hào lạnh lùng nhắc nhở: “Thật xin lỗi, Logo đó chúng tôi đã đăng ký rồi.”

“Tôi biết chứ.” Lý Dục Hào cười nói: “Nhưng tôi thật sự rất muốn dùng bằng hiệu đó của các cậu.”

Trần Dật Hào lẳng lặng đợi hắn nói tiếp.

“Cho nên, điều tôi muốn nói chính là, lần này cá cược, đó là Logo “Tinh Hà truyền thuyết” này.” Lý Dục Hào thản nhiên phun ra một câu, cuối cùng thành công khiến cho Trần Dật Hào lộ ra ánh mắt phẫn nộ.

4. Chương 3

Trên màn hình tivi, hai quyền thủ đang so tài kịch liệt, trong đó quyền thủ bận quần cụt màu đỏ đột nhiên đánh ra một quyền thẳng hung hãn, đánh cho đầu của đối thủ nghiêng sang một bên, miếng bảo hộ răng* trong miệng bị đánh bay ra ngoài, tuyến thủ quần đỏ thừa thắng xông lên, một chân đá đối thủ đi.

(*Trong quyền anh khi thi đấu sẽ có một miếng đệm nhựa cao su lót trong miệng để che răng lại tránh trường hợp bị đối thủ đánh rụng răng.)

Trần Dật Hào bấm nút tắt trên điều khiển từ xa, chiếc đĩa trong đầu DVD liền ngừng chạy.

Tuyến thủ bận quần đỏ đó, chính là tuyến thủ Hứa Nghiêm mà tên Lý Dục Hào kia tràn đầy tự tin cho rằng có thể đặt được quán quân, với nhiều năm kinh nghiệm luyện võ của Trần Dật Hào mà nói, Hứa Nghiêm tuy rằng có thực lực, ra tay cũng đủ tàn nhẫn, nhưng kĩ thuật không bằng Hacha, hơn nữa quyền đánh tán loạn, không có chiến thuật.

Theo Trần Dật Hào thấy, hắn căn bản không xứng là đối thủ của Hacha, nhưng Lý Dục Hào lại không phải là người không có mắt đánh giá, hắn đã nắm trúng Hứa Nghiêm, thì trên người đối phương chắc chắn phải có chỗ đặc biệt nào đó, có lẽ hắn còn chưa sử dụng thực lực chân chính, hay có lẽ hắn còn có chiêu thức bí mật gì đó.....

Trần Dật Hào cầm hợp đồng trên bàn trà lên, suy nghĩ bay về ba tiếng trước_____

“Lý tiên sinh, anh chưa uống thuốc thì đừng có chạy loạn khắp nơi như vậy.” Trần Dật Hào nói ra một câu tràn đầy ý tứ công kích.

Lý Dục Hào ngẩng ra một chút, sau đó cười ha ha, hắn cười xong, nghiêm chỉnh nói: “Trần tiên sinh cho rằng tôi đang nói đùa sao? Nhưng tôi đang rất thành thật đó.”

“Tôi không có thời gian đùa giỡn với người điên, thất lễ rồi.” Trần Dật Hào đang muốn đi, lại bị Lý Dục Hào nhanh tay cản lại, y không kịp thu chân, liền cứ thế mà nghiêng chúi vào lòng đối phương.

“Cẩn thận.....” Lý Dục Hào đang muốn đỡ y, Trần Dật Hào lập tức lùi một bước lớn, rất nhanh đã đứng ổn định lại.

Lòng ngực của tên gia hỏa này cứng như thế, Trần Dật Hào đau không nhìn được vuốt vuốt cái mũi bị va chạm, duy trì biểu tình nghiêm túc: “Trần tiên sinh, so với việc thế chấp Tinh Hà truyền thuyết cho Tinh Long bang, không bằng cá cược với tôi một lần.” Lý Dục Hào trong đáy mắt tràn đầy ý cười.

“Anh đang nói cái gì?” Cái gì mà thế chấp, còn thêm Tinh Long bang, Trần Dật Hào căn bản không biết hắn đang nói cái gì.

“Di? Lẽ nào cậu không biết sao?” Lý Dục Hào bày ra một bộ dáng ngạc nhiên.

Trần Dật Hào ghét nhất là cảm giác bị hắn nắm mũi thế này, y nghiêng răng phẫn nộ nói: “Lý tiên sinh muốn nói gì thì nói thẳng đi, đừng có chỉ đồng chỉ tây.”

“Nga nga..... xin lỗi, không ngờ là cậu thật sự không biết.” Lý Dục Hào biết y đã mất đi sự nhẫn nại rồi, nên quyết định không trêu y nữa, “Theo như tôi biết, lãnh đạo đã đem tổng tiệm Tinh Hà truyền thuyết thế chấp cho đại ca Hà Cường của Tinh Long bang rồi, để mượn một ngàn vạn, hơn nữa còn đem toàn bộ tiền đó cá vào cuộc so tài ngày mai.”

Lý Dục Hào thỏa mãn nhìn thấy biểu tình của Trần Dật Hào từ không thể tin chuyển sang chấn động, rất lâu sau đó, đối phương mới nói ra một câu: “Anh nói là thật?”

“Tôi không tất phải lừa gạt cậu đi? Cậu đi hỏi Trần lão tiên sinh không phải liền rõ ràng sao?”

Trong lòng Trần Dật Hào đã tức giận đến loạn thành một đoàn, phụ thân cư nhiên giấu y làm ra chuyện mạo hiểm như vậy! Y cố gắng hết sức trấn định hỏi Lý Dục Hào: “Vậy anh muốn thế nào?”

“Trần tiên sinh, Tinh Long bang là làm ăn loại nào, tin rằng cậu cũng rất rõ ràng đi? Tôi thật sự không nhẫn tâm nhìn thấy Tinh Hà truyền thuyết hiện tại như mặt trời ban trưa lại rơi vào trong tay của bọn họ.” Lý Dục Hào nuối tiếc nói.

Hắn nói không sai, tuy rằng đều là lẩn lộn trong hắc đạo, nhưng danh tiếng của Tinh Long bang có thể xem là thối tha nhất trong tất cả các bang phái, bọn chúng nổi tiếng là thủ đoạn bỉ ổi, chuyên làm mấy giao dịch cướp trắng trợn của người ta, không biết đã có bao nhiêu bang phái nhỏ bị bọn chúng dùng thủ đoạn dơ bẩn để nuốt chửng. Nhưng mà.....“Lý tiên sinh, hiện tại cuộc đấu còn chưa bắt đầu, ai thua ai thắng còn không biết, Tinh Hà truyền thuyết chưa chắc đã rơi vào trong tay của bọn chúng.” Trần Dật Hào lạnh lùng nhắc nhở.

“Điều này tôi biết, nhưng cậu cảm thấy, cho dù là cậu có thắng, Tinh Long bang có thể giữ chữ tín sao?” Lý Dục Hào cười nói: “Mượn tiền của bọn chúng thì dễ, khi trả lại thì khó khăn lắm a, giao dịch cùng với bọn chúng thì các cậu nhất định sẽ nhiều bất lợi.”

“Giao dịch với anh chúng tôi lại không bị bất lợi sao?” Trần Dật Hào mỉa mai.

“Khẳng định sẽ không đâu.” Lý Dục Hào nhướng mi chớp mắt. “Tôi là người làm ăn chân chính, chữ tín là sinh mệnh của chúng tôi.”

Anh ít chảnh chút đi! Trần Dật Hào nói thầm trong lòng, nhưng y cũng hiểu rõ, lời của Lý Dục Hào đều là sự thật. Phụ thân đã tự tiện đem câu lạc bộ đem đi thế chấp cho Tinh Long bang, cho dù bọn họ thắng được trận đấu này, thì tiếp theo cũng không thể thu thập tốt được, so với Tinh Long bang ác danh nổi tiếng, thì giao dịch với Lý Dục Hào đích thực là còn có thể bảo đảm được một chút, tuy rằng trong lòng có một âm thanh đang nói với y, Lý Dục Hào nhất định là có âm mưu gì, nhưng hiện tại y cũng không còn có lựa chọn nào khác.

“Lý tiên sinh, về vấn đề đặt cược đó, anh có thể nói rõ một chút không?” Trần Dật Hào biểu tình nhượng bộ nói.

“Không thành vấn đề.” Lý Dục Hào nhận lấy hợp đồng trong tay của trợ thủ giao lại cho y. “Tôi sẽ thay cậu trả lại một ngàn vạn tiền thế chấp cho Tinh Long bang, kết thúc hiệp ước của phụ thân cậu với bọn chúng. Nếu như Hacha thua, cậu phải đem tổng tiệm của Tinh Hà truyền thuyết và Logo đó chuyển nhượng cho tập đoàn chúng tôi, nếu như hắn thắng, phân nhánh của quảng trường Thiên Thành sẽ thuộc về các cậu. Trên hợp đồng đã viết rất rõ ràng, Trần tiên sinh có thể tỉ mỉ xem, suy nghĩ rõ ràng rồi phúc đáp cho tôi sau.”

Hắn không quên bổ sung: “Nhưng mà phải trước khi bắt đầu cuộc so tài ngày mai đó.”

“Tôi biết rồi.” Trần Dật Hào thu hợp đồng về. “Trễ một chút nữa tôi sẽ phúc đáp cho anh.”

“Được, tôi đợi tin tức của cậu.” Lý Dục Hào cười híp mắt vẫy tay.

Trần Dật Hào vượt qua trước mặt của hắn, cũng không thèm nhìn hắn cái nào nữa.

Trên tay cầm bản hợp đồng, Trần Dật Hào thất thần nhìn chằm chằm vào màn hình hiện tại đã là một màn màu lam. Vừa rồi y đã gọi điện thoại xác nhận với phụ thân rồi, phụ thân thật sự là đầu óc bị điên nên chạy đến Tinh Long bang hỏi mượn tiền! Bản thân đã mắng chửi ông thậm tệ một trận, đối phương còn không biết hối cải bảo đảm chắc chắn là Hacha sẽ thắng, căn bản không có cái gì đáng phải lo lắng.

Trần Dật Hào vỗ trán, có loại phụ thân đó, bảo y làm sao có thể không lo lắng? Y là một vạn lần không nguyên ý cùng Tinh Long bang đó giao thiệp cái gì cả, việc đến nước này, chỉ có thể chọn lựa Lý Dục Hào thôi.

Y cầm lấy di động, bấm gọi số của đối phương.....

Trong nhà đấu tràn đầy âm thanh la hét chấn động vang trời, thanh âm của người bình luận cũng hoàn toàn bị che lấp. Trên lôi đài, Hacha bận quần cụt màu đen vừa đá một cú thật mạnh, khiến cho đối thủ Hứa Nghiêm bị ngã, khán giả lại lần nữa phát ra tràn hoan hô như thủy triều gần như có thể làm long cả trần nhà.

“Hacha cố lên! Cố lên! Đánh cho hấn hoa rơi nước chảy luôn!” Trần Kiến Lâm kích động nhảy lên, Trần Dật Hào ngồi bên cạnh ông thì rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều, y nhìn Lý Dục Hào đang ngồi đối diện trên vị trí chủ tịch, đối phương cũng đang cùng lúc nhìn sang.

Hứa Nghiêm vẫn luôn yếu thế hơn, hiện tại chỉ còn mười phút nữa thì trận đấu sẽ kết thúc, Hứa Nghiêm muốn thắng, trừ khi là có kỳ tích xuất hiện. Tôi xem anh còn có thể đặc ý đến lúc nào nữa, Trần Dật Hào khiêu khích nâng cằm lên, Lý Dục Hào cười cười với y, vẫn như cũ một bộ dáng có lòng tin mười phần.

Tên gia hỏa này thật sự đáng ghét, Trần Dật Hào chuyển mục quang dời về trên lôi đài. Lúc này, Hứa Nghiêm trên đài đang đưa ra đòn phản kích, đánh ngã Hacha.

Trần Kiến Lâm la lên: “Ai da! Nhanh đứng lên! Đừng có thua hấn đó!”

Hacha mới vừa đứng ổn định, lại bị Hứa Nghiêm liên tiếp công kích những quyền trực tiếp. Hacha trong các trận đấu rất ít khi bị trúng quyền, không ngờ rằng lần này chỉ bị đánh mấy quyền đã bắt đầu nghiêng trái ngã phải rồi.

Những khán giả cực hấn thắng đều lớn tiếng gầm to: “Nhanh trả đòn đi!”

“Đánh hấn đánh hấn!”

“Không được thua đó! Tôi mua anh thắng đó!”

Hacha bị trúng mấy quyền mạnh mẽ của Hứa Nghiêm, đã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu, động tác của hấn trở nên chậm chạp hấn. Hứa Nghiêm thừa thắng truy kích, liên tục sử dụng đòn đánh thẳng tay phải sở trường của mình.

Hacha bị đánh đến mặt cũng nghiêng đi, nặng nề ngã xuống sàn đấu.

Hấn không có gượng dậy, trọng tài lập tức ngồi xổm xuống, bắt đầu tính giây: “Mười, chín, tám, bảy.....”

Khán giả toàn nhà đấu đều sôi sục lên, gầm to: “Hỗn đản! Nhanh đứng lên!”

“Nhanh đứng lên đi!”

“Con mẹ nó đừng có để thua như vậy chứ!”

Tính giây vẫn tiếp tục: “Năm, bốn, ba.....”

Hacha cử động một chút, cuối cùng vẫn không thể gượng dậy.

“Hai, một!” Trong tài trong tiếng mắng chửi phẫn nộ giờ cao tay của Hứa Nghiêm, tuyên bố: “Người thắng, Hứa Nghiêm!”

Tức giận của khán giả đột phát không thể thu thập được, bởi vì gần như tất cả mọi người đều mua Hacha thắng, chai nước khoáng, vỏ trái cây ...v....v... các loại rác hỗn tạp trong tiếng mắng chửi bị ném đầy lên lôi đài, một tên đặc biệt kích động còn muốn xông lên lôi đài, bị những người bảo vệ vẫn tiếp tục duy trì trật tự kịp thời cản lại.

Thế nào cũng không thể ngờ kết quả này nên Trần Kiến Lâm cũng phi thường kích động, vừa nhảy vừa lớn tiếng mắng chửi, chỉ có Trần Dật Hào còn bảo giữ được lãnh tĩnh. Sự việc biến hóa quá giống như trò chơi

rồi, y vô pháp tiếp nhận! Y tức giận trừng mắt nhìn đối diện, mà lúc này, Lý Dục Hào đang được vệ sĩ bảo vệ rời khỏi ghế chủ tịch.

Trần Dật Hào cũng đột ngột đứng lên, nhanh chóng đuổi theo. Y đuổi theo thẳng đến trong đại sảnh của nhà thi đấu, khán giả vẫn còn chưa tan, trong đại sảnh chỉ có le que vài người gác cổng.

“Lý tiên sinh_____!”Trần Dật Hào phẫn nộ gọi một tiếng thật lớn, thành công khiến cho Lý Dục Hào quay người lại.

“Trần tiên sinh?”Lý Dục Hào không biết là chậm chạp hay là cố ý, đối mặt với một người đang nộ hỏa ngập trời còn có thể nở nụ cười.

Trần Dật Hào chạy thẳng đến trước mặt hắn, vệ sĩ của Lý Dục Hào lập tức ngăn cản trước mặt. “Trần tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì khẩn cấp sao?”Lý Dục Hào cách một đám vệ sĩ, cố ý ngây thơ hỏi.

“Anh có nhúng tay vào đúng không?!”Trần Dật Hào không thêm khách khí với hắn, trực tiếp chấp vấn.

“Nhúng tay?”

“Anh đừng giả ngốc nữa!”Trần Dật Hào chỉ vào mũi hắn nói: “Kết quả của trận thi đấu này căn bản chính là do anh sắp đặt phía sau!”

“Lý tiên sinh, cáo tội người khác cần phải có chứng cứ.”Lý Dục Hào nhàn nhã bình tĩnh cười nói: “Đã chấp nhận cược thì phải biết chấp nhận thua, cậu không nên có cái loại thua rồi thì bạo phát vào người khác như vậy chứ?”

“Anh ít lời bớt đi, thua cho thủ đoạn thấp hèn của anh, tôi một chút cũng không phục!”

“Cái gọi là binh bất yếm trá*, Trần tiên sinh, đạo lý đơn giản như thế không cần tôi phải dạy cậu chứ?”Lý Dục Hào chuyển giọng nói: “Hơn nữa, chuyện của chúng ta trước đã ký rõ trên hợp đồng rồi, cậu nếu như muốn nghĩ lấy cái cớ này để thay đổi, chỉ sợ là không có dễ dàng như vậy đâu.”

(Binh bất yếm trá: Khi chiến tranh phải biết dùng mưu kế để giành thắng lợi.)

Ý tứ chính là muốn trách thì trách bản thân quá ngu ngốc sao? Trần Dật Hào bị tức đến nghẹn lời, y mất khống chế đẩy ngã vệ sĩ của Lý Dục Hào, đánh một quyền hướng về phía đối phương.

Lý Dục Hào nhảy bèn tránh được công kích của y, rồi nhanh như sét đánh từ phía sau khống chế vai của y.

“Trần tiên sinh..... quân tử động khẩu không động thủ, tôi thì không nỡ để cậu bị thương đâu.....” Khẩu khí ấm nóng của Lý Dục Hào thổi vào trong lỗ tai của Trần Dật Hào, thân thể cũng dán sát vào lưng của y, Trần Dật Hào trong đáy lòng nổi lên một loại nhiệt độ kỳ quái, y xấu hổ và tức giận hướng về phía sau lại ra một quyền: “Câm miệng! Anh không có tư cách tự xưng là quân tử!”

Lý Dục Hào vẫn rất lạnh lẽo tránh khỏi, vệ sĩ của hắn lập tức phản ứng lại nhanh chóng bao vây Trần Dật Hào, Trần Dật Hào lại muốn xông về trước, tay chân lại liên bị bọn họ chế trụ.

“Trần tiên sinh, nếu như chúng ta đều không xứng là quân tử, vậy tôi chỉ có thể “động thủ” với cậu thôi.”Lý Dục Hào đột nhiên nói thế.

“Anh đến đi!”Trần Dật Hào kích động gầm lên: “Có giỏi thì kêu đám tay sai này của anh cút đi!”

“Vậy được, bỏ y ra đi.”Lý Dục Hào cứ nhiên nghĩ cũng không nghĩ liền hạ lệnh, vệ sĩ có hơi chán chừ rồi mới buông Trần Dật Hào ra.

Phản ứng của đối phương quá mức dị thường, Trần Dật Hào vốn dĩ tức giận ngập trời cũng dần dần yên tĩnh xuống, hồ nghi nhìn nhìn Lý Dục Hào. Lúc này, có rất nhiều khán giả đã đi ra, không ít người tụ lại gần hai người bọn họ xem náo nhiệt.

“Trần tiên sinh, nói như vậy, chỉ cần tôi có thể đường đường chính chính đánh bại cậu, cậu có thể thua tâm phục phải không?”Lý Dục Hào hai tay khoanh trước ngực nói.

“Có bản lĩnh thì anh một mình lên đấu!”Trần Dật Hào bẻ khớp ngón tay kêu rắc rắc, y phải đem tất cả thù mới hận cũ làm rõ ràng hết với tên hỗn đản này!

“ OK, đây là cậu đề xuất nha.” Lý Dục Hào một bộ khẩu khí “cậu đừng hối hận”, hần nhìn nhìn đám người vây chung quanh, nói: “Tôi tiếp nhận sự khiêu chiến của cậu, nhưng mà chỗ này quá nhiều người, không bằng chúng ta đổi chỗ khác đi?”

“ Vậy đi đến chỗ nào sáng khoái một chút!” Trần Dật Hào đã bị nộ hỏa tràn ngập lu mờ đầu óc, chỉ muốn hung hăng đánh hần một trận.

“ Đi theo tôi.” Lý Dục Hào tách người ra đi trước, Trần Dật Hào nhanh chóng theo sau, vài vệ sĩ cũng đều đi theo. Lý Dục Hào dẫn Trần Dật Hào đến một võ trường tập luyện judo rất rộng, rồi bảo vệ sĩ canh chừng ngoài cửa.

“ Phân thắng thua như thế nào? Cho đến khi đối thủ đứng không nổi sao?” Lý Dục Hào chậm rãi từ tốn cởi áo khoác tây trang xuống.

“ Tùy tiện!” Trần Dật Hào cũng cởi áo khoác ra, trên người chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen, y nắm chặt song quyền, trong mắt dâng đầy ngọn lửa chiến đấu.

Lý Dục Hào vẫn một bộ dáng không nhanh không chậm, hần vừa cởi caravat và nói:

“ Trần tiên sinh, nói thật, cuộc quyết đấu này tôi đã chờ đợi rất lâu rồi.....”

“ Vậy sao?” Trần Dật Hào trầm ổn đứng trung bình tấn.

“ Cứ đánh như vậy thì không có ý nghĩ gì hết, không thì, tôi lại cược một lần với cậu được không?”

“ Ít nói mấy lời nhảm nhí của anh đi!” Trần Dật Hào không còn kềm nhẫn nhẹ gầm lên.

“ Nghe thử một chút mấy lời nhảm nhí của tôi, đối với cậu cũng có chỗ tốt đó.” Lý Dục Hào cởi mấy cúc áo trên áo sơ mi của hần ra, quần ống tay áo, tiếp tục nói: “Chỉ cần cậu đánh thắng tôi, trận cá cược trước đó của chúng ta sẽ xóa bỏ, Tinh Hà truyền thuyết vẫn là thuộc về Trần gia của cậu, thế nào?”

“ Anh là nói thật?” Trần Dật Hào có hơi đứng thẳng lại.

“ Đương nhiên, lời của tôi rất thật, nếu không thì cậu dùng di động thu âm lại là được mà?”

“ Không cần.” Trần Dật Hào cảm thấy đối phương nếu như muốn đổi ý thì bản thân có thu âm cũng vô dụng.

“ Vậy được rồi, cảm ơn sự tín nhiệm của cậu.” Lý Dục Hào mỉm cười: “Nhưng mà, nếu như cậu thua, cậu phải tâm phục khẩu phục giao Tinh Hà truyền thuyết cho tôi, hơn nữa, cậu còn phải trở thành “người của tôi”.”

“ Cái gì?” Trần Dật Hào bị lời nói cuối cùng của hần mê hoặc.

“ Tôi nói, nếu như cậu thua tôi, cậu phải là “người của tôi”.”

“ Phải làm thủ hạ của anh?” Trần Dật Hào lý giải như vậy.

“ Cũng có thể nói như vậy.” Lý Dục Hào nhún vai: “Thế nào? Có chấp nhận sự khiêu chiến của tôi không?”

Bản thân đã rơi vào đường cùng rồi, liền cứ cược với hần một trận đi! Trần Dật Hào nghiêng răng nói: “Được! Tôi chấp nhận!”

(Em đã tự bán mình, tội:D)

“ Vậy tốt, đến đi.” Lý Dục Hào cười khiêu khích, hướng y quắc quắc tay.”

Trần Dật Hào nhanh chóng ra quyền, bị hai tay của Lý Dục Hào ngăn cản, y thuận thế bay lên đá một cước, ngón chân từ dưới bụng của Lý Dục Hào lướt qua, Đáng tiếc bị hần nhảy tránh, Lý Dục Hào xoa xoa bụng. “Cũng có chút bản lĩnh đó.”

Trần Dật Hào không nói gì, tiếp tục tiến công, y xuất quyền lanh lẹ, một chút cũng không thua kém những quyền thủ quyền anh chính thức, Lý Dục Hào tránh né có chút thâm hại, hận ý của Trần Dật Hào đối với hần hóa thành sức mạnh kinh người, sức quyền đánh ra đều mạnh mẽ hơn nhiều so với bất cứ quyền đấu nào của y trước đây, cứ thẳng hướng trên mặt của Lý Dục Hào mà đánh.

Lý Dục Hào giao hai tay bắt chéo đỡ đòn, “Phanh!” một tiếng, quyền đánh trúng vai của hắn, hai tay đều bị chấn mở, Lý Dục Hào nhanh chóng lui về, nếu như chậm một bước, cái mũi thẳng tuấn tú của hắn chỉ sợ là sẽ bị đánh gãy.

Gia hỏa này ra tay một chút cũng không lưu tình nha.....Lý Dục Hào cảm thấy được xương của cánh tay ẩn ẩn phát đau, cơ thịt sợ là đã bị đánh sưng hết rồi.

Trần Dật Hào vẫn như hùng sư điên cuồng xông lên, lại ra quyền, Lý Dục Hào không thể tiếp tục lơ là cầu thả nữa, hắn một tay bắt lấy cánh tay đang xông đến của Trần Dật Hào, khéo léo đẩy hướng qua một bên, một chân lại móc qua đầu gối của đối phương.

Trần Dật Hào ngã bịch lên nằm phục xuống nền gỗ dày cứng, nhưng y rất nhanh liền nhảy lên, Lý Dục Hào nắm lấy chủ động, một cước đá chéo qua.

Hắn thập phần rõ ràng, muốn làm cho người con trai kiêu ngạo Trần Dật Hào này thần phục bản thân, thì nhất định phải hoàn toàn triệt để đánh bại được y! Khiến cho y thua đến không thể nói gì!

Trần Dật Hào bị đá bay ra ngoài cửa, ngã vào chậu cây cạnh cửa, nhưng trước khi Lý Dục Hào đuổi đến y đã nhanh chóng đứng lên, y tránh được quyền của Lý Dục Hào, rồi nghiêng rằng đánh trả một quyền vào bụng của hắn.

Lý Dục Hào đứng phải bờ tường, lúc này, những vệ sĩ vốn dĩ đang đứng ở phía sau bọn họ đột nhiên đều xông lên, không chế chặt sau gáy và vai của Trần Dật Hào, khiến y không thể động đậy.

“ Lão đại! Nhanh! Nhanh qua đánh y đi!” Một vài tên gọi Lý Dục Hào, Trần Dật Hào liều mạng giãy dụa, thấp giọng mắng.

“ Gia hỏa đề tiện!!”

Lý Dục Hào bước nhanh đến chỗ bọn họ, dùng sức ra quyền, nhưng quyền lại đánh lên mấy tên đang không chế Trần Dật Hào.

“ Cút ra xa một chút cho tôi!” Lý Dục Hào đánh tên cuối cùng đi.

Trần Dật Hào hơi thở dốc, Lý Dục Hào xoa xoa phần bụng đau nhức, hồi phục gương mặt tươi cười, ngoắc tay nói: “Rất không tồi nha, lên tiếp thôi.”

Y tại sao lại có cảm giác tên hỗn đản này đang trêu ghẹo bản thân vậy? Trong lòng Trần Dật Hào dâng lên một cảm giác bị sỉ nhục cường liệt.

“ Ai sợ ai!” Trần Dật Hào lại lần nữa xông lên, bởi vì tức giận, quyền của y không đi đúng hướng, hai người quyền đâm cước đá qua lại, đánh gần mười phút, cả hai đều trúng không ít chiêu, trên người và trên mặt đều đủ màu.

Trần Dật Hào thở dốc mấy hơi, bỗng nhiên hít một hơi dài rồi bỏ nhào vào Lý Dục Hào, đối phương nhìn đúng sơ hở của y, nắm lấy đai lưng của y ném y qua vai.

“ Hô..... hô..... hô.....” Lý Dục Hào vừa thở dốc, vừa đứng từ trên cao nhìn xuống Trần Dật Hào bị ngã trên mặt đất đang nổ đom đóm mắt nói: “Nhận thua chưa?”

“ Ai nói..... thua cho loại người như anh!” Trần Dật Hào như con cá chép xoay người, nhảy chồm lên, hai người lại tiếp tục cuộc chiến.

Tuy rằng cả hai đều đã tiếp nhận huấn luyện chiến đấu từ khi còn nhỏ, nhưng Lý Dục Hào là gia thế đặc thù, dạy chiến thuật cho hắn đều là các nhà võ thuật hàng đầu thế giới, lại thêm bản thân hắn có thân phận cao như trời, Trần Dật Hào mặc dù cũng theo các giáo viên học võ, nhưng chiêu thức tới lui cũng chỉ có chừng đó, trải qua một trận chiến, toàn bộ chiêu thức của y đã bị Lý Dục Hào nắm rõ hết, công kích của y đã không còn tạo nên uy hiếp gì cho đối phương được nữa.

Sau một lần mãnh liệt tiến công thất bại xong, Lý Dục Hào nhẹ nhàng nói: “Được rồi, nên kết thúc thôi.....”

Hắn trong nháy mắt không kịp nhìn đã tiến đến trước mắt của Trần Dật Hào, đối phương nhanh chóng ra quyền, nhưng bị động tác của hắn còn nhanh lẹ hơn nắm giữ lấy cánh tay. Đầu gối của Lý Dục Hào đá móc lên một cái, hung hăng kích trúng vào phần bụng của Trần Dật Hào.

“ Ách!” Trần Dật Hào cảm thấy nội tạng của mình đều bị hắn đá muốn lòi ra, y đau đến trước mắt đen đi, trong miệng cũng chảy ra nước bọt. Nếu không phải là do Lý Dục Hào kéo tay của y, y sợ là đã không còn chút tôn nghiêm mà quỳ ngã xuống trước mặt đối phương.

Lý Dục Hào bẻ ngoặt tay của Trần Dật Hào ra phía sau lưng, lập tức khiến y thêm một lần nữa đau đến thấp giọng kêu rên. Lý Dục Hào dựa vào kỹ thuật của hắn, trong chớp mắt đã chế trụ được hai vai của đối thủ, Trần Dật Hào bị đè ngã xuống đất, thân thể nặng nề của đối phương ép y xuống thật chặt, y căn bản không thể động đậy nữa.

Trần Dật Hào trải qua công kích vừa rồi, khí lực toàn thân giống như bị rút đi trống rỗng, y cũng không cách nào kéo tay mình ra được.

“ Còn muốn đánh sao?” Lý Dục Hào dán vào tai y hỏi, Trần Dật Hào nghiêng rằng không đáp, có không ít người xem náo nhiệt đã tụ tập lại, nhưng đều bị vệ sĩ của Lý Dục Hào ngăn cản.

Cảm thấy người dưới thân đã không còn giấy dựa nữa, Lý Dục Hào cuối cùng cũng bỏ y ra, phải người đứng lên trước, Trần Dật Hào muốn dậy cũng không dậy nổi, toàn thân y đều đang run rẩy, cố gắng khiến cho bản thân không phải ngất xỉu.

Lý Dục Hào cũng chịu thương không ít, nhưng dù sao cũng không có nghiêm trọng như Trần Dật Hào.

“ Tôi xuống tay quá mạnh rồi sao?” Hắn mang theo ý xin lỗi hỏi, Trần Dật Hào nghe vào trong tai lại cảm thấy đối phương đang sỉ nhục bản thân vô năng.

Lý Dục Hào vươn tay về phía Trần Dật Hào muốn kéo lấy tay y, đối phương lại không tiếp nhận, Trần Dật Hào ôm bụng, y không thể tiếp tục nằm dài trước mặt tên hỗn đản này nữa! Y đầm một quyền xuống đất, cuối cùng hai chân run rẩy cũng có thể chống đỡ được cơ thể.

Lúc này, Trần Kiến Lâm từ trong đám người chạy ra, kéo y hỏi: “Dật Hào! Dật Hào! Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trần Dật Hào không có trả lời, chỉ nói một câu: “Trở về thôi.”

Y lão đảo ngả nghiêng bước đi, Trần Kiến Lâm nghi hoặc nhìn Lý Dục Hào một cái, rồi cũng lập tức bước theo con trai.

Trong phòng hội nghị, một người đàn ông mặc bộ tây trang phẳng phiu màu xám cong người đặt một văn kiện lên trên bàn. Trần Dật Hào đang ngồi bên cạnh bàn cầm lên xem, những vết xanh bầm trên mặt y còn chưa tan hết, còn đang dán một vài miếng băng cá nhân.

Trần Dật Hào tỉ mỉ nhìn hợp đồng, hai người luật sư đang ngồi cạnh y, y nhìn rồi nhìn, chân mày dần dần nhăn chặt lại.

“ Trần tiên sinh, xin hỏi có vấn đề gì sao?” Người bận tây trang rất chú ý quan sát hỏi.

“ Chỗ này.” Trần Dật Hào chỉ vào một điều khoản: “Tại sao tôi phải chuyển đến căn nhà mà các người chỉ định?”

“ Đây là vì để thuận tiện cho ngài làm việc, Lý tiên sinh đã an bài cho ngài một chỗ ở trong khu chung cư cao cấp ở gần câu lạc bộ đêm.” Người mặc tây trang sớm đã chuẩn bị nói.

“ Vậy còn chỗ này? Tại sao khi tôi muốn ra ngoài nhất thiết phải ở cạnh tài xế mà các người đã sắp đặt?”

“ Đây cũng là vì để tiện cho sự phối hợp công việc của ngài.”

“ Không cần, bản thân tôi có giấy phép lái xe, tôi cũng không muốn ở tại chỗ mà mấy người sắp đặt, xin loại bỏ hai khoản này.” Trần Dật Hào kiên quyết nói.

“ Xin lỗi, đây là mệnh lệnh của Lý tiên sinh.” Người mặc tây trang giống như người máy không chút cảm tình dấy động nói: “Trừ bản thân Lý tiên sinh ra, ai cũng không thể tự tiện thay đổi nội dung của bản hợp đồng, Trần tiên sinh nếu như có dị nghị đối với hợp đồng này, có thể trực tiếp điều chỉnh cùng Lý tiên sinh.”

“ Không phải anh nói hắn ta đi Mỹ rồi sao? Làm sao để liên lạc với hắn?”

“ Rất tiếc, cái này tôi cũng không rõ, Lý tiên sinh đang tham gia một hội nghị quan trọng, điện thoại tạm thời không thể liên lạc.”

“ Vậy vừa rồi anh nói không phải đều là mấy lời vô ích sao?”Trần Dật Hào nghiêng răng, người mặc tây trang không nói.

Cứ tiếp tục kì kèo với người này như vậy cũng không có tác dụng, Trần Dật Hào lại cầm hợp đồng lên tỉ mỉ xem lại, thật ra trừ hai khoản vừa nêu ra khi nãy, những điều khoản khác đều vô cùng hợp lý.

Lý Dục Hào muốn thuê y làm tổng giám đốc của tất cả các câu lạc bộ đêm dưới tay của hắn, trong đó trọng điểm quản lý là Tinh Hà truyền thuyết vốn dĩ thuộc về Trần gia. Đối phương làm như vậy, cũng không biết là trọng dụng y hay là đang sĩ nhục y, Trần Dật Hào hoàn toàn không nhìn thấu.

Nếu như muốn khiến cho bản thân khổ sở, đối phương cần gì phải cho y tiền lương cực cao là mỗi tháng mười lăm vạn? Một giám đốc bình thường của câu lạc bộ, lương tháng nhiều lắm cũng chỉ có ba vạn. Hơn nữa còn an bài cho y chỗ ở ở chung cư cao cấp, xe hơi chuyên đi lại còn có tài xế riêng. Cho dù bản thân có tài năng thế nào, cũng không xứng để có nhiều đãi ngộ hào phóng như thế chứ? Trần Dật Hào gần như không cảm thấy được bản thân là đang làm công cho đối phương.

Lý Dục Hào làm vậy là muốn mua chuộc lòng người sao? Muốn để cho bản thân toàn tâm toàn ý bán mạng cho hắn sao? Trần Dật Hào lại cảm thấy không có khả năng, dưới tay của tên gia hỏa đó có cả một đám người sẵn sàng thay hắn vào sinh ra tử, sao lại cần thêm một mình y nữa?

Tên Lý Dục Hào này, rốt cuộc là đang muốn cái gì..... thay bản thân an bài chỗ ở với tài xế, thật ra cũng là vì thuận tiện theo dõi hành tung của y mà thôi nhỉ? Trần Dật Hào chỉ có thể lý giải như thế.

“ Trần tiên sinh.” Thấy y trầm mặc khá lâu rồi không có động tĩnh, người mặc tây trang cuối cùng lên tiếng đốc thúc: “Nếu như không có vấn đề gì, xin ngài nhanh chóng ký tên vào hợp đồng.”

Trần Dật Hào vẫn không muốn thỏa hiệp như thế, y hỏi: “Không thể đợi Lý tiên sinh trở về rồi mới ký kết sao?”

“ Lý tiên sinh phân phó, trước khi ngài về nước thì phải làm cho xong.”

“ Nhưng mà.....”Trần Dật Hào đang muốn nói, di động trong túi lại vang lên. “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút.”

Trần Dật Hào đi ra ngoài phòng hội nghị tiếp điện thoại: “A lô?”

“ Dật Hào, bây giờ con đang ở đâu?” Thanh âm kích động của Trần Kiến Lâm truyền đến.

“ Tôi đang ở bên ngoài, sao vậy?”

“ Con..... Cái kia..... Có phải là con đã trả tiền thay ta rồi không?” Trần Kiến Lâm úp mở hỏi.

“ Cái gì?” Lời nói không đầu không đuôi của ông làm cho Trần Dật Hào mơ màng.

“ Lê nào không phải là con?”

“ Ông rốt cuộc là đang nói cái gì? Ông đang nói ba trăm vạn mà ông mắc nợ đã trả hết rồi sao?”Trần Dật Hào nhớ đến hôm nay chính là ngày phải trả hết tiền nợ.

“ Đúng vậy! Vừa rồi chủ nợ gọi điện thoại cho ta, nói tiền nợ của ta đã trả hết rồi, bảo ta sau này chiếu cố thêm cho họ, ta bị dọa một phát đó! Ta còn nghĩ không biết có phải là con giúp ta trả không, cho nên mới hỏi con thử.....”

Rốt cuộc là ai lại tốt bụng như thế? Lê nào là..... Trần Dật Hào nhanh chóng nói với phụ thân: “Trước hết đừng lo nữa, tôi còn có việc, trễ lát nữa lại liên lạc với ông.”

“Nga, được....”

Trần Dật Hào ngắt điện thoại, nhanh chóng trở vào phòng hội nghị, nói với người bạn tây trang: “Xin lỗi, có một chuyện tôi muốn hỏi một chút.”

“Là chuyện gì?”

Đối phương là do Lý Dục Hào phân phó đến ký hợp đồng với bản thân, nên chắc chắn phải biết. Trần Dật Hào nghĩ một lát, cuối cùng hỏi: “Xin hỏi anh có biết hay không, có phải là Lý tiên sinh đã trả nợ ba trăm vạn thay cho phụ thân của tôi không?”

“Những điều này là chuyện riêng của Lý tiên sinh, tôi cũng không rõ lắm.”

“.....”

“Trần tiên sinh, xin hỏi ngài đã quyết định ký hợp đồng chưa?” Người mặc tây trang nhắc lại chủ đề.

Trần Dật Hào cầm hợp đồng lên, nếu như thật sự là Lý Dục Hào thay y trả tiền.....Vậy đối phương rốt cuộc là tại sao lại làm như vậy? Nhưng ngoại trừ hắn, không thể nào còn có ai khác giúp đỡ y được, y cũng không biết bản thân tại sao lại xác định như thế, người trả tiền cho y là Lý Dục Hào.

5. Chương 4

“Trần tiên sinh, đồ giải khát và ăn vặt ở các câu lạc bộ đêm khác đều đã tăng giá lên rồi, chúng ta có phải cũng nên điều chỉnh giá cả lại cho thích hợp không?”

Một giám đốc của bộ phận nào đó trong câu lạc bộ hỏi, Trần Dật Hào ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu lên.

“Không cần tăng giá, cứ giữ nguyên trạng là được.”

“Nhưng Trần tiên sinh, hiện tại vật giá đang tăng lên rất nhiều, cho dù có tăng giá cũng có thể được chấp nhận mà.....”

“Khi những câu lạc bộ khác đều tăng giá, mà chúng ta lại duy trì như cũ, anh cảm thấy khách hàng sẽ chọn lựa thế nào?” Trần Dật Hào một tiếng cắt lời.

“Đây.....”

“Trước đây tôi cũng đã từng thử điều chỉnh giá cả, mỗi phần ăn đều tăng giá lên 2%, lại khiến cho lượng tổng thu nhập giảm mất 25%, như vậy có đáng không?” Trần Dật Hào có kinh nghiệm quản lý câu lạc bộ rất phong phú.

“Không đáng.....”

“Nếu khiến cho khách hàng cảm thấy mình đang chiếm tiện nghi, bọn họ mới tận tình tiêu tiền được.”

“Đúng vậy, Trần tiên sinh nói rất đúng.....” Giám đốc bộ phận hoàn toàn bị thuyết phục.

“Những ngày này là kỳ nghỉ, chúng ta tuyệt đối không thể tăng bất cứ giá cả gì, còn phải tăng mạnh thêm mức độ truyền bá.”

“Vâng, tôi biết rồi, vậy tôi đi trước tiến hành.....”

“Được rồi, anh cũng cực khổ nhiều.” Trần Dật Hào gật đầu, giám đốc đi đến cạnh cửa, vừa đúng lúc đụng phải Lý Dục Hào đang đi vào trong.

“Lý tiên sinh.” Giám đốc vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Lý Dục Hào mỉm cười gật đầu, bước nhanh đến bàn làm việc của Trần Dật Hào, Trần Dật Hào vốn dĩ thần sắc đang dịu hòa lập tức treo lên một tầng cảnh giác.

“Lý tiên sinh.” Y không quên hiện tại y là thủ hạ của đối phương, lễ mạo đứng lên nghênh tiếp.

“Gần đây thân thể thế nào? Không có chuyện gì chứ?” Lý Dục Hào nghiêng cứu sắc mặt của y.

“ Không sao, cảm ơn Lý tiên sinh quan tâm.”Trần Dật Hào nghiêm chỉnh nói.

“ Vậy còn công việc có thuận lợi không?”Lý Dục Hào thấy y đã khôi phục bộ dạng kiên cường trước đây, mỉm cười hỏi.

“ Cũng thuận lợi, cảm ơn Lý tiên sinh quan tâm.”Trần Dật Hào rất muốn hỏi hẩn chuyện liên quan đến ba trăm vạn kia, nhưng nghĩ đến hiện tại còn đang giờ làm việc, không thích hợp đề cập đến điều này, liền để qua một bên.

“Ở căn hộ mới sống có quen không?”Lý Dục Hào tiếp tục quan tâm hỏi.

“ Cảm ơn, cũng quen.....”Trần Dật Hào ngừng một lát, nói: “Lý tiên sinh, không cần lãng phí tiền thuê căn hộ cho tôi, nhà của tôi cách cầu lạc bộ cũng không xa, ở đó cũng không ảnh hưởng gì đến công việc của tôi cả.”

“ Đó không phải là thuê, căn đó tôi đã mua rồi.”Lý Dục Hào có ý tứ khác nói: “Dù sao cũng bỏ trống, để nhà có chút hơi người cũng tốt.”

“ Lý tiên sinh, còn việc.....”Trần Dật Hào còn muốn nói đến chuyện tài xế lái xe, lại bị đối phương cắt lời.

“ Đúng rồi, cậu sắp tan ca phải không?”

Trần Dật Hào nhìn đồng hồ kiểu cũ đeo trên tay, hiện tại đã là bốn giờ sáng, đã sắp đến giờ cầu lạc bộ đóng cửa rồi. Lý Dục Hào tiếp tục nói: “Có đói bụng chưa? Đi ăn chút gì không?”

Trần Dật Hào đúng là đã đói, nhưng y cũng không nguyện ý đi ăn với tên hỗn đàn này, kinh nghiệm nói cho y biết, mỗi lần cùng tên gia hỏa này tiếp xúc, bản thân luôn tổn thất một thứ gì đó.

“ Tôi không.....” Y đang muốn cự tuyệt, Lý Dục Hào lại giành trước một bước.

“ Cậu lẽ nào không có chuyện gì riêng tư muốn thương lượng với tôi sao?”

Trần Dật Hào lúc này mới nhớ đến chuyện ba trăm vạn, chỉ có thể đáp ứng: “Vậy được rồi.....”

Y ngồi lên xe của Lý Dục Hào, đối phương đã thay đổi tư thái xuất hành của hoàng đế, đi đâu cũng tiền hô hậu ủng, hiện tại ngay cả một vệ sĩ cũng không mang theo, cũng tự tay lái xe.

“ Cậu muốn đi chỗ nào?”Lý Dục Hào hỏi.

“ Không có nơi nào đặc biệt cả, tùy tiện thôi.” Vào lúc này thì cửa tiệm còn mở cửa đã không còn bao nhiêu, chỗ nào còn kinh doanh thì đến chỗ đó không phải là được rồi sao, Trần Dật Hào nghĩ thầm.

“ Vậy thì do tôi làm chủ nhé.”Lý Dục Hào nhẹ nhõm nói.

Mười phút sau, xe chạy đến bờ vịnh, những cửa tiệm ở gần biển nơi này đều là nhà hàng, hơn nữa là kinh doanh qua đêm, tuy rằng đã sắp sáng, trong nhà hàng vẫn có không ít khách ngồi, Trần Dật Hào bình thường rất ít khi đi ra ngoài ăn cơm, cho dù đi cũng chỉ là đến những nhà hàng cố định, cho nên đối với nơi này không có khái niệm gì.

Lý Dục Hào dẫn y đến một đại sảnh lộ thiên, hẳn chắc là khách quen của chỗ này, nhân viên của nhà hàng trực tiếp dẫn bọn họ đến một chỗ ngồi có tầm nhìn rất tốt, ở đây có thể nhìn được cảnh sắc của hơn một nửa vịnh.

Gọi món xong, Lý Dục Hào lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp màu đen hình chữ nhật, đặt ở trước mặt của Trần Dật Hào.

“ Đây là tôi tặng cậu đó, mở ra xem thử đi.”Lý Dục Hào rất tự nhiên không ngần ngại nói.

Trần Dật Hào hồ nghi mở chiếc hộp ra, bên trong lại là một chiếc đồng hồ, Trần Dật Hào bình thường đối với những thứ này không có nghiên cứu, nhưng từ màu sắc và thiết kế của chiếc đồng hồ có thể thấy được giá trị hẳn là không thấp.

Lý Dục Hào nhân lúc y đánh giá đồng hồ nói: “Đây là hãng Patek Philippe, tượng trưng cho quý tộc, hiện tại đồng hồ trên tay của cậu không thích hợp với thân phận cậu, nên đổi cái này đi.”

Trần Dật Hào vốn dĩ không định tiếp nhận món quà của hắn, khi nghe thấy câu nói đó, lại càng không muốn nhận, y đóng hộp lại cái cách, đẩy hộp lại về phía của Lý Dục Hào.

“Cảm ơn lòng tốt của Lý tiên sinh, nhưng tôi không cần.” Y lạnh lùng nói.

Lý Dục Hào đã biết trước y sẽ không chịu ngoan ngoãn tiếp nhận, hắn từ tốn nói: “Từ nay về sau cậu phải thường xuyên ra ngoài xã giao, đối tượng đều là một số người có thể lực, bọn họ sẽ đánh giá phẩm định cậu, bất cứ trang phục phục sức gì của cậu đều ảnh hưởng đến quan cảm của họ đối với cậu.”

“Lẽ nào nhất định phải toàn thân là đồ hiệu mới tính là biết ăn mặc?” Trần Dật Hào bất mãn hỏi ngược lại, theo y cho rằng, chỉ cần y phục chỉnh tề là được, trước giờ y đối với mấy người chạy theo đồ hiệu đều rất không vừa mắt.

“Cũng không phải, nhưng Patek Philippe không phải là một nhãn hiệu bình thường.” Lý Dục Hào cầm lấy chiếc đồng hồ, đứng lên, đi đến sau lưng y, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay trái đang đeo chiếc đồng hồ bình thường của y.

Trần Dật Hào toàn thân không tự chủ run rẩy một chút, Lý Dục Hào tháo chiếc đồng hồ cũ xuống, đổi lại chiếc mới.

“Mang cái này đi, thái độ của họ đối với cậu sẽ không giống bình thường nữa, tin tôi đi.” Lý Dục Hào nắm tay y, dường như đang thưởng thức vẻ đẹp sau khi đeo chiếc đồng hồ đó lên, “Cậu xem, rất thích hợp với cậu?”

Lúc này nếu như lại cứng rắn tháo đồng hồ xuống, khó tránh khỏi có chút nhỏ nhặt, cho nên Trần Dật Hào chỉ có thể nhẫn nại, thân thể của đối phương đều dán sát sau lưng của y, tư thế thân mật này có chút dị thường.

Trần Dật Hào ần ần mang theo chút cự tuyệt thấp giọng nói: “Lý tiên sinh, anh có thể trở về chỗ ngồi của mình được không?”

Lý Dục Hào cười cười, phối hợp trở lại chỗ ngồi, thức ăn được bưng lên, Trần Dật Hào ăn mấy miếng tôm, ngẩng đầu phát hiện Lý Dục Hào chưa ăn gì cả, chỉ đang nhìn chăm chăm y.

“Lý tiên sinh, anh không ăn sao?” Y lập tức bỏ nĩa xuống.

“Tôi không đói, cậu đừng để ý tới tôi, tự mình ăn là được.”

Tên gia hỏa, làm quái gì cứ khiến cho mình không thể thoải mái được? Trần Dật Hào lấy khăn ăn chùi miệng.

“Sao rồi? Không hợp khẩu vị sao?” Lý Dục Hào thấy y không ăn nữa, quan tâm hỏi.

“Không phải.” Trần Dật Hào nhớ tới bản thân không phải đến đây để ăn uống, y cần phải làm rõ một vài vấn đề trước đã. “Lý tiên sinh, có vài chuyện, tôi muốn làm rõ với anh.”

“Xin cứ nói.” Lý Dục Hào bày ra tư thế đang rất mong chờ lắng nghe.

Trần Dật Hào cũng không thích quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Xin hỏi có phải là anh thay phụ thân của tôi trả ba trăm vạn tiền nợ không?”

“Đúng vậy.” Lý Dục Hào thừa nhận rất nhanh, Trần Dật Hào ngoài ý muốn nên không thể lập tức nói tiếp được. Lý Dục Hào hỏi ngược lại vấn đề.

“Sao vậy? Có phải là có vấn đề gì không?”

“Xin hỏi tại sao anh lại làm vậy?” Trần Dật Hào nghĩ muốn làm rõ dụng ý của hắn, nhưng cũng dự liệu được đối phương sẽ không nói ra suy nghĩ thật sự.

“Bởi vì tôi thích.” Quả không ngoài suy đoán, Lý Dục Hào vút ra một đáp án tùy ý và kỳ lạ.

“A?”

Lý Dục Hào giao hai bàn tay lại đặt dưới cằm, cười nói: “Tôi nói rồi, tôi thích, cho nên tôi làm như vậy, đó là đáp án.”

Quý mới tin cái đáp án hồ loạn bầy bạ này của hần! Trong lòng Trần Dật Hào gào lên. Nhưng tương phản với nội tâm, khẩu khí của y vẫn bình tĩnh: ‘Anh làm như vậy, đối với anh có chỗ nào tốt?’

“Chỗ tốt? Tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng mà, cũng không có gì xấu đúng không?” Lý Dục Hào trêu chọc nói.

Trần Dật Hào quyết định không tranh luận với hần, dù sao thì đợi khi y dành đủ tiền thì sẽ lập tức trả lại cho hần.

“Lý tiên sinh, còn một chuyện tôi muốn nói với anh nữa.” Trần Dật Hào nói vấn đề khác mà y đang để tâm: “Anh không cần phải an bài xe và chỗ ở cho tôi, tôi không cho rằng bản thân có đủ tư cách hưởng những đãi ngộ này.”

“Không cần gấp, tôi cho rằng cậu đủ tư cách là được.”

Bị hần trêu ghẹo khiến Trần Dật Hào nổi nóng, y nhìn đồng hồ dặt tiền trên tay trái, hai tay đặt lên bàn nói: “Cho dù anh không đưa tôi những thứ này, tôi cũng sẽ tận hết trách nhiệm làm việc.”

“Ân, nhưng là, cho dù cậu tận hết trách nhiệm công tác, tôi cũng vẫn sẽ đưa cậu những thứ này.” Lý Dục Hào giống như đang chơi trò chơi đối chữ với y.

Nói cả nửa ngày đều không làm rõ được ý đồ của hần, bản thân còn bị quay mòng mòng đến chóng mặt, Trần Dật Hào tức đến ngứa người.

“Tôi không cần anh đối đãi phá lệ, xin anh cho tôi sự đãi ngộ của những giám đốc bình thường là được.”

“Tôi không biết khái niệm ‘đãi ngộ của những giám đốc bình thường’ của cậu là gì, theo tôi mà nói, tôi cho cậu đãi ngộ đó cũng chỉ là rất bình thường thôi.” Chơi trò biện luận, Trần Dật Hào rõ ràng không phải là đối thủ của Lý Dục Hào.

Chọc tức người nha! Ai biết tên gia hỏa xảo quyết anh đang tính toán chủ ý bất chính nào! Trần Dật Hào thực hận muốn hét câu đó ra.

Dường như tương ứng với suy nghĩ trong lòng của y, Lý Dục Hào tiếp tục nói: “Dật Hào, thật ra cậu không cần suy nghĩ nhiều, tôi tuyệt đối không hãm hại cậu.”

Trần Dật Hào ngây ra, không chỉ vì đối phương đối với y thay đổi cách xưng hô, mà câu phía sau của Lý Dục Hào lại càng khiến y mê mang như rơi vào trong sương mù dày đặc.

“Bởi vì, tôi vô cùng thích cậu.”

Hai hàng ghế hai bên bàn hội nghị ngồi các vị giám đốc từng bộ phận và các cổ đông, ánh mặt trời ban trưa sáng chói từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến người ta có một cảm giác ấm áp buồn ngủ. Ngồi đầu một hàng hội nghị này là Trần Dật Hào, y lại không hề giống như những người khác nhẹ nhõm chau đầu ghé tai, chỉ chuyên chú nhìn báo cáo mà y đã chuẩn bị tốt.

“Đã đến giờ rồi mà? Sao Lý tiên sinh còn chưa tới?” Một người đàn ông trung niên thấp giọng oán trách.

“Hình như chủ tịch vừa có chuyện bận..... có thể sẽ đến trễ vài phút.” Một tên khác an ủi.

“Chủ tịch trước giờ đều rất tuân thủ giờ giấc, trễ một hai lần cũng không sao cả.”

Một người khác cũng thêm vào góp vui: “Nghe nói Lý tiên sinh gần đây đang rất nồng cháy cùng với một người tên Mạc nào đó, chắc không phải bởi vì cô ta mà đi trễ chứ hả?”

“Chắc không đâu? Chủ tịch luôn công tư phân minh mà.....”

Cuộc đối thoại của họ đều rơi vào trong tai của Trần Dật Hào, biểu hiện trên mặt của y là không chút quan tâm, trong lòng thì đang gợn sóng vô cùng.

Tên hỗn đản đó có chỗ nào là công tư phân minh? Ít nhất thì đối với những chuyện liên quan đến y, Lý Dục Hào từ trước đến giờ chưa từng “phân minh” qua! Trần Dật Hào lại nhớ tới chuyện hôm đó_____

“Bởi vì, tôi rất thích cậu.”

Câu nói của Lý Dục Hào nửa mang theo ý đùa, khiến cho Trần Dật Hào ngây ngô thần thờ mất hơn nửa phút, y không để gì mới hồi thần lại được, lại thấy bộ dáng chọc ghẹo của đối phương, Trần Dật Hào hung ác phun ra một câu: “Anh không ngủ đủ giấc dẫn đến tinh thần rối loạn phải không?”

“Ha ha.....” Lý Dục Hào tựa như sớm đã biết y sẽ có loại phản ứng này, hần cười lên, Trần Dật Hào lại càng thêm xác định hần đang đùa giỡn mình.

“Nếu như anh muốn luyện tập bày tỏ, xin đi tìm đối tượng khác.” Y không có tâm tình đùa như vậy với hần.

“Ân..... Xem ra phải luyện tập lại một chút cho tốt.” Lý Dục Hào thuận theo y nói.

“Xin tìm người khác cùng luyện, thứ lỗi tôi không thể giúp đỡ.” Trần Dật Hào không để ý hần nữa, cuối đầu ăn vội, chỉ muốn nhanh chóng ăn xong rồi đi, Lý Dục Hào nâng cằm, thú vị nhìn y, tiếp tục vấn đề hỏi: “Cậu không thích cách nói vừa rồi của tôi sao? Cậu cảm thấy phải bày tỏ thể nào thì mới có thể đá động đến cậu?”

“Xin lỗi, tôi không có kinh nghiệm về phương diện này, xin đừng hỏi tôi.”

“Cậu chưa từng thử bày tỏ với ai sao? Cũng chưa từng theo đuổi ai sao?” Lý Dục Hào tiếp tục quấy nhiễu, hần sẽ không thể dễ dàng như vậy mà bị phá vỡ.

Lời nói của hần làm dấy lên ký ức khi Trần Dật Hào và Chu Hiểu Lôi bên nhau, lúc đầu là đối phương chủ động theo đuổi y, cũng là đối phương phản bội y trước..... y không hề quên, kẻ hại mình “bị cấm sừng” chính là tên hỗn đản đang cười sáng lạn trước mắt này!

Trần Dật Hào lạnh nhạt buông ly xuống, không thoải mái nói: “Đây là chuyện riêng của tôi, tôi không tất yếu phải nói với anh.”

“Ân..... chúng ta từ khi mới bắt đầu, không phải luôn đang nói “chuyện riêng” sao?”

“Không phải, tôi là vì công sự mới ra ngoài với anh.” Trần Dật Hào đã ăn no rồi, lấy khăn ăn chùi miệng, trong công việc đã không thể tránh tiếp xúc với tên gia hỏa này, thì về chuyện riêng y không chút nguyện ý có bất kỳ vướng víu gì với tên Lý Dục Hào này.

Trần Dật Hào nói: “Lý tiên sinh, nếu như anh không dự tính ăn nữa, vậy tôi đi tính tiền đây.”

“Nga, không cần, tôi mời khách mà.”

“Tôi.....” Trần Dật Hào không muốn mắc nợ hần, đang muốn giành lấy, Lý Dục Hào đã nhanh chóng đi gọi phục vụ.

Làm quái gì mà bất luận bản thân làm gì, đều bị chậm hơn một bước..... Trần Dật Hào không cam lòng nghĩ.

“Cùng đi ăn với cậu thật sự rất vui vẻ, lần sau chúng ta lại đi nơi khác đi.” Lý Dục Hào thoải mái hẹn trước.

Vui vẻ chỉ có một mình anh mà thôi..... Trần Dật Hào thăm thì trong lòng.

Lách cách_____

Cửa của phòng hội nghị được mở ra, mọi người lập tức yên tĩnh lại, đứng hết lên, Trần Dật Hào đang trầm tư cũng lập tức thu hồi suy nghĩ về lại hiện thực, cũng đứng lên theo.

Lý Dục Hào cùng với thư ký và trợ lý đi vào, người trong phòng hội nghị đều lên tiếng chào hỏi.

“Chào chủ tịch.....”

Lý Dục Hào gật đầu, sau khi thấy Trần Dật Hào, đặc biệt lộ ra một nụ cười nhạt ám muội, nhưng người đó làm như không nhìn thấy, vẫn một mực không chút biểu tình.

Tên gia hỏa nói chuyện trơn bóng không đường hoàng, nghĩ chắc chắn hôm qua chỉ muốn đem y làm thể thân thôi, để luyện tập nói cho tốt trước mặt phụ nữ thôi, không sai đâu, đối tượng chắc chắn là người tên cái gì Mặc đó mà mọi người vừa nói, Trần Dật Hào tức khí nghĩ.

Lý Dục Hào tiến tới vị trí chủ tịch ngồi xuống, những người khác cũng lục tục ngồi theo.

Hội nghị bắt đầu, các giám đốc lần lượt đứng lên trình bày báo cáo, Lý Dục Hào chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ hỏi một chút, trợ lý bên cạnh sẽ đánh chữ như gió, để ghi lại cuộc họp.

Hội nghị tiến hành theo tuần tự, di động trong túi của Trần Dật Hào đột nhiên run lên, bởi vì đang họp, y đã chuyển thành chế độ rung.

Trần Dật Hào lặng lẽ lấy di động ra, trên màn hình hiển thị, là Trần Kiến Lâm gọi đến, hiện tại không tiện bắt máy, y chỉ có thể trực tiếp ngắt cuộc gọi.

Qua không bao lâu, di động lại lần nữa rung lên, lẽ nào là có chuyện gấp gì sao? Trần Dật Hào nhíu mày, hay là cứ treo máy, Trần Kiến Lâm lại gọi một lần nữa, Trần Dật Hào vẫn không tiếp, đối phương mới không tiếp tục gọi nữa. Những động tác nhỏ nhoi này của y, lại không tránh khỏi ánh mắt của Lý Dục Hào đang ngồi trên ghế chủ tịch, Lý Dục Hào vừa nghe báo cáo, vừa vô thanh vô tức mà chú ý đến y.

Nửa tiếng sau, hội nghị cuối cùng cũng kết thúc, Trần Dật Hào nhanh chóng rời khỏi phòng họp, lập tức nhấn gọi Trần Kiến Lâm.

“A lô..... Dật Hào à.....” Trong điện thoại truyền đến âm thanh nhút nhát của Trần Kiến Lâm.

“Ba? Xảy ra chuyện gì.....” Trần Dật Hào còn chưa hỏi xong, một đạo âm thanh hung ác đã thay thế cho Trần Kiến Lâm.

“Trần Dật Hào phải không?”

“Là tôi, xin hỏi là vị nào vậy?” Trần Dật Hào hữu lễ hỏi.

Lúc này, Lý Dục Hào đã từ phòng hội nghị đi ra, hần giao tiếp vài câu với những người bên cạnh, rồi một mực nhìn Trần Dật Hào đang đứng trong góc gọi điện thoại.

Người đó hung hãn nói: “Trần Dật Hào, cậu nghe rõ cho tôi, ba của cậu mượn của chúng tôi một trăm vạn, ổng nói ổng không thể trả nổi, cậu bảo phải làm sao đây?”

Lại tới rồi! Trần Dật Hào sắc mặt trầm xuống. Trần Kiến Lâm thanh âm mang theo tiếng khóc lại mơ hồ truyền đến: “Dật Hào ~ ~ ~ Con phải giúp ba a ~ ~ ~”

Trần Dật Hào nhin không được tức giận hỏi: “Tôi thay ông ấy trả, xin đừng làm tổn thương ba tôi.”

“Cậu chịu trả thì tốt, hạn cho cậu trước mười giờ tối mai đưa tiền tới, không thì cứ chờ đó mà thu thập ngón tay của ba cậu đi!” Đối phương uly hiếp.

Trần Dật Hào lạnh giọng hỏi: “Xin hỏi phải đưa đến chỗ nào?”

Muốn y trước thời hạn mang đến một trăm vạn là không thể nào, y phải làm rõ thân phận của đối phương trước, để tìm cách đàm phán tốt hơn.

“Đợi cậu chuẩn bị tiền cho tốt rồi, thì lại gọi điện thoại hỏi tôi!” Người đó cũng không ngốc, tiếp tục nói mấy lời hung hăng: “Sau khi cho cậu biết địa điểm, thì trong vòng một tiếng cậu phải đến liền, nếu không, thì cứ chờ mà lấy ngón tay của ba cậu đi!”

Hắn nói xong, liền ngắt điện thoại, Trần Dật Hào cầm điện thoại, thần sắc ngưng trọng, Lý Dục Hào thấy y đã nói chuyện xong, chậm rãi đi đến bên cạnh.

“Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Hắn nhẹ giọng nói.

“Không có gì.” Trần Dật Hào không cho rằng cần phải nói chuyện này với hắn, dù sao bản thân cũng tuyệt đối không cầu xin sự giúp đỡ của tên Lý Dục Hào này.

Lý Dục Hào đã thay y trả ba trăm vạn, y không muốn nợ nần của mình đối với hắn càng tiếp tục tăng thêm.

“Có chuyện gì cần tôi phải giúp đỡ không?” Lý Dục Hào một chút cũng không tin cái gọi là “không có gì” của y.

“Thật sự không có.” Trần Dật Hào nhẫn nại nói.

Lý Dục Hào bỗng nhiên cố chấp nắm lấy tay trái của y, trên cổ tay của Trần Dật Hào vẫn đeo chiếc đồng hồ bình thường lúc trước.

“ Cậu không đeo chiếc Patek Philippe mà tôi tặng sao?”

“ Hàng quý như vậy, tôi sợ sẽ làm hư, chỉ cần đến lúc đi giao dịch tôi sẽ mang.”Trần Dật Hào tùy tiện nói, nếu như lấy chiếc đồng hồ đó đi bán, nói không chừng có thể trả được một trăm vạn kia..... nhưng y không thể làm như vậy, ai!

Lý Dục Hào bỏ tay y xuống, thâm trầm đánh giá y.

“ Lý tiên sinh, nếu không có chuyện gì, ta muốn cáo từ trước.”Trần Dật Hào chỉ muốn nhanh chóng đẩy hẳn ra để đi, bản thân còn có một mớ chuyện phải lo xử lý này.

“ Vậy được rồi.”Lý Dục Hào cũng không giống trước kia níu kéo dây dưa, sáng khoái để y đi.

“ Vậy, tạm biệt.”Trần Dật Hào nói xong, nhanh chóng đi khỏi.

Lý Dục Hào nhìn bóng lưng rời đi của y khá lâu, cũng quay người đi mất.

Cách ngày_____ Trần Dật Hào chạy đông chạy tây, không dễ dàng gì mới gom được sáu mươi vạn, tuy rằng không đủ, nhưng trước mắt thời gian quy định đã đến, y chỉ có thể gọi điện vào máy Trần Kiến Lâm.

Tiếp điện thoại vẫn là tên đàn ông hung ác ngày hôm qua, hẳn tự xưng họ Hoàng, bảo Trần Dật Hào mang tiền đến một kho hàng cũ ở bến tàu gặp hắn.

Trần Dật Hào đi cùng với tài xế và hai người đàn em, mang theo một vali sách tay chứa đầy tiền đến chỗ hẹn, y để tài xế ở bên ngoài bến tàu đợi, bản thân cùng hai người kia đi đến chỗ hẹn ở kho hàng.

“ Dật Hào_____” Trần Kiến Lâm bị hai tên to con dữ tợn kẹp ở giữa khi nhìn thấy y tới, kích động không ngừng.

Trong kho hàng có tổng cộng gần mười người, tên đàn ông thủ lĩnh đang ngồi trên ghế, hai chân gác lên trên mặt bàn trước mặt, hẳn chắc đã đến ba mươi, trên mặt tràn đầy thần sắc bạo lực, mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, trên cánh tay phủ đầy hình xăm, người này chắc là tên họ Hoàng đó rồi, Trần Dật Hào nghĩ vậy, y chưa từng gặp qua người này trong hắc đạo, trước mắt vẫn không thể xác định đối phương là đến từ đâu, nhưng thấy tư thế của mấy tên thủ hạ kia, chắc không phải là hội cho vay nặng lãi bình thường.

“ Tiền đâu?” Thanh âm thô thiển của Hoàng Hiểu Đông vang lên.

“ Mang đến rồi đây.”Trần Dật Hào lạnh lùng đảo mắt nhìn Trần Kiến Lâm một lần, sau khi xác định ông không bị tổn thương gì, mới đem vali trong tay giao lại cho đàn em đứng bên cạnh tên đàn ông họ Hoàng.

Tên đàn em đó cùng một người khác bắt đầu đếm, bọn chúng rất nhanh phát hiện tiền không đủ.

“ Đại ca! Mới có sáu mươi vạn!” Tên đàn em đó nói bằng chất giọng đặc biệt mang theo khẩu ngữ vùng quê.

“ Mẹ nó!” Hoàng Hiểu Đông tức giận nhìn Trần Dật Hào, “Mày dám chơi tao hả?”

“ Tôi chỉ có thể gom được bao nhiêu đó.”Trần Dật Hào không cho rằng mình làm bậy nói: “Xin anh trước tiên cứ lấy nhiều đây, còn lại thì trong vòng một tuần tôi sẽ giao cho anh.”

“ Mẹ mày! Vậy trước tiên tao trả đầu của ba mày lại cho mày, phần còn lại thì sau một tuần nữa tới lấy được không?” Hoàng Hiểu Đông không lưu tình găm lên, mấy đàn em sau lưng hắn đang chế giễu.

“ Hoàng tiên sinh, xin đừng bức người quá đáng.”Trần Dật Hào khẩu khí lạnh đi.

“ Lão đây bức mày chỗ nào? Là ba mày tự chạy đến mượn tiền lão đây nha!”

Trần Kiến Lâm ở sau lưng hắn thấp giọng kêu lên: “Ta chỉ mượn hắn có ba mươi vạn thôi!”

“ Phi!” Hoàng Hiểu Lô thô tục phun một ngụm: “Lão đây lấy tiền lời cao lại không phải là chuyện mới một hai ngày, ai bảo ông mượn tiền của ta làm chi?”

“ Đây.....” Trần Kiến Lâm không còn gì để nói.

“ Hoàng tiên sinh.”Trần Dật Hào nhần nhin nói: “Thiếu nợ trả tiền là việc chính đáng đúng đạo, còn bốn mươi vạn còn thiếu tôi nhất định sẽ trả cho anh, xin anh yên tâm, hy vọng anh trước hết thả ba tôi ra.”

“ Sẽ trả sẽ trả, mày nói nghe hay ghê! Muốn lão đây đợi bao lâu?”

“ Một tuần Không, trong ba ngày, tôi nhất định trả cho anh.”

“ Ba ngày? Vậy thì phải tăng thêm 50%lợi tức rồi.” Hoàng Hiểu Đông lớn miệng như sư tử nói.

“ Hoàng tiên sinh, lợi tức như vậy không phải quá cắt cổ rồi sao?”Trần Dật Hào như thường biện luận với hắn.

“ Quá cao? Không thỏa mãn thì lập tức trả hết cho tao đi!” Hoàng Hiểu Đông mở miệng gầm lên, bên ngoài kho hàng truyền đến tiếng xáo trộn, tên đàn em phụ trách canh cửa la lên: “A! Mấy người không thể vào! Ô.....”

6. Chương 5

Cánh cửa sắt dưới sự choáng váng chú mục của tất cả bị đá bung ra, một đám người khí thế rầm rộ xông vào, đứng đầu lại chính là_____ Lý Dục Hào?!

Trần Dật Hào vô cùng kinh ngạc, y nhớ tới tên tài xế ở bên ngoài, đúng rồi, nhất định là tên gia hỏa đó chuyển tin tức đi rồi!

“ Ê! Chúng mày đang làm gì?” Hoàng Hiểu Đông gầm to, mọi thủ hạ của hắn lập tức bao vây quanh Lý Dục Hào, mấy người mặc tây trang đứng sau lưng Lý Dục Hào lập tức móc súng ra chỉ vào bọn chúng.

Mấy người trong bang Hoàng Hiểu Đông đều chưa từng thấy qua cục diện lớn đến thế này, lập tức bị dọa ngu đi.

“ Mấy..... mấy người muốn thế..... thế nào?” Hoàng Hiểu Đông cố gắng duy trì tôn nghiêm đại ca trước mặt mấy đàn em, nhưng thanh âm lắp bắp của hắn đã bán đứng hắn.

“ Mọi người không cần sợ, tôi không phải đến đây để tổn thương ai hết.”Lý Dục Hào lộ ra một nụ cười không mang thiện ý.

“ Lý tiên sinh.....”Trần Dật Hào biết hắn vì bản thân mà đến.

“ Không sao, để đó cho tôi.”Lý Dục Hào đi đến bên cạnh y, Trần Dật Hào thấp giọng nói:“Đây không liên quan đến anh.”

“ Bản thân cậu không thể giải quyết được.”Lý Dục Hào trả lời, Trần Dật Hào không phục căn môi dưới, đối phương đích thực không nói sai.

Hoàng Hiểu Đông gầm lên: “Nè nè, ta không biết anh muốn làm gì, nhưng kêu người của anh thu súng lại trước đi!”

Liên tục bị mấy khẩu súng chỉ vào người, ai cũng không thể thoải mái. Lý Dục Hào nhìn những thủ hạ như đang lâm đại địch, cười nói: “Xin lỗi, vệ sĩ của tôi đều rất miễn cảm, chỉ cần cảm thấy có một chút sát khí, thì liền không tự chủ được mà rút súng ra.”

Hoàng Hiểu Đông hiểu rõ ý tứ của hắn, lập tức bảo mấy đàn em lui ra, vệ sĩ của Lý Dục Hào lúc này mới thu súng lại.

Lý Dục Hào nhẹ nhàng nói: “Thế này là được rồi đi? Hoàng Hiểu Đông tiên sinh?”

Hoàng Hiểu Đông kinh ngạc, bản thân vừa mới bắt đầu lẫn lộn ở chỗ này, người nhận biết hắn không nhiều, đối phương vậy mà lập tức có thể điểm danh hắn rồi?

“ Anh là ai?”

“Tiên danh họ Lý, là..... ông chủ của Trần Dật Hào tiên sinh.” Lý Dục Hào ngừng một lát, mới nói ra hai từ đó.

“Anh là muốn đến thay cậu ta giải quyết chuyện này sao?” Hoàng Hiểu Đông đối với thân phận của Lý Dục Hào còn chưa hiểu rõ, nhưng có thể dự liệu được đối phương nhất định đến từ một thế lực không nhỏ.

“Đúng vậy.” Lý Dục Hào cũng không lãng phí thời gian, đối với người sau lưng câu câu ngón tay, một tên đàn ông lập tức bước lên một bước, đặt một vali bằng da màu đen ở trước mặt Hoàng Hiểu Đông, thuận thực mở ra, bên trong chất đầy tiền mặt đỏ rực*.

Lý Dục Hào nói với Hoàng Hiểu Đông đang trừng mắt há miệng: “Đây là một trăm vạn, nếu như kiểm tra không thấy vấn đề gì, xin Hoàng tiên sinh nhận lấy.”

Trần Kiến Lâm bên kia cũng vừa lo vừa mừng, Trần Dật Hào lại không thể nhẫn nại được chen miệng vào: “Lý tiên sinh, đây không cần anh.....”

Nửa câu còn lại của y, bị một ánh mắt sắc bén của Lý Dục Hào khiến cho phải cứng rắn ép trở xuống.

“Tôi nói rồi, để tôi lo.” Lý Dục Hào khẩu khí rất mềm dịu, nhưng mục quang lại tràn đầy sự bá đạo không cho phép cự tuyệt, Trần Dật Hào nuốt nuốt nước miếng, không nói gì nữa.

Hoàng Hiểu Đông để cho đàn em đếm tiền, chứng thực đúng số không sai.

“Không sai sót gì đúng không?” Lý Dục Hào hỏi.

“Ân.” Hoàng Hiểu Đông không còn khẩu khí bén nhọn vừa nãy nữa, buồn bực đáp lời.

Lý Dục Hào cầm vali chứa sáu mươi vạn của Trần Dật Hào lên, nhét vào trong tay y, Hoàng Hiểu Đông quay đầu trừng Trần Kiến Lâm một cái, lạnh băng: “Xem như ông may mắn!”

Trần Kiến Lâm được thả ra, ông nghiêng ngả lão đảo đi đến cạnh con trai của mình, cười trừ lấy lòng, Trần Dật Hào hiện tại tâm tình rất phức tạp, căn bản không tinh thần ứng phó với ông, chỉ là lạnh nhạt nhìn ông một cái, rồi chuyển đường nhìn đi.

Vốn cho rằng tất cả đều nằm trong dự liệu của mình, nên hiện tại Hoàng Hiểu Đông không vui nói: “Được rồi, lần này cứ tính như vậy, các người đi đi!”

“Xin lỗi, có chút chuyện tôi còn cần phải nói với Hoàng tiên sinh đây.” Lý Dục Hào nói ra lời ngoài dự liệu của hắn.

“Còn có chuyện gì nữa.”

“Tôi đây hy vọng, Hoàng tiên sinh và sòng bài dưới trướng của quý bang, có thể liệt Trần Kiến Lâm tiên sinh vào danh sách khách hàng cự tuyệt lai vãng, hơn nữa bất cứ sòng bài nào cũng không thể tiếp nhận đặt cược của ông ta.” Lời nói ra của Lý Dục Hào dọa người, ba con Trần Dật Hào đều tròn mắt ghen lời nhìn hắn.

Hoàng Hiểu Đông vẫn không hiểu được ý tứ của hắn: “Anh nói cái gì?”

“Ý của tôi chính là, hy vọng Hoàng tiên sinh và sòng bài của các anh, từ nay về sau không để cho Trần Kiến Lâm tiên sinh đi vào cược tiền nữa.” Lý Dục Hào nói rõ ràng hơn một chút.

“Nè nè, chúng tôi là mở cửa làm ăn kiếm sống, ông ta muốn đến chúng tôi cũng không có biện pháp!” Hoàng Hiểu Đông la lên.

“Hoàng tiên sinh, tôi tin rằng anh có thể làm được.” Lý Dục Hào kiên trì nói.

“Loại chuyện này tôi dựa vào đâu có thể đảm bảo? Cho dù tôi không để ông ta đánh bạc, ông ta cũng có thể đi đến sòng bài khác mà, các anh nếu như không muốn ông ta đánh bạc đến vậy, thì dứt khoát khóa một vòng sắt quanh cổ ông ta nhốt ổng vào trong ***g là được rồi!”

Lời nói của hắn khiến cho Trần Dật Hào cảm thấy xấu hổ, phụ thân của mình xác thực là mê bài đến nghiện rồi, đã không còn thuốc gì cứu được! Nói không chừng thật sự phải nhốt ông vào ***g thì mới tốt!

“Điểm này xin Hoàng tiên sinh yên tâm.” Lý Dục Hào nắm bắt tất cả nói: “Tôi sẽ phân phó những sòng bài khác không để cho Trần tiên sinh tiến vào, chỉ cần sòng bài của các anh cũng giống như vậy là được.”

“Đừng như thế a..... sao phải làm như vậy..... ai.....” Trần Kiến Lâm đứng sau lưng Trần Dật Hào phát ra âm thanh kháng nghị yếu ớt, Trần Dật Hào quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn ông một cái mới khiến cho ông im miệng.

Hoàng Hiểu Đông đó nghe lời của Lý Dục Hào, vẫn không chịu hợp tác.

“Nói thì nói như thế, nhưng tôi không thể làm a.....”

Lý Dục Hào không nói thêm nhiều lời với hắn, móc di động ra, bấm gọi một dãy số.

“Chào anh, Hà tiên sinh, đúng..... tôi là Lý Dục Hào.”

Hoàng Hiểu Đông vừa nghe hắn nói đến “Hà tiên sinh”, thần sắc lập tức thay đổi, Trần Dật Hào cũng đang suy nghĩ, trong hắc đạo có nhân vật nào họ Hà nhỉ. Lý Dục Hào hàn huyên với đối phương vài câu, rồi nhắc đến chuyện của Trần Kiến Lâm, đối phương tựa hồ luôn mồm đáp ứng, Lý Dục Hào mỉm cười chuyển di động trong tay cho Hoàng Hiểu Đông.

“Hoàng tiên sinh, Hà tiên sinh muốn tự mình nói chuyện với anh.”

Hoàng Hiểu Đông phập phồng bất an tiếp điện thoại: “A lô.....? Đại ca.....”

Đại ca? Trần Dật Hào nhanh chóng nhớ lại, y nhớ ra rồi! Đại ca của Tinh Long bang tên là Hà Cường, nói như thế, Hoàng Hiểu Đông này chính là người của Tinh Long bang rồi! Lần trước phụ thân tin tưởng mấy lời gian ngoa của bọn chúng mà ký kết hợp đồng không công bằng, mà bây giờ lại cùng bọn chúng phát sinh vấn đề nợ nần, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Trần Dật Hào trừng mắt nhìn Trần Kiến Lâm, ông ta chợt dạ chuyển mắt đi, sau khi tên Hoàng Hiểu Đông đó tiếp điện thoại xong, một mực vâng vâng dạ dạ đáp ứng: “Vâng, vâng..... Tôi biết rồi, tôi sẽ làm như vậy, vâng.....”

Ngắt điện thoại xong, Hoàng Hiểu Đông trưng ra một nụ cười miễn cưỡng với Lý Dục Hào.

“Lý tiên sinh, chuyện anh nói tôi sẽ xử lý tốt, tôi đảm bảo, các sòng bài dưới trướng của tập đoàn chúng tôi từ nay về sau không để cho Trần tiên sinh đi vào nữa.”

“Phi thường cảm tạ.” Lý Dục Hào nhận lại điện thoại. “Đã làm phiền rồi, cáo từ.”

“Vâng, đi cẩn thận.....” Hoàng Hiểu Đông đưa tiễn đội ngũ cuộn cuộn của Lý Dục Hào ly khai, sau khi bọn họ đi, hắn lập tức đổi lại sắc mặt âm hàn, thấp giọng nguyên rủa một câu: “Phi! Mẹ k**p (tự hiểu nha, thô tục quá ta không ghi ra), có cái gì hay ho đâu chứ! Rồi sẽ có một ngày tao bắt mày nằm trước mặt tao!”

Trần Dật Hào đi theo Lý Dục Hào đến chỗ đỗ xe, tài xế của Lý Dục Hào đã mở cửa xe đứng chờ bọn họ, Trần Dật Hào đột nhiên dừng bước lại, cảm thấy được y không có lên theo, Lý Dục Hào quay người lại.

“Sao vậy?”

“Cái đó..... Cảm ơn anh giúp tôi.” Cho dù oán hận của Trần Dật Hào đối với Lý Dục Hào chưa tan, nhưng đối với sự ra tay tương trợ của đối phương, y vẫn hiểu cần phải cảm ân.

“Tôi không phải giúp không cho cậu đâu.” Lý Dục Hào có ý tứ khác cười nói.

“Tôi biết, tôi nhất định sẽ chăm chỉ làm việc, cố gắng nhanh chóng trả tiền lại cho anh.” Lý Dục Hào mục quang sáng lấp lánh, chân chính thẳng tắp nói.

“Điều tôi muốn cậu phải làm không phải những cái này.....” Lý Dục Hào thản nhiên nói.

“Ách?”

“Tóm lại, trước hết lên xe rồi nói.” Lý Dục Hào biểu ý nói.

“ Ách..... nhưng mà tôi.....”Trần Dật Hào quay đầu lại nhìn phụ thân của mình, y vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với Trần Kiến Lâm, hiện tại y chỉ muốn trực tiếp áp giải phụ thân về nhà khảo tra thật kỹ.

“ Tôi sẽ bảo người trước hết đưa Trần lão tiên sinh về nhà.”Lý Dục Hào nói với một vệ sĩ: “Anh đưa Trần lão tiên sinh về đi.”

“ Được.” Vệ sĩ đó mang theo Trần Kiến Lâm đang mang bộ mặt không biết làm sao kéo lên một chiếc xe khác.

“ Chúng ta cũng đi thôi.”Lý Dục Hào nói.

“ Đi đâu?”Trần Dật Hào không hiểu gì hết.

“ Cậu đi cùng với tôi không phải liên biết sao?”

“” Vậy thì tôi thà không biết còn hơn, Trần Dật Hào nghĩ vậy, Lý Dục Hào thấy y không có động tĩnh gì, nhẹ nhàng băng quơ nói:“ Tôi là muốn nói với cậu về vấn đề trả tiền, thế nào? Cậu nói nhất định sẽ cố gắng trả lại cho tôi mà, hiện tại lại không chịu phối hợp sao?”

Trần Dật Hào vừa nghe, lập tức không nói lời nào leo lên ngồi trên chiếc xe Rolls-Royce dài ngoằng sang trọng.

Tại sao bản thân lại đến chỗ này? Trần Dật Hào có chút thất thần nhìn tòa villa ba tầng sang trọng đứng thẳng trước mắt, Lý Dục Hào đang đi trước mặt y quay đầu lại hỏi:“ Sao vậy? Nhanh đi vào thôi.”

Đây là chỗ ở của Lý Dục Hào, cho dù là muốn nói chuyện phiếm, cũng không cần nửa đêm canh ba chạy đến nhà hán chứ? Trần Dật Hào càng cảm thấy không đúng, tựa hồ là trực giác nói cho y biết, sẽ có nguy hiểm!

(Chính xác là thế mà:D)

“ Lý tiên sinh, tôi đến nhà anh như thế, sẽ ảnh hưởng đến người nhà của anh đi? Có chuyện gì cần nói thì đợi ngày mai lại nói đi được không?”Trần Dật Hào tìm một lý do nói.

“ Cậu không cần lo lắng, trong nhà tôi chỉ có một vài người làm mà thôi.”

“ Nhưng hiện tại đã trễ lắm rồi.....”

“ Đều đã đến đây rồi, đừng làm mình làm mẩy nữa.” Trong từ ngữ của Lý Dục Hào như đang tiềm ẩn ý nói..... Cậu cho rằng cậu còn có thể chạy thoát sao?

“ Lý tiên sinh, tôi.....”Trần Dật Hào còn chưa nói xong, đã bị Lý Dục Hào không muốn nói nữa nắm tay y, kéo y vào nhà.

“ Lần sau lấy đồng hồ của tôi đưa đeo lên.”Lý Dục Hào nhìn đồng hồ cổ lỗ trên tay y nói.

“ Tôi không quen mang mấy thứ quý giá như thế!”Trần Dật Hào kìm nén thanh âm, bởi vì đã rất khuya rồi, người làm trong nhà đều đã nghỉ ngơi, không có ai nhìn thấy động tác quá mức thân mật của bọn họ hiện tại, nhưng y vẫn không thích bị một người con trai nắm tay thế này.

“ Lý tiên sinh, xin bỏ tay tôi ra, tôi có thể tự đi được!” Y thấp giọng kêu.

“ Đường rất tối, tôi sợ cậu va ngã đồ.”Lý Dục Hào nhẹ nhàng nói, nắm tay y đi qua phòng khách vào thang máy.

“ Lý tiên sinh, tôi có thể nhìn thấy đường.....”

“Xuýt.....”Lý Dục Hào quay đầu lại làm động tác “xin yên lặng” với y.

Trần Dật Hào chỉ còn biết im miệng, nhưng vẫn cố gắng nghĩ muốn rút tay ra, Lý Dục Hào vẫn luôn nắm tay y đi vào một căn phòng, mới chịu bỏ ra.

Bật đèn sáng lên, Trần Dật Hào nhìn thấy chỗ hiện tại đang đứng, đây là một căn phòng to lớn đến không thể tưởng tượng, theo trực quan thì ít nhất cũng một trăm mét vuông, bên trong chia thành phòng khách,

phòng sách, phòng ngủ, nhà vệ sinh và nơi để quần áo, trang trí và nội thất cũng mỹ lệ vô cùng, giống như tòa nhà khách sạn cấp sao của tổng thống.

Trần Dật Hào ngẩng ngẩn nhìn, Lý Dục Hào không biết lúc nào đã rót hai ly rượu vang.

“ Uống một ly đi.” Lý Dục Hào đưa một ly trong tay cho y.

“ Không được.....” Trần Dật Hào chỉ nghĩ nhanh chóng nói xong rồi đi thật lẹ. “Lý tiên sinh, anh có chuyện gì cần phải nói với tôi?”

Lý Dục Hào đặt ly rượu vang lên trên bàn, ngồi lên sofa nhàn nhã gác chân, “Không cần khẩn trương, ngồi xuống rồi từ từ nói.”

Trần Dật Hào vẫn đang đứng, đối phương không nhanh không chậm, bản thân lại muốn tốc chiến tốc quyết. “Lý tiên sinh, số tiền anh cho tôi mượn quá lớn, không thì chúng ta ký một phần hợp đồng đi? Trong vòng ba năm tôi sẽ trả lại cho anh bốn trăm vạn, còn về tiền lãi, thì dùng tỉ giá tiêu chuẩn của ngân hàng được không?”

Lý Dục Hào bắt chéo hai tay, cười nói: “Tôi lại không nói muốn cậu lấy hình thức “tiền” để trả.”

Trần Dật Hào nhíu mày, không dùng tiền, lẽ nào phải dùng hình thức lao động nặng nhọc sao? Lý Dục Hào từ tốn nói: “Hơn nữa a, cái cậu thiếu tôi, không phải chỉ đơn giản là “tiền” chứ?”

Không sai, bản thân xác thực là thiếu nợ hẳn rất nhiều “tình nghĩa”, cho nên nói, thiếu tiền thì dễ trả, thiếu tình thì khó xử lý.

“ Lý tiên sinh, vậy anh là hy vọng tôi làm cái gì?” Trần Dật Hào hiện tại chỉ có thể thuận theo ý nguyện của đối phương mà làm thôi, ai bảo bản thân thiếu nợ hẳn làm chi? Tuy rằng y căn bản không có yêu cầu hẳn giúp y.....

“ Tôi cũng không muốn làm khó cậu.” Lý Dục Hào trước hết biểu lộ thiện ý. “Trước tiên cậu cứ xóa bỏ hết địch ý đối với tôi, được không?”

“ Tôi đối với Lý tiên sinh không có địch ý gì.....” Có cũng là chuyện của quá khứ rồi, hiện tại Trần Dật Hào đối với Lý Dục Hào chỉ còn “phòng bị”, trong tiềm thức của y cảm thấy đối phương sẽ không hãm hại y thêm gì cả, nhưng đối phương rốt cuộc là mang mục đích gì, y lại một chút cũng không thể nắm được, điểm này khiến y thường xuyên ở trong tâm trạng mất cảm bất an.

“ Nếu đã như thế, vậy chúng ta ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng không được sao?” Lý Dục Hào nhắc nhở, vì để đúng với lời nói của mình, Trần Dật Hào chỉ còn cách ngồi xuống sofa đối diện với hẳn.

“ Đây, uống một ly trước đi.” Lý Dục Hào nâng một ly rượu lên.

“ Lý tiên sinh, tôi không thích uống rượu cho lắm.....” Trần Dật Hào từ chối.

“ Vậy lần sau tôi sẽ chuẩn bị cho cậu cái khác, lần này cứ cùng tôi một chút đi.”

“” Thật là không đầu lại hẳn, Trần Dật Hào phối hợp cầm lấy ly rượu. Y phát hiện Lý Dục Hào thật sự là một người vô cùng nhẫn nại và đầy mưu kế, vô luận hẳn muốn người khác làm gì, cho dù đối phương lúc bắt đầu cực kỳ không hài lòng, hẳn cũng nhất định sẽ khiến đối phương phải làm. Cứ như vừa nãy hẳn đối phó với tên Hoàng Hiểu Đông đó, yêu cầu cực kỳ quái lạ đó, Lý Dục Hào đều có thể khiến cho Hoàng Hiểu Đông đáp ứng, tuy rằng tựa hồ là đã bức đối phương đến không còn lựa chọn khác.

Nghĩ đến điều này, y không thể không bội phục Lý Dục Hào, hẳn khiến cho tất cả các sòng bài đều không tiếp đón Trần Kiến Lâm đến chơi, đây xác thực là đã giúp Trần Dật Hào rất lớn.

Người này không những có thủ đoạn, đầu óc cũng thông minh, lại thêm quyền thế của bản thân..... Trần Dật Hào bắt đầu phát hiện, bản thân lúc đầu không biết đẳng cấp, cư nhiên muốn làm kẻ địch của người này, nếu như nói Lý Dục Hào là sinh viên top trong đại học, thì bản thân y chẳng qua chỉ là một học sinh bình thường mà thôi.

Trần Dật Hào càng nghĩ càng buồn bực, y phát tiết phần nộ bằng cách uống cạn ly rượu.

“ Không cần uống nhanh như thế.” Lý Dục Hào cười nói, nhẹ nhàng hớp một ly rượu.

Trần Dật Hào buông ly rượu xuống, dù sao bản thân là không thể đấu lại đối phương rồi, hiện tại còn thiếu nợ hẳn nhiều tình nghĩa lại thêm bốn trăm vạn, hẳn muốn đối với mình thế nào thì tùy ý hẳn vậy! Y tự phát không suy nghĩ nói: “Lý tiên sinh, anh hy vọng tôi làm gì? Xin nói rõ ràng hết đi, chỉ cần là tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ tận lực hoàn thành.”

“Nghe cậu nói như thế, tôi yên tâm rồi.....” Lý Dục Hào ngừng một lát, mỉm cười nói: “Nga, nên là như thế, tôi sẽ vui lòng.”

Trần Dật Hào đang nghi hoặc, Lý Dục Hào đã đứng lên đi đến trước mặt y.

“Nhắm mắt lại.....” Lý Dục Hào hai tay đặt lên tay vịn sofa chỗ y ngồi, thanh âm dịu dàng nói.

Hắn muốn làm cái gì? Bỏ đi, không cần để tâm, dù sao bản thân vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấu hẳn, Trần Dật Hào ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Khí tức nóng bỏng thổi phất qua mặt y, tiếp đó, một thứ mềm dịu dán lên trên môi của y, Trần Dật Hào mở trừng mắt, nhìn thấy lại là gương mặt anh tuấn đặc biệt của Lý Dục Hào.

Trần Dật Hào kinh ngạc lùi về sau, lại bị Lý Dục Hào sớm hơn một bước ôm chặt lấy sau ót của y, môi của đối phương dán lên càng chặt, còn muốn mở miệng của y, đưa lưỡi đẩy vào.

Đây là chuyện gì a?! Trần Dật Hào trong tiềm thức cảm thấy căng thẳng, một tay còn lại của Lý Dục Hào không chờ y kịp để phòng đã duỗi đến giữa hai chân y.

“Ồ!” Trần Dật Hào thấp giọng háng một tiếng, hàm răng bị cạy mở, đầu lưỡi linh hoạt của đối phương lập tức chui vào, trong khoang miệng của y tùy ý khuếch động.

Không biết là do tác dụng của việc vừa mới uống rượu vang, hay là bởi vì sự trêu chọc của Lý Dục Hào, gương mặt của Trần Dật Hào nhanh chóng đỏ bừng lên.

Đầu óc y một mảnh hỗn loạn, chỉ hoảng loạn vội vàng cố mong đẩy tay của Lý Dục Hào ra.

Lý Dục Hào rời khỏi đôi môi của y, tay lại vẫn đặt tại phân – thân của y.

“Không phải cậu nói..... tôi muốn cậu làm gì cũng đều được sao?” Thanh âm của hắn lúc này đã biến thành khàn khàn và thâm trầm, mang theo một cỗ tình cảm đặc thù của đàn ông.

“Nhưng mà.....” Nhưng không phải bao quát luôn loại chuyện không thể ngờ tới này nha? Trần Dật Hào nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: “Anh là..... đồng tính luyến?”

“Có thể nói như thế.” Sóng mũi của Lý Dục Hào chạm vào y.

“Nhưng là..... tôi..... tôi không có hứng thú đối với con trai!” Trần Dật Hào có chút hỗn loạn khó chịu, y nằm mơ cũng không ngờ được Lý Dục Hào sẽ có hứng thú với con trai, hơn nữa còn nhìn trúng y nữa chứ!!

Lý Dục Hào thú vị cười hỏi: “Vậy trước đây cậu có từng thử kết giao với con trai chưa?”

“Làm sao có thể?!”

“Nếu đã không có, vậy sao cậu lại biết mình không thích?”

“Loại chuyện này nghĩ cũng biết..... không cần nhất định phải tự mình thử qua chứ?”

“Vậy..... có muốn cá một chút không?” Lý Dục Hào vùi y vào trong lòng.

“Không cần đâu!” Hai tay Trần Dật Hào cố sức đẩy hắn ra, gấp gáp lắc đầu, vết xe đổ của y lúc trước, cá cược với tên gia hỏa này, bản thân tất thua không cần nghi ngờ, y mới không lại ngốc nghếch rơi vào trong cạm bẫy của hắn nữa đâu!

“Vậy được rồi.” Lý Dục Hào đột nhiên bỏ y ra, thái độ ngoài dự đoán rất sáng khoái, Trần Dật Hào đang muốn thở nhẹ nhõm một hơi, đối phương lại nói: “Vậy chúng ta không cần cá nữa, cứ xem như cậu đang trả nợ cho tôi là được rồi.”

“A?” Trần Dật Hào ngốc lăng, bất giác lui về sau.

Lý Dục Hào đột nhiên tiến tới một bước, không kịp đề phòng bẻ ngang người y, đi thẳng hướng về phòng ngủ, đầu óc Trần Dật Hào đã hỗn loạn thành một mớ hồ đán, y nằm mơ cũng chưa từng nghĩ qua bản thân sẽ gặp phải loại chuyện này, chỉ là dựa theo bản năng mà giãy dụa.

“ Ngoan một chút, nếu không rút xuống thì khổ.” Lý Dục Hào nhằn nại dễ dàng.

“Tôi thà bị té xuống đập mông còn hơn!” Trần Dật Hào la lên, hiện tại y nghĩ đến cái gì liền mắng cái đó, không thể tiếp tục duy trì bộ dạng ổn trọng được nữa.

“ Ha ha ha..... Cậu bắt đầu có óc hài hước rồi.” Lý Dục Hào đã mang y đặt lên trên giường, tâm tình cực tốt cười nói: “Không cần sợ, tôi sẽ rất dịu dàng.”

“ Tôi cần gì để ý anh dịu dàng hay thô bạo, tóm lại là tôi không muốn!” Trần Dật Hào bật ngồi dậy, Lý Dục Hào rất nhanh liền áp y trở xuống.

“ Bốn trăm vạn.....” Lý Dục Hào chậm rãi mở miệng nói ra ba chữ, Trần Dật Hào lập tức giống như bị điểm huyết mà trấn định lại, Lý Dục Hào cười sáng lạn: “Tôi không cần cậu trả tiền cho tôi, chính là dùng thân thể đến bồi thường là được.”

Trần Dật Hào liều chết lắc đầu. “Tôi muốn trả tiền!”

“ Dùng phương thức nào trả, chắc nên do chủ nợ quyết định đi?” Lý Dục Hào động thủ cởi cúc áo của y, Trần Dật Hào nắm chặt tay của hắn lại, nhục nhĩ kêu lên:

“ Vậy tôi không phải là giống với trai gọi hay sao?!” (Trai gọi = kỹ nam)

Nhân thân Lý Dục Hào dịu dàng hơn: “Đương nhiên không phải a.”

“ Có cái gì không giống chứ?”

“ Đương nhiên là không giống..... cậu có từng thấy qua khách hàng đến phục vụ trai gọi chưa.....” Lý Dục Hào dán miệng lên ma sát ở sau gáy của y. Toàn thân Trần Dật Hào cứng ngắc, hai tay cũng xiết chặt thành quyền. Nếu như y có thể một quyền đánh hôn mê đối phương, sau đó xông ra cửa chạy đi thì tốt rồi, nhưng..... số tiền mặt bốn trăm vạn không ngừng xoay quanh đầu óc y, hơn nữa y biết bản thân không thể nào đánh thắng Lý Dục Hào được. Y rất hận bản thân, đường đường là một nam tử hán, sao lại có thể vô dụng đến mức bị một người khác áp đảo như vậy? Hơn nữa còn không có lý do và năng lực phản kháng! Đối phương rốt cuộc đã đem y thành thứ gì? Công cụ phát tiết dục vọng sao? Vì sao cứ phải là y..... ai bảo bản thân mỗi lần đều rơi vào lòng bàn tay của hắn làm chi! Làm ăn không bằng hắn, đánh nhau không lại hắn, đầu óc không giỏi bằng hắn, ngay cả tán gái cũng không bằng hắn! Còn nợ tiền hắn! Trần Dật Hào trước giờ đều chưa từng hận mình vô năng bằng lúc này!

“ Cậu sao rồi?” Thanh âm trầm thấp dịu dàng của Lý Dục Hào vang lên, Trần Dật Hào mở trừng mắt, nhìn thấy lại chỉ là một mảng mơ hồ, y không dám tin sờ lên khóe mắt ẩm ướt nóng đỏ của mình, y thế nhưng lại rơi nước mắt?!

Lý Dục Hào không còn trêu ghẹo y nữa, chỉ là dịu dàng vuốt lên mái tóc của y.

“ Sao rồi? Rất khó chịu sao?”

Trần Dật Hào chùi sạch nước mắt, quay mặt về hướng khác, gia hỏa này, một bên thì làm chuyện cưỡng bức y, một bên lại đối với y dịu dàng như thế. Đây rốt cuộc là âm mưu của hắn, hay là.....

“ Dật Hào.....” Lý Dục Hào gọi tên của y, đây là lần đầu tiên đối phương gọi tên của y, đáng lý ra nghe thấy phải cảm thấy xa lạ mới đúng, nhưng lại sao lại cảm thấy thân thiết vô cùng.

Trần Dật Hào cố gắng nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ muốn làm liên làm đi, để ý hắn có mục đích gì làm chi, dù sao bản thân hiện tại đã là cá nằm trên thớt, hắn muốn làm gì mình đều được. Giọng nói khàn khàn vang lên: “Muốn làm thì nhanh lên đi.....”

“ Đừng làm giống như tôi đang cưỡng bạo cậu vậy chứ.....” Lý Dục Hào nhẹ hôn lên mặt y.

“ Thế nào cũng được..... dù sao thì tôi cũng sẽ không phản kháng.” Trần Dật Hào tứ chi buông lỏng, làm ra tư thế con cá mặc ý người ta làm gì.

“ Dật Hào, xin cậu tin tưởng tôi, tôi chỉ muốn khiến cậu vui vẻ.....”Lý Dục Hào chân thành nói.

“ Anh không cần nói với tôi mấy lời dễ nghe này, tôi không hiểu để phối hợp anh đâu, anh cứ làm gì tùy ý.”Trần Dật Hào hít sâu một hơi, đã làm xong chuẩn bị “chịu chết” rồi.

Đợi qua một lúc sau, Lý Dục Hào đều không tiến thêm một hành động nào, bên tai vang lên âm thanh kéo mở ngăn kéo, y kỳ quái mở mắt ra, chỉ thấy Lý Dục Hào tìm kiếm trong ngăn kéo một lát, rồi lấy ra một chiếc bình màu hồng phấn.

Hắn muốn làm gì? Đây là cái thứ quý gì? Trần Dật Hào trừng mắt nhìn cái bình, trong lòng tràn đầy hoảng sợ lộ liễu dâng đầy trong mắt của y.

“ Đừng sợ hãi.”Lý Dục Hào nhìn ra sự lo sợ của y, an ủi nói: “Cái này đối với thân thể là vô hại.”

“ Đó là cái gì?”Trần Dật Hào đã có dự cảm không tốt rồi.

“ Bởi vì đây là lần đầu tiên của cậu, tôi không muốn cậu sẽ có kinh nghiệm không vui.”Lý Dục Hào thay y nghĩ rất nhiều nói: “Tuy rằng tôi đối với kỹ thuật của bản thân rất tự tin, nhưng vì muốn cho cậu có thể nhập tâm một chút, chỉ có thể dựa vào một chút dược liệu thôi.”

Đó không phải là xuân dược chứ?! Trần Dật Hào không kịp nghĩ kỹ, hai chân giống như có ý chí của mình mà lập tức nhay xuống giường, Lý Dục Hào sớm đã dự kiến được kéo y trở về.

“ Cậu không phải đã nói làm sao cũng được sao? Lẽ nào cậu muốn nuốt lời?”Lý Dục Hào ấn người y xuống.

Có ai khi biết được bản thân sẽ bị hạ dược mà vẫn còn bảo trì được bình tĩnh không? Trên lý trí biết rằng phải phối hợp, nhưng thân thể lại không chịu sự khống chế mà muốn chạy trốn a! Trần Dật Hào giống như một con cá chết nằm yên trên giường, y trừng mắt nhìn chai xuân dược đó, trên cái chai đó không có một chút nhãn hiệu hay bao gói gì, ai biết được hắn là từ cái chỗ xó xỉnh không đứng đắn nào có được, thứ đồ này có đảm bảo không?!

“ Thứ này của anh là lấy từ xương nào?” Dù sao cũng là dùng trên thân thể y, Trần Dật Hào cảm thấy nhất thiết phải hỏi rõ.

“ Không có, là bí phương tổ truyền của chúng tôi.”

“ Gì??”

“ Đừng sợ nữa, bí phương này đã có trên trăm năm lịch sử rồi, rất nhiều người dùng qua, không sao đâu.”

“ Ai dám tin tưởng anh!”Trần Dật Hào lại muốn ngồi dậy, cuối cùng đương nhiên là bị ép trở xuống.

“ Đừng sợ đừng sợ, rất nhanh sẽ tốt thôi, sẽ không đau.....”Lý Dục Hào giống như y tá đang dỗ dành con nít chịu tiêm vậy, hắn cởi sạch sẽ quần áo trên người Trần Dật Hào. Lại lấy một cái thìa nhỏ không biết lấy ra từ lúc nào, móc một chút thuốc mỡ trong chai ra, cẩn thận bôi quét lên trên đỉnh đầu nhũ của Trần Dật Hào.

7. Chương 6

“ Oa.....”Trần Dật Hào khẽ kêu, loại cảm giác băng lạnh này quá mức quái dị rồi! Y hất tay đối phương ra, nói: “Làm gì lại bôi ở đó!”

“ Đợi lát nữa cậu sẽ biết thôi.”Lý Dục Hào lại lấy thứ đồ đó bôi lên hậu huyệt và tính khí của y, Trần Dật Hào ô oa kêu to, la lên: “Dừng tay dừng tay!”

Lý Dục Hào bôi thuốc xong, giả hoạt cười nói: “Hiện tại cậu sẽ không có vui gì, nhưng đợi lát nữa sau khi thuốc phát huy, cậu sẽ liền cầu xin tôi dừng dừng tay.”

Trần Dật Hào nghe vậy toàn thân run lên, y chắc bị mỡ heo che mờ lý trí rồi mới đáp ứng loại phương thức trả nợ đáng sợ này! Nhưng mà, cho dù bị hạ dược, y cũng không thể đánh mất tôn nghiêm_____ tuy rằng bị một tên con trai khác làm loại chuyện này đã không còn tôn nghiêm gì đáng nói nữa.

Lý Dục Hào nhìn biểu tình thấy chết không sờn của y, không khỏi bật cười.

“ Thả lỏng một chút đi, lại không phải là kêu cậu đi lên đoạn đầu dài.”

Trần Dật Hào không đáp lời, cắn chặt lấy môi dưới của mình, bởi vì thứ thuốc đó đã bắt đầu có phản ứng rồi, đầu nhũ và hậu đình của y đều ngứa ngáy không gãi nổi, lại thêm từng trận nóng lên.

Lý Dục Hào nhẹ vuốt đôi môi y: “Đừng cắn nữa, sắp rách rồi.....”

Trần Dật Hào hiện tại ở những điểm mẫn cảm đều ngứa đến khiến khi muốn thét lên, một khi đã mở miệng thì sẽ không thể khống chế được lập tức sẽ phát ra âm thanh, cho nên y buộc phải cắn chặt răng.

Lý Dục Hào nhìn sắc mặt đỏ bừng của y và đôi mắt bởi vì cố đè nén mà thoáng qua một vết nước, ngón tay nhẹ nhàng du tảo trên thân thể trần trụi của y, giống như đang thưởng thức một loại hình nghệ thuật.

Trần Dật Hào vốn dĩ đã khó chịu đến muốn phát điên bị hấn trên chộc như thế, sự nhẫn nại đã gần như vỡ nát, thật sự muốn nhảy xuống giường chạy đi, nhưng vào lúc này mà chạy thì chỉ đại biểu cho sự yếu đuối của y, y đã phải phí bao nhiêu khí thế để cưỡng bách mình nằm dài trên giường.

“ Rất cực khổ sao?” Lý Dục Hào vuốt ve phân thân đã đứng thẳng của y.

Trần Dật Hào cuối cùng không chịu được phát ra tiếng thở dốc thê thảm, thần trí đã bắt đầu không rõ ràng, y chỉ cảm thấy toàn thân giống như đang ngâm trong nước nóng, nóng đến ngay cả đầu óc cũng đều sắp sôi trào, thanh âm của đối phương dường như ở một sơn động rất xa xôi vọng lại.

Lý Dục Hào áp lên trên người y, hôn lên đôi môi đã bị cắn sưng đỏ của y, đầu lưỡi nhẹ nhàng từ hàm răng thâm nhập vào trong, đầu nhũ ngứa ngáy bị niết lấy, khiến cho Trần Dật Hào vô cùng thoải mái, y không kìm được cong lưng lên, để cho bản thân dán chặt vào sự ma sát của đối phương.

“ Ở đây rất ngứa sao?” Lý Dục Hào cười nhẹ, hai tay nắm lấy hạt nhũ châu của y, nhẹ nhàng kéo niết.

“ Ân.....” Trần Dật Hào nắm chặt tay hấn, khiến cho động tác của hấn càng nhanh, hậu đình vẫn không nhận được ve vuốt này giờ cũng đã ngứa đến không chịu nổi, y chỉ có thể kẹp chặt hai đùi tự ma sát, Trần Dật Hào đã bắt đầu không rõ ràng được bản thân đang làm gì, chỉ muốn nhanh chóng khiến dục hỏa đang tập trung trong nội thể được giải phóng.

“ Yên tâm, rất nhanh sẽ khiến cậu rất thoải mái nga.....” Lý Dục Hào lật người y lại, cúi xuống liếm dọc xuống lưng của y, một đường đi thẳng đến trên cánh mông tinh tế mịn màng.

“ Nga..... Ân.....” Trần Dật Hào nằm đó thấp giọng rên rỉ.

Lý Dục Hào nắm lấy dục vọng cương cứng thô to, chạm vào động khẩu đang khép khép mở mở, dùng ngón tay xoa nắn cho đối phương, chất thuốc màu phấn hồng mà trước đó hấn đã bôi lên hiện tại biến thành dịch thể trong suốt nhót nhát, lại sản sinh ra tác dụng bôi trơn, khiến cho hậu huyệt của Trần Dật Hào trở nên mềm mại hơn.

Trần Dật Hào không thể khống chế lắc lư cánh mông, chủ động ma sát lấy vật thể đang đặt tại động khẩu, Lý Dục Hào vuốt ve tấm lưng của y, bắt đầu chậm rãi tiến vào.

“ A.....” Trần Dật Hào kêu đau một tiếng, tuy rằng đã vô cùng mềm mại và thả lỏng, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên bị nhét vào, y vẫn cảm thấy có chút đau đớn bị xé rách.

Lý Dục Hào kinh nghiệm đầy mình, vừa xoa nắn mông của y, vừa thả chậm tốc độ, thẳng đến khi toàn bộ phân thân đều đã vùi vào.

“ Ân..... ân.....” Gương mặt của Trần Dật Hào vùi vào trong gối, tính khí của Lý Dục Hào mang theo thuốc ở phân cửa khẩu đẩy vào trong nội thể, khiến cho nội bích của y cũng bắt đầu ngứa ngáy.

Đau đớn tan biến, thay vào đó là từng làn sóng ngứa ngáy khoái cảm, dục vọng đã trương to đến muốn phát nổ, hai tay y nắm chặt lấy phân thân của mình mà nhu lỏng, tính khí của Lý Dục Hào vùi sâu trong nội thể của y, nửa người trên cũng chặt chẽ dán dính lấy tấm lưng của y.

“ Cảm giác thế nào?” Khí tức nóng bỏng của hấn thổi qua bên tai của Trần Dật Hào, làm cho đối phương lại một trận run rẩy.

Lý Dục Hàokhông còn động nữa, Trần Dật Hào đột nhiên cảm thấy chỗ rất sâu trong cơ thể ngựa ngáy vô cùng, rất muốn được hung hăng đỉnh nhập, y khó chịu lắc lư cánh móng.

“ Ân.....”

Lý Dục Hào biết y đã không chịu nổi nữa, hần vừa chậm rãi trườn động, hai tay lại vừa đưa đến phía trước của Trần Dật Hào, niết lấy nhũ châu của y.

“ Nga..... ân..... ân.....” Nướng theo sự tiến xuất trong hậu đình ngựa ngáy nóng bỏng, khoái cảm tựa như thủy triều trào lên, Trần Dật Hào cũng bắt đầu rên rỉ mê hồn.

Bên trong y vừa ẩm lại nóng, bao chặt lấy phân thân của Lý Dục Hào, Lý Dục Hào cũng thoải mái như phiêu phiêu lên cõi tiên. Hần mở hai chân để đối phương quỳ lên, cho cánh móng nâng cao một chút, trái phải lắc lư hung hãn vùi vào rồi lại rút ra, sau đó một hơi đâm đến một nơi thật sâu, lại xoay chuyển ma sát.

“ A..... a..... chính là chỗ đó..... Ân.....” Hần đỉnh đến một điểm mà Trần Dật Hào ngựa ngáy nhất, phản ứng của đối phương trong khoảnh khắc liền có thay đổi, lập tức thít chặt lại tiểu khẩu, không để cho hần rời đi.

“ Hô..... chỗ đó..... rất thoải mái sao?” Lý Dục Hào hơi thở dốc hỏi, chất thuốc tạo nên một dịch thể *** đục trong suốt bao lấy nam căn của hần, thật sự là sướng khoái không tả nổi.

“ Ngựa quá..... thật dễ chịu..... ân..... ân.....” Trần Dật Hào chủ động nâng lưng lên vùi xuống cự vật của hần, để hần lại lần nữa đỉnh vào vị trí đó.

Lý Dục Hào phối hợp mãnh liệt đỉnh nhập, phân thân thô to trườn động thật nhanh trong tiểu huyết non nớt, phát ra âm thanh mỹ miều “ôm ọp, ôm ọp”.

(Ta thấy kinh chứ chả thấy mỹ miều chi nữa:D)

Trần Dật Hào nâng móng lên, tùy ý đối phương mãnh liệt xâm nhập, y thoải mái đến hô loạn luôn miệng: “A..... thật thoải mái..... a..... ta sắp chết rồi..... thật thoải mái.....”

“ Thoải mái sao? Tiểu phóng đăng.....” Lý Dục Hào cũng hưng phấn đến cực điểm, càng thêm gắng sức trườn sát. Hần có kỹ thuật cực tốt, chọt trái chọt phải kích nhập, sau khi mãnh liệt công kích còn phải sử dụng mọi kỹ thuật để xoay chuyển trên chọc mấy vòng.

“ Nhanh lên..... thật thoải mái..... ân a..... thoải mái chết rồi.....” Trần Dật Hào ngưỡng cổ lên kêu, nội bích liên tục co thắt, Lý Dục Hào ôm lấy tám lưng tinh trắng, tăng nhanh tốc độ trườn động.

Điểm mẫn cảm trong huyết động của Trần Dật Hào bị liên tục đỉnh nhập mấy lần, y đột nhiên cảm thấy được cả người như trống rỗng, giống như có một dòng điện lưu từ dưới gót chân lan tràn toàn thân, dâng lên khoái cảm muốn bắn tinh cường liệt.

Tê..... vài đạo dịch thể bạch trọc từ đỉnh tính khí của y bắn ra, đưa y đẩy lên đỉnh điểm khoái cảm.

“ Nga.....” Trần Dật Hào tê liệt ngã xuống.

Lý Dục Hào lại mãnh liệt kích thêm vài cái, rồi đột nhiên rút nam căn ra, đưa mấy dòng ái dịch phóng thích trên lưng của Trần Dật Hào, hần cũng ngã xuống, chặt chẽ ôm lấy Trần Dật Hào.

Trải qua một trận tình ái kịch liệt, hai người đều thở dốc hô hô, nghỉ ngơi vài phút xong, Lý Dục Hào đã lấy lại sức, hần lật người Trần Dật Hào lại, hôn lên gương mặt ướt mồ hôi của y.

Gương mặt Trần Dật Hào vẫn còn hơi phỉếm đỏ, y nhấp nháy môi, nhẹ cử động hạ thân đang dán chặt với Lý Dục Hào, Lý Dục Hào lập tức cảm thấy được dục vọng của y lại ngẩng đầu, xem ra hiệu quả của thuốc vẫn chưa hết, thật sự quá tốt rồi.

Hần cười nói: “Còn muốn phải không?”

Trần Dật Hào xấu hổ ôm hần, Lý Dục Hào dán mặt vào mặt y nói: “Bảo bối ngoan..... cậu muốn làm bao nhiêu lần cũng không vấn đề gì, tôi nhất định đáp ứng.....”

Tính khí vốn dĩ đã mềm xuống của Lý Dục Hào dưới sự ma sát vài lần của đùi đối phương, rất nhanh đã lại lần nữa cứng lên.

Trần Dật Hào trừng mắt nhìn cự vật đã khiến cho bản thân dục tiên dục tử, nuốt một ngụm nước miếng, dù sao đã làm một lần rồi, y tựa như đang chiến đấu nắm lấy cây gậy thô cứng đó nhét vào trong huyết động của chính mình.

Lý Dục Hào thuận theo y đỉnh vào, hai tay mở chân của y ra, lắc mông lại một trận hưng hân trù động.....

Ào ào..... Nước nóng xối lên trên thân thể đầy vết tích mồ hôi, Trần Dật Hào nâng cánh tay có chút run rờ, chùi đi nước trên mặt.

“ Nước có phải hơi quá nóng không?” Lý Dục Hào sau lưng y hỏi.

Trần Dật Hào không trả lời, chỉ thất thần nhìn hơi nước bốc lên ở trước mắt, cho đến bây giờ, y vẫn còn cảm thấy bản thân là đang nằm mơ.....

Lý Dục Hào cũng không để ý, lấy bông tắm rưới nước lên lưng y, nước xuôi theo bờ mông của y chảy xuống, Lý Dục Hào nhẹ xoa bóp cánh mông của y, đối phương run rẩy một chút.

Tay của Lý Dục Hào lại chuyển đến rãnh nhỏ, đưa ngón tay dò xét vào, Trần Dật Hào nhin không được nhẹ kêu: “ Làm cái gì?!”

“ Giúp cậu đem thứ bên trong lấy hết ra a.....” Lý Dục Hào dán vào người y nói: “Tôi bắn ba lần mà.....”

Gương mặt Trần Dật Hào nhất thời đỏ như cà chua, đẩy tay của hắn ra nói: “Không cần đâu.”

“ Nếu như không rửa sạch sẽ, chúng trở nên lạnh đi sẽ hại cậu bị cảm mạo tiêu chảy đó.” Lý Dục Hào tốt bụng khuyên nhủ.

Trần Dật Hào chưa từng nghe qua cách nói như thế, nghi hoặc quay đầu, liền chạm ngay phải mục quang của đối phương, y lập tức theo phản xạ có điều kiện mà quay mặt về.

Lý Dục Hào nhẹ nhàng đưa ngón tay thâm nhập vào mật huyết đã bị chà đạp đến có chút sưng đỏ, Trần Dật Hào lập tức bối vì đau đớn mà run rẩy một chút, thân thể cũng không kìm được căng cứng lại.

Lý Dục Hào đau lòng nhìn y, động tác càng thêm dịu dàng.

“ Rất đau sao?” Hắn thấp giọng hỏi.

Đích thực đau, nhưng Trần Dật Hào mới không cần sự đồng tình của hắn, y nghiêng răng không muốn trả lời.

“ Xin lỗi, dù sao cũng là lần đầu tiên của cậu, tôi quá thô lỗ rồi.....” Lý Dục Hào nhẹ nhàng nói: “Lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

Cái gì? Ai còn muốn có lần sau với hắn chứ! Trần Dật Hào găm lên trong lòng.

Ngón tay của Lý Dục Hào xoa nắn trong nội bích của y, khiến cho dịch thể trắng đục đã bị lạnh đi chảy ra, hắn cẩn thận dùng nước rửa cho sạch sẽ.

Thân thể của hai người đều đã tẩy rửa xong, Lý Dục Hào cũng không có lòng dạ lau khô thân thể, trước tiên dùng khăn tắm bao người Trần Dật Hào lại, để tránh y bị nhiễm lạnh.

Trần Dật Hào bọc khăn tắm, hai chân run rẩy đi ra khỏi phòng tắm, Lý Dục Hào tùy tiện lấy một chiếc khăn lau sơ người, rồi cũng theo y ra ngoài.

Trần Dật Hào cầm lấy quần lót của mình, đang chuẩn bị mặc vào, lại bị Lý Dục Hào lấy mất.

“ Đừng mặc nữa, cứ để vậy mà ngủ đi.” Hắn kéo Trần Dật Hào đi về phía giường.

“ Tôi phải về nhà rồi.” Trần Dật Hào giẫy khởi tay của hắn, mặt không chút biểu tình nói.

“ Đã rất trễ rồi, ở lại đây ngủ đi.” Lý Dục Hào cường điệu lên.

“ Tôi còn có việc.....”Trần Dật Hào chưa nói xong, đã bị Lý Dục Hào ôm thắt lưng đẩy xuống giường

“ Có chuyện gì đợi ngày mai lại nói.”Lý Dục Hào kéo chăn lên trùm kín thân thể của hai người.

Trần Dật Hào đã không có bao nhiêu tinh lực dư thừa để đối kháng với hắn, chỉ còn có thể nhẫn nại nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nằm, Lý Dục Hào kéo y vào trong lòng, y cố đẩy một chút, cuối cùng cũng từ bỏ luôn.

Lý Dục Hào tắt đèn ngủ, trong phòng trở thành một mảng hắc ám.

Trần Dật Hào nằm trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập và tiếng hít thở của hắn, cảm thấy phi thường không thích hợp.

“ Muốn ngủ rồi sao?” Thanh âm trầm thấp của Lý Dục Hào từ đỉnh đầu truyền tới.

Trần Dật Hào thật ra căn bản không ngủ được, nhưng hiện tại y không muốn để ý đến hắn, cho nên chọn lựa không đáp lời.

“ Mệt rồi sao?”Lý Dục Hào tiếp tục hỏi, hắn vuốt ve cánh tay của y, tự lẩm bẩm: “Dật Hào, vô luận cậu có tin hay không, tôi đều muốn nói, tôi thật lòng thích cậu..... từ rất lâu về trước đã bắt đầu thích rồi..... Tôi có rất nhiều lời muốn nói với cậu, nhưng hôm nay cậu đã mệt chết rồi, chúng ta để ngày mai sẽ nói cặn kẽ nha, được không.....”

Lời nói của hắn là thật hay giả, hắn muốn nói cái gì? Trần Dật Hào một chút cũng không quan tâm, y không động đậy gì, không phát ra tiếng nào giả vờ như bản thân đã ngủ, Lý Dục Hào nhẹ hôn lên mái tóc của y, không nói gì nữa.

Hôm sau, khi Trần Dật Hào rời khỏi nhà của Lý Dục Hào, đã là ba giờ chiều, Lý Dục Hào nói hôm nay y có thể không cần đi làm, để y ở nhà nghỉ ngơi một ngày,

Trần Dật Hào không trở về căn hộ Lý Dục Hào cho y, mà trở về nhà của mình.

“ Hoa thúc, ba tôi đâu?”Trần Dật Hào vừa vào cửa liền hỏi quản gia, y gần như cả đêm không ngủ, đã mệt đến mức có thể tùy lúc ngã xuống, nhưng chuyện của phụ thân còn cần phải giải quyết liền.

“ Cái này..... buổi trưa hôm nay lão gia đã ra ngoài rồi, vẫn chưa trở về.” Hoa thúc có sao nói vậy.

“ Có biết ông ấy đi đâu không?” Trong lòng Trần Dật Hào ần ần dâng lên dự cảm không tốt.

“ Xin lỗi, thiếu gia, lão gia ông ấy không có dặn dò gì.”

“ Ông ấy đi một mình sao? Mang theo bao nhiêu thứ?”

“ Lão gia có mang một chút hành lý, là A Trung đưa ông ấy đi.” A Trung là tài xế của nhà họ, Trần Dật Hào lập tức nhanh chóng chạy đi tìm hắn.

A Trung nói cho y biết, Trần Kiến Lâm đi ra cảng, còn về địa điểm cụ thể ông muốn đến, hắn lại không rõ ràng, Trần Dật Hào không nói một lời chạy lên lầu hai đến phòng của phụ thân, kéo ngăn tủ chứa giấy tờ của ông.

Quả nhiên..... Trần Dật Hào nhìn ngăn tủ trống rỗng, giấy chứng minh và giấy thông hành đi Hồng Kông đều không còn nữa, y căn bản đã biết phụ thân đi đâu rồi, đối phương muốn làm cái gì, y cũng đã có khái niệm.

Trần Dật Hào đóng ngăn tủ lại, lấy di động ra, tìm kiếm một dãy số, bấm gọi: “A lô? Xin hỏi là hãng hàng không phía Nam không? Tôi muốn đặt một vé máy bay.....”

Tút..... cách, “Chào bạn, số điện thoại bạn vừa gọi hiện đã tắt máy, xin vui lòng liên hệ sau.....”

Lý Dục Hào trầm mặt lại, gấp điện thoại lại, hắn phân phó với tài xế: “Trở về công ty.”

“ Vâng, ông chủ.” Tài xế khởi động xe, chậm rãi lái ngang qua tòa nhà cao cấp.

Lý Dục Hào phiền não lật tìm danh bạ trong di động, cuối cùng tìm được điện thoại nhà của Trần Dật Hào, sau khi nhấn gọi, một âm thanh đàn ông truyền đến:“ A lô, xin chào, đây là Trần phủ.”

“ Chào ông, xin hỏi Trần Dật Hào tiên sinh có ở đó không?” Ngón tay của Lý Dục Hào không nhấc nạm gõ lên đầu gối.

“ Thiếu gia ra ngoài rồi.” Quản gia Hoa thúc chiếu theo lời dẫn dò của Trần Dật Hào nói: “Cậu ấy nói cần ra nước ngoài giải quyết một chút chuyện, mấy ngày sau sẽ về.”

“ Thiếu gia nhà ông đã đi từ lúc nào? Cậu ấy có nói là muốn đi đâu không?” Đã biết Trần Dật Hào không phải mất tích vô cớ, nhưng Lý Dục Hào vẫn không thể yên tâm.

“ Thiếu gia từ sớm đã ra ngoài rồi, xin lỗi, cậu ấy không nói là muốn đi đâu hết.”

“ Vậy cậu ấy có phải đã đổi điện thoại không?”

“ Cái này tôi không rõ..... xin hỏi anh là ai vậy? Tìm cậu ấy có chuyện gì? Tôi có thể giúp anh ghi lại.”

“ Tôi họ Lý.”

“ Vậy à, Lý tiên sinh.”

“ Tôi có chuyện rất quan trọng cần nói với cậu ấy, nếu như cậu ấy có gọi điện về nhà, xin ông bảo cậu ấy nhanh chóng liên hệ với tôi.”

“ Được rồi, tôi đã biết, tôi sẽ chuyển lời của anh.”

“ Cảm tạ, tạm biệt.” Lý Dục Hào ngắt cuộc gọi.

Rốt cuộc là có chuyện gì, khiến cho Trần Dật Hào đi vội vàng như vậy? Hơn nữa còn là ngay ngày thứ hai sau khi hai người mới vừa phát sinh quan hệ thân mật, ngay thời khắc quan trọng này! Lý Dục Hào càng lúc càng bất an, hắn không ôm bao nhiêu hy vọng lấy mấy tính xách tay luôn mang theo bên người ra, bật mở hệ thống.

Đó là một hệ thống vệ tinh định vị toàn cầu, Lý Dục Hào điều luyện nhập vào một dãy mật mã, hệ thống bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng vị trí tìm được là trong căn hộ mà hắn đã sắp xếp cho Trần Dật Hào.

Tên gia hỏa tệ lậu này luôn khiến cho hắn phải phiền lòng, nhất định là lại không có đeo chiếc đồng hồ đó rồi_____ bên trong chiếc đồng hồ Patek Philippe mà hắn đã tặng cho Trần Dật Hào có trang bị một máy dò hành tung, Lý Dục Hào nhú chặt mày, tắt máy tính.

Quản gia của Trần Dật Hào nói y đã ra nước ngoài rồi, vậy thì y nhất định phải ngồi máy bay hoặc là đi thuyền, hơn nữa chỗ xuất cảnh cũng sẽ có đăng ký của y mới đúng.

Hiện tại chỉ còn có thể dùng đến biện pháp cũ này thôi, Lý Dục Hào lập tức thông qua người quen, tìm kiếm phương hướng của Trần Dật Hào.

Hai ngày sau_____ Lý Dục Hào bấm gọi số điện thoại của phòng thám tử, “A lô? Tôi họ Lý, hôm qua tôi đã liên hệ với các anh rồi.”

“ Nga nga, Lý tiên sinh sao? Chào anh.”

“ Xin hỏi người tôi nhờ cậy các anh tìm kiếm đã có tin tức gì chưa?”

“ A..... xin lỗi, Lý tiên sinh, trước mắt vẫn còn đang tiến triển..... có tin tức gì chúng tôi nhất định sẽ kịp thời thông báo cho anh.”

“ Vậy được rồi, trông cậy vào các anh.” Lý Dục Hào bỏ điện thoại xuống, chân mày nhíu thật chặt.

Đã hai ngày rồi, Trần Dật Hào vẫn hoàn toàn không có tin tức, hắn đã thử qua tất cả con đường có khả năng để tìm kiếm y, nhưng trừ chuyện biết được Trần Dật Hào đã đến Hồng Kông ra, thì cũng không còn tin tức gì khác nữa.

Hồng Kông nói lớn cũng không lớn, gia tộc của bọn họ ở bên đấy cũng có một chút thế lực, nhưng lại ngay cả tìm một người cũng không tìm ra.

Lý Dục Hào nhớ rõ, mẫu thân của Trần Dật Hào dường như là người Hồng Kông, nói không chừng y sẽ liên lạc với những người thân của mẫu thân y, đợi lát sẽ bảo thư ký đưa tư liệu của mẫu thân y cho hắn, chắc là sẽ có manh mối thôi..... Hắn trở lại tòa nhà công ty, vừa bước vào cửa, nữ nhân viên ở chỗ tiếp tân đã gấp gấp chạy đến báo cáo: “Chủ tịch, vừa rồi có vị Trần Dật Hào tiên sinh đến tìm ngài, tôi đã hỏi qua Trương thư ký, Trương thư ký đã để y đến phòng làm việc đợi ngài.....”

Không chờ cô nói hết, Lý Dục Hào đã vượt qua cô, tựa như một trận gió chạy vào trong thang máy chuyên dụng.

Đi đến trước bàn thư ký ở bên ngoài phòng làm việc của chủ tịch, Trương thư ký cũng đang chạy về hướng hắn.

“ Lý tiên sinh, Trần tiên sinh đang đợi ngài, tôi có gọi điện thoại cho ngài, nhưng điện thoại ngài bận, cho nên tôi đã tự tiện cho y đi lên, thật sự rất.....”

Lý Dục Hào nhanh chóng nói một câu, “Không cần gấp, anh làm rất tốt.”, rồi lập tức đi vào trong phòng làm việc.

Trần Dật Hào đang ngồi trên sofa nghe thấy tiếng mở cửa, liền đứng dậy, Lý Dục Hào hai ba bước đã xông đến trước mặt y.

“ Lý tiên sinh.....”Trần Dật Hào đang muốn mở miệng, Lý Dục Hào đột nhiên ôm chặt lấy hai vai y, tỉ mỉ đánh giá y từ đầu đến chân một lượt.

Dưới cằm y đã mọc ra lờm chờm râu còn chưa kịp cạo sạch, đầu tóc cũng có chút rối loạn, còn những chỗ khác thì vẫn bình thường, Lý Dục Hào nhẹ nhõm bớt đi.

“ Lý tiên sinh, tôi là.....”Trần Dật Hào đang nói, Lý Dục Hào lại đột nhiên ôm y vào lòng, ôm rất chặt.

Gương mặt của Trần Dật Hào nháy mắt đỏ bừng lên, y cuối đầu đẩy Lý Dục Hào ra. “Lý tiên sinh, anh trước hết bỏ tôi ra được không.....”

Lý Dục Hào hơi buông lỏng y ra một chút, hỏi: “Hai ngày nay cậu chạy đến chỗ nào vậy? Sao không chịu nói lại một tiếng?”

“ Tôi có thứ phải đưa cho anh.”Trần Dật Hào không trả lời câu hỏi mà nói chuyện khác.

“ Thứ gì?”

“ Anh trước hết buông tôi ra.....”Lý Dục Hào buông tay, Trần Dật Hào lập tức nhảy một bước lớn, cầm lấy túi hành lý bên chân của y, lấy một thứ khá to được bao bằng giấy trong đó ra.

Lý Dục Hào nghi hoặc tiếp lấy, vừa cầm vào trong tay, mới phát hiện thứ đồ này rất nặng.

“ Anh mở ra xem thử đi.”Trần Dật Hào thấy hắn chỉ cầm như vậy, không kìm được thúc giục.

Lý Dục Hào dưới sự chú mục của y, mở tầng tầng lớp lớp giấy gói ra, thứ đồ đó cuối cùng cũng lộ ra bộ dạng thật sự, cư nhiên là một bức tượng bồ tát bằng đất to bằng bàn tay.

“ Cái này.....”Lý Dục Hào cẩn thận phát hiện, lớp đất trên mặt của tượng bồ tát có một chút bị rơi ra, lộ ra bên trong lại là một chút màu vàng kim.

“ Anh nhìn rõ ràng đi.”Trần Dật Hào lấy ra một con dao nhỏ, cạo dần lớp đất trên mặt tượng bồ tát, hơn một nửa số đất bị cạo ra, có thể nhìn thấy rõ ràng được màu hoàng kim trên thân tượng bồ tát.

Trần Dật Hào bỏ con dao xuống. “Còn lại thì anh tự mình cạo sạch đi.”

Lý Dục Hào không nói gì, vẫn chú mục nhìn y, đợi y nói tiếp.

Trần Dật Hào không dám nhìn thẳng vào mắt của hắn, cuối đầu nói: “Đây là vàng nguyên chất, nếu anh không yên tâm, có thể tìm chuyên gia đến kiểm tra một lát.”

“ Sau đó thì sao?”Lý Dục Hào trừng y hỏi.

“ Chính là..... cái này có giá vượt qua năm trăm vạn, chắc chắn có thể đủ để bồi thường lại số tiền tôi đã nợ anh.”

“ Nga.....” Lý Dục Hàokhông tỏ rõ thái độ hăng một tiếng, hỏi: “Cậu từ chỗ nào mà có được?”

“ Anh an tâm, tôi lấy được nó từ con đường rất chính đáng.”

“ Có thể nói cụ thể một chút không?”

“ Không được.....” Trần Dật Hào cường điệu: “Tóm lại tôi có thể đảm bảo, đây tuyệt đối là tài sản hợp pháp của tôi, anh không cần lo lắng đây là đồ vật không rõ lai lịch gì hết.”

“ Hai ngày nay cậu mất tích, chính là vì muốn lấy thứ này?”

Trần Dật Hào gật đầu, thấp giọng nói: “Sau khi anh lấy nó, chúng ta ai cũng không còn nợ ai.....”

Ý nghĩ của lời đó chính là, giữa hai người không còn bất cứ vướng bận gì sao? Lý Dục Hào kiên quyết chấp nhất nói: “Tôi không nhận.”

Trần Dật Hào kinh ngạc ngẩng đầu lên, Lý Dục Hào rõ ràng rành rành, từng câu từng chữ nói: “Cậu đừng nghĩ chỉ vậy là có thể xóa sạch quan hệ của chúng ta!”

“ Tôi không muốn cứ mãi thiếu nợ anh!”

“ Từ lúc bắt đầu tôi đã không có ý muốn cậu phải trả tiền cho tôi!” Lý Dục Hào lần đầu tiên gầm lên với y, từ khi y mất tích hẳn bắt đầu lo lắng tăng dần, đến hiện tại nhìn thấy y lại vội vàng chia rõ giới hạn giới với hẳn, nộ hỏa của Lý Dục Hào cuối cùng cũng bắt đầu bộc phát.

“ Vậy anh vì sao muốn bức tôi làm chuyện đó!” Trần Dật Hào cũng kích động, đỏ mắt nói: “ Đó là vì tôi yêu cậu!” Đây đã không phải là lần đầu tiên Lý Dục Hào thổ lộ rồi, nhưng với một người cứng đầu như Trần Dật Hào, chính là nghe không vô_____ hay có lẽ nên nói là không muốn nghe thấy.

“ Anh nói láo!” Trần Dật Hào gầm lại, “Rõ ràng là anh dùng tiền và thế lực của mình để uy hiếp tôi đi vào khuôn khổ!”

“ Không làm như vậy liệu cậu có chịu đáp ứng tôi không?” Lý Dục Hào siết chặt hai vai của y: “Lẽ nào tôi quỳ trước mặt của cậu xin cậu thì cậu sẽ đáp ứng trở thành người của tôi sao?!”

“ Anh.....” Nghe thấy loại tỏ bày nhiệt tình này, Trần Dật Hào nhất thời á khẩu nghẹn họng, y trương đỏ mặt lên, bởi vì kích động, cũng bởi vì xấu hổ, y liếc nhìn hết nửa ngày mới nói ra một câu: “Sao anh lại có thể yêu tôi!”

“ Tối hôm đó tôi đã nói rất rõ ràng rồi! Tôi từ khi quen biết cậu, thì đã luôn thích cậu rồi!” Ý của Lý Dục Hào là chuyện từ khi còn nhỏ, nhưng rõ ràng Trần Dật Hào đã không nhớ đến.

“ Láo toét! Sao tôi một chút cũng không nhìn ra!” Trần Dật Hào nghĩ đến thù mới hận cũ: “Anh đối với tôi làm nhiều chuyện quá đáng như thế, hiện tại lại nói yêu tôi! Quá dối trá rồi!”

“ Không làm những chuyện đó thì căn bản cậu sẽ không ở bên cạnh tôi!” Lý Dục Hàokhông chút áy náy nói.

“ Vậy có nghĩa là anh có thể dùng đến mọi thủ đoạn bỉ ổi sao?!”

“ Thủ đoạn của tôi là không trong sáng, nhưng trước giờ tôi đều chưa từng nghĩ qua sẽ chân chính tổn hại đến cậu!”

Tên gia hỏa này đã hại y xóa bỏ hôn ước, mất đi sự nghiệp và không còn chút mặt mũi, còn dám lớn tiếng không chút xấu hổ nói những lời này! Trần Dật Hào tức giận bùng bùng nói: “Anh đối với tôi như vậy mà còn bảo là không tổn hại, vậy thì thế nào mới gọi là tổn hại! Vị hôn thê của tôi cũng bị anh cướp đi!”

Nghe y nhắc đến người yêu trong quá khứ, Lý Dục Hào bùng lên sự ghen tuông, la lớn: “Chu Hiểu Lôi cái loại con gái dễ thay lòng đổi dạ đó, cho dù không phải là tôi, tương lai cô ta cũng sẽ vì một người đàn ông khác mà phản bội thôi! Nếu như cô ta là một người con gái tốt, thì sẽ không bị tôi dụ dỗ dễ dàng như thế!”

Trần Dật Hào nhất thời nghẹn lời, Lý Dục Hào lời nào cũng có lý, nhưng..... trừ cái này ra thì vẫn còn những chuyện khác mà! Y lấp bắp tiếp tục chỉ ra: “Cuộc..... cuộc đấu võ đài đó! Anh nhúng..... nhúng tay vào phá còn không ít sao? Đừng nói anh là quang minh chính đại mà thắng tôi đó!”

“ Cuộc đấu võ đài đó có cái quái gì là quang minh chính đại chứ! Mỗi một cuộc so tài đều là được dự định sắp đặt hết rồi!” Lý Dục Hào nhần nại giải thích với y: “Chúng tôi mới bắt đầu đã lập kế hoạch tỷ lệ cược lớn, cho nên cậu nhìn thấy đó, tất cả các tuyển thủ đứng đầu toàn bộ đều an bài bị nốc ao cả! Hơn nữa tôi nói cho cậu biết, Hacha lúc đầu là người mà tôi muốn chọn, sau đó tôi biết các cậu muốn tìm hấn tham gia, cho nên tôi đã để hấn đi qua bên phía cậu.”

“ Nói..... nói như thế..... tất cả các tuyển thủ tham gia đều bị các người mua chuộc hết rồi?” Trần Dật Hào có chút bị dọa đứng.

“ Đây là đương nhiên rồi, nếu không thì căn bản tình huống trận đấu không thể nằm trong khống chế được. Cuộc so tài đó chính là một cuộc làm ăn, nếu muốn kiếm được nhiều tiền, thì nhất thiết phải nắm chắc kết quả trận đấu.” Lý Dục Hào đã có phần bình tĩnh lại.

Nói vậy thì, bản thân thật sự quá ngây thơ rồi, Trần Dật Hào khó chịu nghĩ.

“ Dật Hào.....” Lý Dục Hào đang muốn ôm y, Trần Dật Hào lại đẩy hấn ra.

“ Cho dù..... cho dù những việc anh làm là thỏa đáng đương nhiên, tôi cũng phải trả tiền lại cho anh!”

8. Chương 7

“ Cậu sao còn chưa chịu hiểu rõ! Tôi cho cậu mượn tiền, căn bản là không dự tính đến chuyện cậu trả lại!” Lý Dục Hào vẫn luôn nhấn mạnh.

“ Tôi không muốn mãi thiếu nợ anh! Như vậy quan hệ của chúng ta làm sao có thể bình đẳng!” Trần Dật Hào cuối cùng nói ra điều mấu chốt.

“ Ách?” Lý Dục Hào có chút kinh ngạc.

Trần Dật Hào nửa cuối đầu, không có nói gì nữa, Lý Dục Hào cũng cuối đầu, muốn nhìn rõ biểu tình hiện tại của y.

“ Dật Hào, cậu nói cái gì? Tôi không nghe được.....” Hấn dễ dàng.

“ Tôi là nói.....” Trần Dật Hào né tránh đường nhìn của hấn, cắn răng, vẫn là phải nói: “Tôi không muốn luôn phải thua anh một bậc!”

“ Cậu không có thua tôi một bậc a.....”

“ Bên này thì làm công cho anh, bên kia thì thiếu anh bốn trăm vạn, còn không tính là thua anh một bậc sao!” Trần Dật Hào ngẩng đầu lên. “Anh nói là vì yêu tôi mới cùng tôi làm chuyện đó, nhưng tôi làm sao cũng cảm thấy bản thân giống như đang bán thân! Làm với anh rồi thì không cần trả tiền, vậy thì tôi có gì khác biệt với ngư lang đầu!” (Ngư lang = trai gọi = nam kỹ = money boy)

Lý Dục Hào kinh ngạc nửa ngày, đột nhiên ôm chặt lấy y.

“ Xin lỗi..... tôi không biết....” Hấn cũng đã bị làm cho rối loạn lên rồi. “Tôi chỉ là không nghĩ được biện pháp khác để khiến cậu chịu phối hợp, cho nên từ..... tôi cho rằng trước tiên nên phát sinh quan hệ với cậu, cậu mới từ từ tiếp nhận tôi.....”

Trần Dật Hào lại đẩy hấn ra.

“ Anh giúp tôi rất nhiều chuyện, chuyện đó tôi cũng đều biết hết, nhưng hể nghĩ đến anh vì muốn tôi ở cạnh anh.....” Y ngừng một lát, không có nói hết: “Tôi cảm thấy anh căn bản là không thật tâm giúp đỡ tôi, mà là đang giăng sẵn cạm bẫy để tôi rơi vào! Anh như vậy bảo tôi làm sao tin tưởng anh là.....”

“ Là cái gì?” Lý Dục Hào kỳ vọng đợi y nói tiếp.

Trần Dật Hào quay mặt đi. “Tóm lại, hành vi của anh quá quái dị rồi! Có lúc tôi cảm thấy anh nhất định là rất hận tôi, nhưng anh lại làm rất nhiều việc giúp đỡ tôi..... Tôi không biết anh rốt cuộc là muốn giúp tôi hay là muốn hãm hại tôi, quan hệ của chúng ta đã quá phức tạp rồi, tôi không muốn còn thiếu nợ anh bất cứ cái gì nữa!”

Lý Dục Hàokhông chấp nhất phản kháng của y, kéo y vào trong lòng.

“Thật sự rất xin lỗi.....” Hấn lại xin lỗi một lần nữa. “Tôi chỉ muốn có được cậu, lại không chịu để ý đến cảm nhận của cậu..... cho dù tôi khiến cho cậu rơi vào cạm bẫy, cũng chỉ là vì muốn tận tâm yêu cậu, chứ không có ý tổn thương cậu.....”

“Anh đừng cứ luôn yêu yêu yêu có được không! Không biết xấu hổ sao?”Trần Dật Hào đỏ mặt, thấp giọng khàn nghì.

“Không có a, tôi không nói mãi như vậy, cậu sao có thể biết được tâm ý của tôi?”Lý Dục Hào cố ý trêu y, hiện tại hai người đã không còn vị đạo hỏa được tràn đầy mà găm rỗng lên nữa, giờ đã biến thành có chút ái muội và ngọt ngào.

“Được rồi, hiện tại tôi đã biết rồi!”

“Ân..... tôi cũng biết suy nghĩ của cậu rồi.”Lý Dục Hào chặt chẽ ôm y, “Thì ra trong lòng cậu đối với tôi lại nghĩ như vậy, tôi sẽ không để cho cậu cảm thấy không bình đẳng nữa đâu.”

“Vậy tượng bồ tát vàng này.....”Trần Dật Hào chỉ lên trên bàn.

“Tôi sẽ nhận nó.”Lý Dục Hào sáng khoái nói. “Như vậy thì chúng ta chính là đôi tình nhân có địa vị bình đẳng rồi, cũng không còn vấn đề nợ nần gì nữa.”

Đang muốn thở nhẹ nhõm một hơi Trần Dật Hào lại hoang mang phản bác: “Ai làm tình nhân với anh a!”

“Cậu.”Lý Dục Hàokhông chút cầu kỳ chỉ vào y.

“Anh đừng tự tiện quyết định!” Hai tay Trần Dật Hào đặt trước ngực hấn đẩy hấn ra xa một chút.“Được rồi, nếu như anh đáp ứng nhận nó, vậy tôi.....”

“Trước tiên đừng đi gấp như vậy mà.” Y nói được nửa câu đầu, Lý Dục Hào liền đoán được nửa câu sau của y là cái gì, Trần Dật Hào bị nhìn thấu, có chút ngượng quá hóa giận.

“Tôi lại không nói muốn đi!”

“Vậy thì được rồi.”Lý Dục Hào thỏa mãn gật đầu, lại kéo y lại ôm: “Về sau chúng ta đều đem tất cả nói hết ra, thì sẽ không có nhiều hiểu lầm như thế nữa.”

“Ai dám đem tất cả đều giải bày ra nói hết cho anh cái loại gia hỏa xóa quyết chứ!”Trần Dật Hào oán giận nói.

“Nào có a, giáo hoạt của tôi đều chỉ dùng để đối phó với “người ngoài” thôi.”Lý Dục Hào kêu to oan uổng, trong lời nói lại mang theo hai ý nghĩa: “Chỉ cần cậu trở thành “người thân” của tôi, tôi liền tuyệt đối không giáo hoạt gì với cậu.”

“Thân cái gì.....”Trần Dật Hào ngậy ra một lát, mới hiểu rõ được ý tứ trong lời nói của hấn, y nhất thời xấu hổ đến ngay cả lỗ tai cũng đều đỏ lên. “Ai để ý đến là người thân hay người ngoài của anh! Dù sao anh chính là còn giáo hoạt hơn cả hồ ly!”

“Tôi nếu không có giáo hoạt bằng hồ ly, sao lại có thể khiến cậu một con tiểu bạch thỏ đơn thuần lọt lưới?”Lý Dục Hào nhanh chóng gọn lẹ ôm y nâng lên.

“Oa!”Trần Dật Hào kinh hô xong liền lập tức giãy dụa: “Anh lại muốn làm cái gì?!”

Lý Dục Hào cuối đầu dùng sức hôn y một cái, “Nếu như cậu đã không đi, vậy chúng ta liền làm một số chuyện để giết thời gian đi?”

Hấn ôm Trần Dật Hào nhanh chóng đi vào trong căn phòngphụ được bố trí trong phòng làm việc, ở đó không những có một chiếc giường rộng lớn, ngay cả bàn rượu bar, ti vi, phòng vệ sinh cũng đều có đủ.

Trần Dật Hào trừng mắt nhìn chai rượu vang nổi tiếng trên bàn bar, tên gia hỏa xa xỉ này!! Thật sự là biết cách hưởng thụ mà! A a!! Hiện tại không phải là lúc để nghĩ đến cái này a! Y đau khổ mắng chính mình. Cái giường xuất hiện rồi! Y phải gõ chuông cảnh báo thôi!

“ Anh..... anh đợi chút cho tôi.....”Trần Dật Hào đã bị đặt lên giường, y đầy mặt hắc tuyến. “Anh vẫn là không nên còn cần.....”

“ Còn cần cái gì?”Lý Dục Hào mỉm cười tươi rói đã bắt đầu cởi cúc áo ra.

“ Tôi đã không còn thiếu thốn của anh rồi!”Trần Dật Hào ngồi thẳng dậy.

“ Đúng là không còn a!”Lý Dục Hào gật đầu.

“ Vậy.....” Hắn đáp ứng quá mức dứt khoát, Trần Dật Hào ngược lại không kịp gom góp từ ngữ để biểu đạt ý tứ của mình.

Y ngưng trệ mấy giây, mới thử nói: “Vậy tôi sẽ không cần..... cùng với anh..... làm chuyện thân mật này.....”

“ Tại sao?”Lý Dục Hào đưa ra một bộ dáng rất rõ ràng là đang giả ngốc.

“ Anh đã biết còn cố hỏi!”Trần Dật Hào vỗ ngực miệng nói: “Tôi không thích con trai, hơn nữa, chúng ta lại không phải là tình nhân! Anh phải làm thì xin đi tìm người khác!”

“ Cậu lần trước rõ ràng là rất hưởng thụ.”Lý Dục Hào một lời đánh vỗ.

“ Đó là vì anh hạ được!”Trần Dật Hào xấu hổ gằm nhẹ.

“ Vậy.....” Trong mắt của Lý Dục Hào thấp thoáng có tia sáng狡 hoạt, Trần Dật Hào quá quen thuộc loại nhân thân này của hắn rồi, hắn chắc chắn là lại đang nảy sinh chủ ý xấu xa! Lý Dục Hào tươi cười đầy mặt nói: “Chúng ta lần này liền không dùng được, xem thử cậu không phải cũng hưởng thụ giống vậy không?”

“ Tôi không muốn!”Trần Dật Hào mãnh liệt lắc đầu, y mới không lại thỏa hiệp nữa! Không thể lại nói tiếp với gia hỏa này, hắn quá gian manh rồi, bản thân cuối cùng nhất định sẽ làm như hắn mong muốn! Trần Dật Hào nhảy xuống giường. “Tôi còn có chuyện gấp, cáo từ trước!”

“ Cậu còn nói bản thân không thích con trai, vậy cậu liền chứng minh cho tôi xem thử đi, nếu như không dùng được, cậu đối với con trai sẽ không có “phản ứng” được a.” Thanh âm không nóng không lạnh của Lý Dục Hào từ sau lưng truyền đến.

Tuy rằng biết rõ đây là âm mưu của đối phương, nhưng Trần Dật Hào vẫn không thể phục mà dừng bước lại, Lý Dục Hào rất biết tình thế bổ sung thêm một câu: “Nếu như cậu quả thật đối với nam nhân một chút “tính thú” cũng không thể dấy lên được, tôi cũng không miễn cưỡng cậu nữa, dù sao loại chuyện này, vẫn là hai bên tình nguyện thì mới có ý nghĩa được, đúng không?”

Trần Dật Hào quay đầu: “Anh là nói, chỉ cần tôi không có phản ứng, anh sẽ liền không bức tôi làm nữa.....?”

“ Đúng a, tôi tuy rằng狡 hoạt, nhưng là rất thủ tín đó, cậu cũng biết mà.”

Nếu như bản thân lần này kiên trì chịu đựng, nói không chừng từ nay về sau có thể thoát khỏi tên hỗn đản này rồi..... nhưng..... Trần Dật Hào nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không đảm bảo: “Anh nếu như trêu chọc “chỗ đó” của tôi, dù là thằng con trai nào cũng đều sẽ có phản ứng mà thôi!”

“ Vậy tôi sẽ không trêu chọc “chỗ đó”, tôi chỉ chạm vào những chỗ khác.”

“ Chỗ nào khác?”Trần Dật Hào cảm thấy tất yếu phải làm cho rõ ràng.

“ Những chỗ mà người bình thường đều không thích bị chạm vào, mà “số 0” trong các đồng chí nam thì lại đặc biệt thích.....”Lý Dục Hào dùng một ánh mắt có chút háo sắc đảo qua nhìn về phía bờ mông nộn nộn của y. Trần Dật Hào vội vàng trong vô thức che lại.

(Đồng chí nam: là đồng tính nam, số 0: là thụ, nói thêm luôn, số 1: là công, XD)

Lý Dục Hào cười sảng khoái một tiếng, “Thế nào? Nếu như sau đó cậu có thể bắt đầu hưng phấn..... vậy thì cậu nên ngoan ngoãn làm người yêu của tôi nga.”

Tuy rằng không biết đối phương sẽ giở ra thủ đoạn nào, nhưng chỉ cần không cần dùng được liệu thì, Trần Dật Hào tin tưởng vào sức khổng chế của mình, nhất định có thể chịu đựng được!

“Vậy được rồi.....” Y nghiêng nghiêng rằng, đâm liều nói ra.

“Quá tốt rồi, qua đây thôi.” Lý Dục Hào mở vòng tay ra với y.

“Ách..... cái đó.....” Trần Dật Hào có chút khó xử nói: “Tôi mới xuống máy bay, toàn thân đều là mùi mồ hôi.....”

Lý Dục Hào kéo tay một cái, vùi y vào trong lòng, hướng về đầu tóc hít sâu một hơi. “Không có a, rất thơm đó.”

Gương mặt Trần Dật Hào lại đỏ lên, Lý Dục Hào xoay người đem y ép lên trên giường, tay bắt đầu cởi dây nịt của y ra, Trần Dật Hào bất giác lại nhớ tới một chuyện, kêu lên: “Đợi đã! Hiện tại còn đang là giờ làm việc, anh không cần làm việc sao?”

Y hiện tại kéo đông kéo tây, chính là biểu hiện trong lòng đang khẩn trương.

“Điều này cậu đừng lo lắng, gần đây không có chuyện quan trọng nào, chỉ là đi làm cho có lệ mà thôi.” Lý Dục Hào tự tin cười, bấm điện thoại nội tuyến trên đầu giường, phân phó thư ký: “Trương thư ký, thông báo cho người khác, dời hội nghị sáng nay đến sau giờ trưa tiến hành, thời gian đi thanh tra cũng dời lại.”

“Vâng, chủ tịch, tôi biết rồi.”

Lý Dục Hào tắt điện thoại và tắt luôn di động, hôn Trần Dật Hào một chút, mỉm cười nói: “Đều đã xử lý xong rồi, hiện tại cậu không cần phải lo lắng gì nữa.”

“Ách.....” Trần Dật Hào đã không thể tìm được biện pháp để kéo dài thêm, chỉ có thể nhận mệnh nằm xuống thành hình chữ đại. ()

Lý Dục Hào cởi hết toàn bộ cúc áo trên sơ mi của y, ngậm lấy đầu nhũ bên phải của y nhẹ nhàng cắn nhiet, Trần Dật Hào cảm thấy vừa sốt lại vừa ngứa, y nghiêng chặt rằng cố gắng nhin lên dục vọng muốn rên rỉ.

Lý Dục Hào một mực đối với đầu nhũ phải của y vừa liếm vừa cắn, thỉnh thoảng sẽ đổi thành dùng ngón tay kẹp lấy kéo kéo, chính là không kích thích bên trái của y, Trần Dật Hào nhin đến khó chịu, lại không nguyện ý tự mình động tay. Y cuối cùng nhẫn không được thấp giọng mắng lên: “Hỗn đản..... đừng cứ luôn chọc bên đó.....”

Lý Dục Hào trèo lên trước ngực y, cười xấu xa nói: “Cậu hy vọng tôi sẽ làm một chút rồi lại đổi bên sao?”

Tên gia hỏa này muốn dụ y mắc câu mà! Trần Dật Hào lập tức không nói nữa, khắc chế dục vọng của bản thân, bất kể y có trêu chọc thế nào, bản thân đều không thể tỏ ra yếu đuối!

Lý Dục Hào nhìn thấu được tâm ý của y, tay hấn vẫn như cũ xoa nắn ở trước ngực đối phương.

“Dật Hào.....” Hấn dán lên bên tai của Trần Dật Hào nói, khí tức nóng bỏng thoáng qua vành tai mẫn cảm, khiến Trần Dật Hào run rẩy một chút.

Trần Dật Hào dùng sức nhắm chặt mắt, toàn thân căng cứng càng thêm chặt.

Lý Dục Hào dùng móng tay nhẹ gầy lên khe hở nhỏ trên đầu nhũ, Trần Dật Hào “ô.....” một tiếng kêu thẳm.

“Nghe nói, đầu nhũ bên trái vì nằm ở gần tim, cho nên sẽ đặc biệt mẫn cảm đó....” Lý Dục Hào vừa nói, một bên lại cố ý dùng ngón tay đè đầu nhũ bên trái đã sưng cứng lên một cách kì dị xuống.

Ngứa đến thật khó chịu..... Trần Dật Hào thật muốn kêu lớn, nhưng y không hề quên bản thân hiện tại là đang cá cược với đối phương, bất kể hấn nói cái gì làm cái gì, bản thân đều không thể làm ra bất cứ phản ứng nào! Trần Dật Hào không ngừng ở trong lòng thôi miên chính mình.

Lý Dục Hào toàn thân đều áp chặt lấy y, Trần Dật Hào có thể cảm giác được phân thân cứng nóng của hấn đang chạm vào trong đùi quần của mình, bản thân ở đó cũng có một chút phản ứng rồi, nhưng y tạm thời còn có thể nhẫn nhịn được.

Tuy rằng đầu nhũ bị trêu chọc, nhưng chỉ cần thích ứng được, thật ra cũng không có gì, y điều chỉnh khí tức của bản thân.

Lý Dục Hào tựa hồ cũng phát hiện ra chiêu này đã không còn hiệu quả gì lớn nữa, hắn đột nhiên nhắc người, cúi thấp lưng của Trần Dật Hào.

“Này!” Trần Dật Hào lập tức phản kháng: “Anh không phải nói không trêu chọc “chỗ đó” sao?”

“Tôi không có trêu chọc “chỗ đó” a, tôi là muốn trêu chọc một chỗ khác kia.” Lý Dục Hào xấu xa cười nói, tay chân lại lạnh lẽo cởi sạch chiếc quần, Trần Dật Hào hiện tại toàn thân chỉ còn sót lại một chiếc quần lót tam giác màu đen.

Lý Dục Hào một tay ôm nắm lấy cái thứ đang nhô ra từ trong quần lót của y. “Thật dễ thương a.....”

“Này!” Lý Dục Hào lại muốn kháng nghị, Lý Dục Hào lập tức bỏ tay ra.

“Được được, không đùa chỗ đó.”

Cái tên hỗn đản đáng chết này, nhất định là cố ý mà! Trần Dật Hào oán trách: “Anh nếu lại phá vỡ quy định nữa thì coi như anh thua!”

“OK.” Lý Dục Hào giơ hai tay lên nói: “Trừ khi cậu yêu cầu, còn không thì tôi tuyệt đối không chạm vào chỗ đó của cậu, được không?”

Trần Dật Hào nhần nại nằm yên, Lý Dục Hào lật người y lại, khiến cho y nằm úp trên giường, hắn lại ép lên trên, duỗi đầu lưỡi ra liếm dọc xuống phía lưng của y, thẳng đến cái mông nhỏ mịn màng nộn nộn của y.

Muốn đi vào chuyện chính sao? Hai tay Trần Dật Hào nắm chặt ra giường, chuẩn bị liều chết nhần nại.

Lý Dục Hào kéo quần lót của y xuống, nhẹ nhàng cắn một cái lên cái mông nhỏ của y, cái này thì Trần Dật Hào vẫn còn có thể nhịn được. Tiếp đó, hắn dùng hai tay xoa bóp cánh mông của y vài cái, lại tách mở chúng ra.....

Hành động tiếp theo của hắn gần như khiến cho Trần Dật Hào tan vỡ, hắn..... hắn cứ nhiên bắt đầu liếm hậu huyệt của y.

“Ô.....” Trần Dật Hào rất khổ sở phải vùi mặt vào trong ra giường.

Lý Dục Hào trước hết dùng cuống lưỡi vẽ vòng tròn xung quanh tiểu huyệt của y, tiếp đó dùng ngón tay banh mở động khẩu X ra một chút, lại thò đầu lưỡi vào trong.

“Oa!” Trần Dật Hào kêu đã lớn tiếng hơn một chút rồi, nội bích bị vật thể trơn trượt đảo loạn, khiến toàn thân y dâng lên từng trận khoái cảm, đầu lưỡi của Lý Dục Hào ở trong nội thể của y trừu sáp, tiếp đó dùng ngón tay nhẹ nhàng nhu ần hội âm* của y, một cổ cảm giác nóng cháy tê liệt từ thân dưới của Trần Dật Hào lan tràn ra, tính khí của y đã hoàn toàn đứng thẳng lên. Y dùng sức cổ gồng ép chặt thân thể của mình trên giường, hy vọng có thể áp chế dục vọng như hỏa của mình lúc này.

(Hội âm: phần ở giữa hậu môn và bộ phận sinh dục)

“Ô..... ần.....” Vô luận y có cắn chặt răng thế nào, âm thanh đáng xấu hổ vẫn không thể khống chế mà thoát ra ngoài.

Tiểu huyệt của y trong trong ngoài ngoài đều bị Lý Dục Hào triệt để yêu thương một trận, đã biến thành ẩm ướt vô cùng, Lý Dục Hào ngẩng đầu lên, chuyên chú dùng ngón tay để chui vào trong hậu đình của y, vì trước đó đã bị kích thích qua rất nhiều, hậu huyệt của Trần Dật Hào đã khá thả lỏng, y chỉ cảm giác được có hơi chút đau đớn, ngón tay của đối phương đã hoàn toàn đi vào.

Ngón tay so với đầu lưỡi thì càng linh hoạt hơn, cũng nhét vào càng sâu hơn, Lý Dục Hào hơi hơi cong ngón tay lên, lập tức dẫn đến Trần Dật Hào thoải mái lại xấu hổ nhẹ than thở.

“Cậu đã có phản ứng rồi, đứng hay không?” Lý Dục Hào lại lần nữa ép lên trên người y hỏi, ngón tay vẫn còn để trong nội thể của y.

“.....Không có!” Trần Dật Hào cứng rắn nói.

“ Phải không.....”Lý Dục Hào nói xong, đột nhiên lại nhét vào ngón tay thứ hai.

“ Ô!”Trần Dật Hào kêu khẽ, hậu đình bị nhét vào càng chặt, có một cảm giác tràn đầy khó nói nên lời, hơn nữa mỗi một khoái cảm trong nội thể mang đến lại bị chèn ép, khoái cảm như thủy triều lại càng dâng trào lên.

Lý Dục Hào trều động ngón tay, làm những trùng kích nhẹ nhàng, mỗi lần khi hần kéo ngón tay ra, hậu huyết của Trần Dật Hào sẽ giống như tiếc nuốt hần mà dùng sức co chặt lại_____ y không muốn như vậy, nhưng y chính là không thể khống chế bản thân.

“ Chỗ này của cậu kẹp thật chặt”Lý Dục Hào tiếp tục dùng lời nói kích thích y. “Thật khả ái..... giống như muốn nuốt lấy tôi vậy đó.....”

Trần Dật Hào kinh hoảng phát hiện, thân thể của bản thân đối với lời nói của hần cũng có phản ứng, không được, y phải nhẫn nhịn! Gương mặt tuần tú của y nhăn thành một cục, nghiêng rằng liệu chết cắn chặt môi dưới.

“ Bên trong của cậu rất mềm, lại rất nóng..... thật sự rất tuyệt.....”Lý Dục Hào gia tăng tốc độ ngón tay ra vào, ngón tay lại luôn có thể chuẩn xác chạm vào trũng điểm mẫn cảm của y, Trần Dật Hào lại cũng không thể nhẫn nén âm thanh nữa, phát ra tiếng rên khẽ “a, a, a.....”.

Lý Dục Hào không ngừng liếm lên vành tai và lưng của y, một cánh tay khác cũng không rảnh rỗi, duỗi đến trước ngực y niết lấy một khóa nhũ châu.

Trừ tính khí ra, những điểm mẫn cảm toàn thân của Trần Dật Hào đều bị ve vuốt hết, tính khí của y đã không thể nhịn nổi mà đang rỉ ra từng giọt dịch thể, nhưng y không thể dùng tay mình tự giải quyết, nếu vậy thì y thua chắc rồi! Y chịu đựng đến khóe mắt đều đã ứa ra lệ thủy.

Lý Dục Hào đột nhiên phá hoại ước định mà nắm lấy tính khí của y, nhưng lần này Trần Dật Hào không có phản đối nữa.

“ Rất khó chịu sao?”Lý Dục Hào dịu dàng dùng tay bao lấy đồ vật nhỏ đang hơi run rẩy đó, nhẹ nhàng nhẹ động một chút, lại dừng lại.

“ Ân.....” Nhanh động đi! Câu nói này gần như đã muốn xông ra khỏi miệng, Trần Dật Hào đã phí rất nhiều khí lực mới nuốt lại được âm thanh.

“ Muốn tôi động sao?” Ngón tay Lý Dục Hào đang nhét trong hậu đình của y lại bắt đầu trều động.

“ Ân.....” Không chỉ có chỗ đó, phía trước cũng muốn động a! Những lời này, Trần Dật Hào đương nhiên không thể nói ra miệng.

“ Ở đây cũng muốn sao?”Lý Dục Hào luôn có thể nhìn rõ được suy nghĩ của y, tay ở phía trước cũng bắt đầu động.

“ Ô, ân, ân, ân.....”Trần Dật Hào thở dốc ngày càng nhanh, y cũng không còn nằm úp toàn thân nữa, mà hai đầu gối quỳ lên trên giường, cái mông nhấc lên cao cao, để nghiêng hợp với nhu động của đối phương.

Ngón tay của Lý Dục Hào ở trong hậu huyết của y trều sáp, tạo ra âm thanh cực kỳ *** tà “phốc xích”, nội bích của Trần Dật Hào càng co chặt.

“ A.....” Ngay tại giây phút y sắp sửa đạt đến đỉnh điểm, cánh tay Lý Dục Hào vốn đang nắm lấy tính khí của y đột nhiên buông ra.

Trần Dật Hào không đạt được thỏa mãn khó chịu đến cong người lên, ngón tay trong tiểu huyết cũng rút ra ngay sau đó, ***g ngực của Lý Dục Hào chạm vào tấm lưng đang thấm ướt mồ hôi của y.

“ Có muốn hay không?” Hần nắm lấy phân thân của chính mình, đặt tại chỗ cửa X đang co co khép khép.

“ Ô.....” Dục vọng đang cháy bỏng trong tiểu phúc của Trần Dật Hào không có chỗ nào để đi, bức bí khiến y thống khổ vô cùng.

“ Có muốn không?”Lý Dục Hào đặt phân thân đỉnh vào một chút xú, phần thịt nhỏ mềm mại ở hậu huyết lập tức cơ khát ngậm chặt lấy.

“ Ô.....” Trong thân thể của Trần Dật Hào vừa ngứa vừa tê, rất muốn hấn lập tức dùng lực mà đẩy vào, nhưng y lại sống chết cố nhịn, chính là không nguyện ý mở miệng.

Lý Dục Hào lại dùng tay nắm lấy thứ đang cương cứng của y, chậm rãi nhu động, khiến cho dục hỏa của y lại từ từ tích lũy.

“ A..... a.....”Trần Dật Hào đã phi thường miễn cảm, chỉ cần đối phương gia tăng tốc độ, thì có thể khiến y lập tức đạt đến cao trào, nhưng Lý Dục Hào đương nhiên không để cho y thỏa mãn dễ dàng như vậy.

“Cái mông nhỏ của cậu thật sự chân thật..... đã bao lấy tôi chặt chẽ như vậy rồi....”Lý Dục Hào nói rất lộ liễu, Trần Dật Hào giống như đang hồi đáp lại lời của hắn, tiểu huyết lập tức vừa đóng vừa mở.

Cự vật của Lý Dục Hào tiếp tục đỉnh nhập, nhưng từ đầu đến cuối lại không đạt đến điểm miễn cảm của Trần Dật Hào, Trần Dật Hào ô ô lắt lư cánh mông, một bộ dáng hận không thể đem hắn toàn bộ nuốt vào.

“ Thân ái à.....”Lý Dục Hào nhẹ thổi khí qua tai của y: “Nói đi, cái mông nhỏ của cậu là của ông xã này.....”

“ Ân.....”Trần Dật Hào cảm thấy bản thân đã nóng đến mức đầu óc sắp trương phù lên rồi, hiện tại y chỉ muốn nhanh chóng được phóng thích dục vọng, cái gì cá cược thắng thua đều vứt hết sang một bên.

“ Nhanh nói.....”Lý Dục Hào một tay xoa nắn mông của y.

Trần Dật Hào khó chịu đến muốn khóc, âm thanh khàn thấp nói: “Cái mông..... của tôi là.....”

“ Là của ông xã.....”Lý Dục Hào liếm liếm vành tai y.

“ Của ông xã.....”Trần Dật Hào không dễ dàng gì mới nói xong, Lý Dục Hào đột nhiên dùng sức đỉnh vào, cuối cùng cũng hoàn toàn xâm nhập.

“ Nga.....”Trần Dật Hào thỏa mãn tràn trề nhẹ thở dốc, cảm giác bị nhét đầy kín chặt chẽ khiến y sung sướng cực điểm.

Lý Dục Hào cũng thoải mái nhẹ than, hắn nhẹ nhàng nhu động, tiếp tục câu dẫn y nói tiếp những lời tình cảm: “Nói..... cái mông nhỏ của cậu..... chỉ có ông xã mới có thể đi vào.....”

“ Ô, ô, a.....”Trần Dật Hào bị hắn trùng kích đến không nói thành lời: “Cái, cái mông.....ô...”

“ Cái mông của Dật Hào chỉ có đại kê kê* của ông xã mới có thể đi vào..... nhanh nói...”Lý Dục Hào động lúc nhanh lúc chậm.

(*Đại kê kê: là cái mà ai cũng biết là cái gì đấy XD)

Cái lời này y nói không có ra nha!! Trần Dật Hào vút tâm tư qua một bên, quay đầu lại hôn lên đối phương, trong lòng nghĩ chỉ cần chặn lại cái miệng của hắn, hắn mới sẽ không bức mình nữa.

Được y chủ động hôn, Lý Dục Hào càng thêm hưng phấn, hắn xoay người đối phương lại, nam căn trong nội bích của Trần Dật Hào xoa một vòng, hắn dễ chịu đến run rẩy toàn thân.

Lý Dục Hào tăng nhanh trùng kích, tay nắm lấy tính khí của đối phương cũng không rảnh rỗi, nhanh chóng nhu động.

Nam căn thô to trườn sấp trong tiểu huyết non nớt, làm chảy ra ái dịch trong suốt, nội thể của Trần Dật Hào lại vừa nóng vừa trơn, còn mười phần co giãn, mỗi lần vùi vào đều khiến cho nam căn của Lý Dục Hào được bao chặt chẽ lấy, hắn cuồng dã ngậm chặt đôi môi đối phương, đầu lưỡi cũng vươn vào bên trong.

“ Ân, ân, ân.....” Cánh tay Trần Dật Hào ôm chặt lấy hắn cùng hắn nồng nhiệt hôn, bấp bừa vòng qua kẹp chặt thất lưỡng tinh trắng của hắn.

Điểm dễ chịu nhất trong thân thể bị nhanh chóng đỉnh chạm vài lần, lại thêm phân thân cùng lúc được kích thích, toàn thân y thoáng qua khoái cảm như điện kích, trước mắt trắng xóa, trong thoáng chốc dâng lên đỉnh điểm của ***.

“ Nga.....”

Ái dịch trắng đục nóng bỏng bắn mạnh lên trên bụng của Lý Dục Hào, Trần Dật Hào thở dốc, đối phương thấy y đã đạt được cao trào, thế là mãnh liệt dùng lực nắm chặt thắt lưng, hung hăng đỉnh gần mười lần, tiếp đó cũng dâng lên đỉnh điểm_____ vật thể trong hậu huyệt được rút ra, trên đó còn mang theo dịch thể màu trắng nồng đặc bết dính, nhìn đến thật khiêu *** vô cùng.

Trần Dật Hào tỉnh bì lực tấn nằm bẹp xuống giường, hai ngày nay y bận rộn bên ba, vốn dĩ đã có chút ngủ không đủ rồi, hiện tại lại tận lực làm cái hoạt động tình ái kịch liệt thế này, thần trí của y đã có chút không rõ ràng.

Thật mệt..... hiện tại y chỉ muốn được ngủ một giấc thật đã.....

Lý Dục Hào thì ngược lại, hần hiện tại tinh thần sung mãn, hần thân thiết giúp đỡ Trần Dật Hào tẩy rửa sạch sẽ hạ thân, thay y đắp chăn lên.

“ Cậu ngủ một chút đi.....” Lý Dục Hào hôn lên trán của y. “Bên cạnh có phòng tắm, còn có quần áo để thay, cơm trưa tôi đã kêu người đưa đến ở ngoài phòng làm việc rồi..... cậu ngủ đủ rồi khi tỉnh có thể ăn ngay, buổi chiều tôi trở lại cùng ăn với cậu nga.....”

Hần đang nói cái gì..... không thèm để ý hần..... Trần Dật Hào nhẹ nhõm nhắm mắt lại, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

9. Chương 8

Trần Dật Hào ngủ một giấc tỉnh lại, đã là gần tối. Y nhìn căn phòng được bao bọc trong ánh vàng hoàng hôn, dây thần kinh còn chưa có kịp xoay chuyển lại.

Y sao lại ở chỗ này vậy.....

Trần Dật Hào ngốc ngốc ngồi dậy, hậu đình lập tức truyền đến từng trận đau đớn_____ ký ức trước khi chìm vào giấc ngủ lập tức hiện lên, tuy rằng rất muốn nói với bản thân đó chỉ là một cơn ác mộng, nhưng sự mệt mỏi cùng cực và sự đau đớn của thân thể lại càng mãnh liệt đến thế.

Trần Dật Hào nhìn đồng hồ đeo tay, mới một giờ trưa sao? Không thể nào còn sớm như vậy được? Tỉ mỉ nhìn lại, thì ra kim đồng hồ đã dừng chạy rồi.

Y quay đầu lại nhìn chiếc đồng hồ đặt trên tủ kê gần đầu giường, hiện tại đã là bốn giờ rưỡi rồi, y mơ hồ nhớ lại trước khi ngủ, những lời Lý Dục Hào có nói qua, Lý Dục Hào chắc là sắp trở lại rồi, y không thể cứ tiếp tục nằm thế này, Trần Dật Hào mở chăn ra, trần truồng đi vào trong phòng tắm ở gần phòng ngủ.

Trên giá cạnh cửa phòng tắm đặt một bộ quần áo hoàn toàn mới, chắc là của Lý Dục Hào rồi.

Trần Dật Hào vội mở vòi nước, để nước ấm chảy từ đỉnh đầu xuống, nhiệt độ thích hợp của nước khiến cho y có thể buông lỏng toàn thân, sau khi tắm rửa hoàn tất, y đi đến lavabo, tắm gương cao bằng nửa người phản chiếu bộ dáng hiện tại của y.

Trần Dật Hào mò mò râu lõm chớm ở dưới cằm, bản thân hai ngày nay đều không có thời gian để cạo râu, hơn nữa đầu tóc cũng hỗn loạn rối mù, y vô thức cảm thấy, bản thân không thể dùng bộ dáng tèm lem này mà xuất hiện ở trước mặt Lý Dục Hào.....

Trần Dật Hào lấy dao cạo râu ở trên lavabo, trước hết tỉ mỉ cạo sâu râu ria của mình, rồi lại dùng máy sấy tóc để thổi khô tóc, rồi chải lại cho chỉnh tề.

Được rồi..... y bỏ máy sấy tóc xuống, vuốt vuốt tóc mai của mình, miễn ý nhìn bản thân đã thần thanh khí爽 trong gương. Lúc này, Trần Dật Hào mới đột nhiên ý thức được, bản thân làm quái gì phải vì tên hỗn đản đó mà chỉnh lý ngoại hình a?! Y lại không phải là người yêu của Lý Dục Hào! Trần Dật Hào bùng lên phần nộ, nghĩ nghĩ hay là bỏ đi, hình tượng chỉnh tề một chút cũng là chuyện tốt, y có chết cũng không thừa nhận bản thân là vì tên gia hỏa đó mà làm vậy. Trần Dật Hào đi đến trước giá mặc quần áo, quần trong thì không vấn đề_____ tuy rằng phần vải phía trước của quần trong có hơi dư ra một chút. Tiếp theo mặc lại sơ mi, phát hiện ống tay áo có hơi dài, bờ vai cũng hơi rộng một chút.

Lý Dục Hào tên hỗn đản đó, không có chuyện gì lớn to con như thế làm gì? Trong lòng Trần Dật Hào âm thầm nguyên rửa, không cam lòng phải xắn ống tay áo lên hai vòng. Tiếp theo là bận quần tây, ống quần có hơi dài, hơn nữa thắt lưng còn có chút rộng..... nhưng mà có dây nịt, dây không vấn đề gì. Cuối cùng mặc lên áo vét ngoài của bộ tây trang, ống tay áo cũng dài, Trần Dật Hào đánh giá bản thân trong gương một lát, sao lại là một bộ dáng áo không hợp với người thế này?

Được rồi! Trần Dật Hào càng không thoải mái, bỏ đi, không bằng mặc lại quần áo bản của mình thì hơn! Y cởi quần áo ra, chỉ mặc quần lót, kéo mở cửa nhà tắm đi ra ngoài.

“ A, cậu tắm xong rồi?” Lý Dục Hào đứng ở trước giường quay đầu lại.

Trần Dật Hào không nghĩ đến hắn đã trở lại, kinh ngạc ở cạnh cửa.

“ Sao rồi, không bận đồ tôi để cho cậu sao?” Lý Dục Hào cười hỏi, gương mặt tuấn tú của Trần Dật Hào đỏ lên, lúc này mới nhớ tới bản thân hiện tại vẫn đang lỏa thể a, y hoang mang chạy vào trong nhà tắm, cầm lấy áo lông tắm bận vào.

Y lại lần nữa đi ra, Lý Dục Hào cầm một túi đồ đi tới.

“ Tôi nghĩ cậu mặc quần áo của tôi có thể không vừa vặn, cho nên đã đi mua một bộ khác rồi.” Hắn đưa túi đồ cho Trần Dật Hào, đối phương chậm trễ một chút, rồi mới nhận lấy.

Muốn trực tiếp ở trước mặt hắn mặc sao..... Trần Dật Hào nhìn bộ dáng cao hứng phấn khởi của Lý Dục Hào, cắn răng, vẫn là không ngại phiền phức mà chạy vào trong nhà tắm thay quần áo. Khi vừa đóng cửa nhà tắm, liền nghe thấy tiếng cười nhẹ của tên gia hỏa bên ngoài.

Hỗn đản! Cười cái mông anh! Trần Dật Hào một bên không phục một bên vẫn thay quần áo, nhưng lần này bộ đồ lại phi thường thích hợp với thân hình, không thể không thừa nhận Lý Dục Hào là một tên con trai rất biết săn sóc_____ nhưng đây cũng không thay đổi sự thật hắn là tên hỗn đản.

Sau khi y đi ra, Lý Dục Hào nói: “Cậu vẫn còn chưa ăn cơm trưa đi? Chúng ta đi ăn thứ gì đó, muốn ăn cái gì đây?”

Trần Dật Hào đã đói bụng vô cùng rồi. “Tùy tiện thôi, có thể nhét đầy bao tử là được.”

“ Vậy, đi ăn đồ Thượng Hải đi, tôi biết một tiệm vừa mới mở.” Lý Dục Hào cầm áo khoác, đang muốn kéo tay y, đương nhiên là bị né rồi. Hắn cũng không để ý, thông dong cười cười, sánh vai cùng Trần Dật Hào ra khỏi nhà.

Hai người lái xe đến một con đường ẩm thực rất nổi tiếng ở đó, Lý Dục Hào dẫn y đi đến một nhà hàng gia đình có đặc sắc truyền thống.

Bởi vì còn khá sớm, trong nhà hàng khách khứa cũng không nhiều, hai người ngồi ở một vị trí gần cửa sổ.

“ Muốn ăn cái gì?” Lý Dục Hào cầm menu hỏi.

“ Anh gọi là được.” Trần Dật Hào không để tâm nói, y luôn cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ có chút quái dị, tựa hồ như không còn giống lúc bình thường nữa, một điểm rõ ràng nhất chính là, bản thân lại cũng không còn biện pháp nào để lập lên phòng bị trước mặt Lý Dục Hào nữa, bởi vì vô luận thế nào, suy nghĩ của y đều bị nhìn thấu.

Lý Dục Hào gọi phục vụ đến đặt món, Trần Dật Hào ngồi ở trước mặt hắn lại nhân lúc này mà chỉnh lại đồng hồ đeo tay, kiểm tra xem rốt cuộc là bị hư ở chỗ nào.

“ Đồng hồ hư rồi sao?” Lý Dục Hào gọi món xong, hỏi.

“ Ân..... không biết vì sao đột nhiên không chạy nữa....”

“ Vậy không phải càng tốt sao? Lấy đồng hồ tôi tặng mà đeo đi.” Lý Dục Hào mỉm cười kiến nghị.

“ Đem đi sửa một chút còn có thể dùng.” Trần Dật Hào cầm đồng hồ bỏ vào trong túi, chính là không chịu đồng ý kiến nghị của hắn.

“ Tại sao cậu cứ nhất quyết phải dùng cái đồng hồ này?” Lý Dục Hào nhíu mày.

“ Đây là mẹ tôi.....”Trần Dật Hào nói một nửa, đột nhiên ngừng lại

“ Mẹ cậu?”Lý Dục Hào đợi y nói tiếp.

Trần Dật Hào không muốn cùng hắn nói mấy chuyện tư mật của mình, nhưng nếu đã mở đầu rồi, chỉ còn cách nói tiếp: “Là mẹ tôi tặng tôi làm quà sinh nhật.....”

“ Thì ra là thế.....”Lý Dục Hào nhìn vào mắt y. “Ý nghĩa của chiếc đồng hồ này tựa hồ không chỉ là như vậy đi?”

Lại bị hắn nhìn ra rồi, Trần Dật Hào không thể không bội phục nói tiếp: “Ân, người bán nó cho bà lừa bà đây là hàng hiệu, khiến bà bỏ trắng ra một khoản tiền lớn, tôi đeo không bao lâu thì liền hư, vì không muốn bà buồn, tôi len lén đem đi sửa mấy lần rồi.”

Lý Dục Hào nắm tay của y, dịu thanh nói: “Cậu thật sự là một đứa con hiếu thuận.”

Trần Dật Hào xấu hổ rút tay lại.

“ Mẹ cậu dường như là người Hồng Kông đi?”Lý Dục Hào thuận tiện hỏi một vấn đề.

“ Ân.....”

“ Hai ngày trước cậu có phải là trở về Hồng Kông không? Có liên quan đến tượng bò tát vàng cậu đưa tôi không?”

Trần Dật Hào biết bản thân không thể giấu được hắn, thành thật nói: “Nhà của mẹ tôi trước đây là một đại địa chủ, sau đó xuống dốc, ông cố của tôi vì để lưu lại cho hậu đại một ít tài sản, đã lén lấy bớt số vàng trong nhà, làm thành tượng bò tát vàng, lại phủ lên một lớp đất, để người ta cho rằng là tượng đất.”

“ Còn có chuyện này a.”Lý Dục Hào cảm thấy mới lạ. “Vậy..... cậu đưa tượng bò tát vàng cho tôi rồi, vậy gia đình của mẹ cậu không phải là không còn tài sản gì nữa sao?”

“ Tượng bò tát không chỉ có một cái, tôi còn giữ cái khác nữa a.”

“ Như vậy a.....”Lý Dục Hào đột nhiên cười ngọt ngào nói: “Vậy thì cậu một cái, tôi một cái, không phải giống như là vật định tình rồi sao?”

“ Anh cũng thật biết liên tưởng quá.....”Trần Dật Hào chấp nhận thua hắn, y tiếp tục nói: “Thật ra lúc mới đầu, số tượng bò tát vàng này tổng cộng có bốn cái, một cái trong thời gian chiến loạn đã đánh mất, một cái dùng mất khi ba tôi thành gia, hiện tại chỉ còn lại hai cái, vẫn luôn cất trong tổ thất của nhà mẹ tôi, mẹ tôi trước khi qua đời đã đem chuyện này nói cho tôi biết, bà biết ba tôi mê bạc thành nghiện, chung quy sẽ có một ngày hại nhà chúng tôi bị tán gia bại sản, bảo tôi đến lúc đó có thể lấy mấy tượng bò tát này ra.”

“ Trước đây cậu vẫn luôn không chịu lấy ra dùng mà?”

“ Tôi không muốn để cho ba tôi phát giác, ông ấy cũng biết trong nhà mẹ tôi có một số tài sản, cho nên ông ấy mới không chút lo sợ mà mượn tiền, chính là muốn bức tôi phải lấy số tiền đó ra, tôi lần này cũng là đã bị bức đến không còn cách nào rồi, mới.....”

Lý Dục Hào lại kéo tay của y, “Cậu cảm thấy làm người yêu của tôi, là chuyện bị bức bách không còn cách nào sao?”

“ Vốn dĩ chính là vậy.”Trần Dật Hào muộn phiền đáp.

“ Tôi có khiến cho cậu ghét đến thế sao?”Lý Dục Hào một bộ khẩu khí bị tổn thương.

Trần Dật Hào quay mặt đi, hiện tại tâm tình của y cũng rất mâu thuẫn, y chuyển sang chuyện khác nói: “Thật ra, cũng là vì ba tôi đã triển khai hành động rồi, ông ấy chạy đến Hồng Kông, tôi nghĩ ông nhất định là muốn tìm khoản tài sản đó, cho nên tôi đáp máy bay, sớm hơn ông một bước chuyển những tượng bò tát này về.”

Lúc này, phục vụ đã bưng thức ăn lên rồi, Trần Dật Hào vội vàng rút tay lại, sau khi phục vụ đi, Lý Dục Hào thân mật cầm đĩa giúp y gấp thức ăn.

“ Tôi tự làm được.....”Trần Dật Hào cầm chén lên.

“ Cậu ăn nhiều một chút a, mấy ngày nay đều một chết rồi đi?” Lý Dục Hào tiếp tục cười ha ha gấp đồ cho y.

“ Anh làm gì mà bộ dạng vui vẻ thế.....” Trần Dật Hào không tự nhiên hỏi.

“ Bởi vì cậu cuối cùng cũng đã mở lòng ra với tôi rồi.” Lý Dục Hào lời nói thẳng thắn: “Tôi rất vui vì cậu chịu nói với tôi rất nhiều chuyện liên quan đến cậu.”

Tôi thì một chút cũng không vui mừng..... trong lòng Trần Dật Hào thủ thủ.

“ Dù sao cho dù tôi không nói, anh sớm muộn cũng biết thôi.” Trần Dật Hào nhận mệnh nói.

“ Tôi nào có thần thông quảng đại như thế? Tôi còn muốn nghe cậu kể nhiều chuyện nữa.....” Lý Dục Hào đang nói, di động trong lòng lại vang lên, hắn nói một tiếng: “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại.....”

Trần Dật Hào cuối đầu ăn, Lý Dục Hào thì nói điện thoại.

“Dật Long? Có chuyện gì?..... Em cần tra chuyện này làm gì?..... Có chuyện nhờ vả anh trai thì không thể dùng khẩu khí này đi? Được được..... được, không cần nói xạo như thế, lát nữa anh sẽ bảo người gửi email cho em.”

Lý Dục Hào ngắt điện thoại, lại bấm gọi một người khác, tựa hồ là đang giao phó cho hắn điều tra cái gì sổ ghi chép xuất hành trên thuyền ngoài cảng, Trần Dật Hào không nghe rõ.

Sau khi xử lý xong hết, hắn mới bắt đầu ăn cơm.

“ Có phải là có chuyện gì không?” Trần Dật Hào tùy tiện hỏi.

“ Ân, bạn trai của em trai tôi dường như là bị mất tích, nó rất khẩn trương, bảo tôi giúp nó điều tra một chút.”

“ Nga.....” Trần Dật Hào không ngờ hắn lại trực tiếp đem chuyện trong nhà ra nói với y như thế, y ngạc nhiên một chút mới tiêu hóa được ý tứ trong lời nói của đối phương. “Bạn trai.....của em trai anh?”

“ Ân.” Lý Dục Hào cười nói: “Con trai trong gia tộc chúng tôi đều rất phong lưu, nam nữ đều ăn, có lúc tôi nghĩ, nói không chừng tính hướng thật sự có thể di truyền a.”

“ Vậy sao.....” Trần Dật Hào đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Ba của anh cũng là.....?”

“ Ba tôi ở trong gia tộc là phong lưu nhất đó, có cơ hội để cậu gặp ông thử, hôm qua là sinh nhật của ông, vốn nghĩ muốn kêu cậu cùng tôi đi dự tiệc.”

“ Chúng ta còn không có đến mức độ đấy.....” Trần Dật Hào mới không muốn nhanh như vậy liền gặp người nhà của hắn, vậy không phải chính là giống như tình nhân nam nữ đang chuẩn bị kết hôn rồi sao? Y trẻ môi nói: “Trình độ phong lưu của anh cũng không thua ba anh đi?”

Hắn lại nghĩ đến ký ức không vui vẻ gì là Lý Dục Hào đã dụ dỗ Chu Hiểu Lôi.....

“ Tôi không có nha, tôi đối với cậu là một mực một lòng một dạ đó.” Lý Dục Hào nhiệt tình bày tỏ.

“ Anh bớt xuống chút đi.....” Trần Dật Hào không cho là đúng, cuối đầu và cơm.

“ Tôi nói là thật sự, cậu còn nhớ lúc cậu còn nhỏ đã từng đến nhà của tôi chơi không?”

“Có sao?” Trần Dật Hào hoàn toàn không nhớ chút gì. “ Tôi cũng đoán được là cậu đã quên rồi.” Lý Dục Hào thất vọng cười: “Lúc đó tôi ức hiếp bạn của cậu, cậu liền chạy đến đánh lộn với tôi, lúc đó cậu chỉ mới có bảy tuổi thôi, lại có dũng khí như vậy, tôi thật sự bội phục cậu.”

“ Tôi một chút cũng không nhớ.” Trần Dật Hào nhún mày.

“ Đừng gấp a, hiện tại tôi nói với cậu không phải cũng giống nhau sao?” Lý Dục Hào tự chế nhạo nói: “Ai..... từ lúc đó, tôi đã đối với cậu tâm niệm không quên, vốn cho rằng cậu cũng sẽ nhớ tới tôi, không nghĩ đến thì ra chỉ có mình tôi tương tư thôi.”

Trần Dật Hào xem chút phun ra, cũng may y không có đang ăn canh.

“ Anh ít nói mấy lời ghê tởm đó đi!”

“ Tôi nói từng câu đều là những lời từ tận tâm can nga.”

“ Được rồi.....”Trần Dật Hào mặt đỏ lên, chuyển sang vấn đề khác: “Anh nói anh có một em trai, vậy anh là anh cả sao?”

“ Không phải, ở trên còn có một anh trai, gia đình chúng tôi có ba anh em.” Thấy y đối với chuyện của mình có hứng thú, Lý Dục Hào cảm thấy rất cao hứng. “Nói cho cậu hay nha, ba anh em chúng tôi, đều không phải cùng một mẹ sinh ra.”

“ A?”Trần Dật Hào tròn mắt há mồm.

“ Ba tôi tổng cộng kết hôn hai lần, mẹ của anh cả và tôi, đều là sau khi sinh ra chúng tôi không bao lâu thì qua đời, mẹ của em trai tôi thì không chính thức vào cửa, chúng tôi đều không có nhìn thấy qua bà, bà sinh hạ em trai tôi không bao lâu liền mất tích, cho đến nay đều không rõ tung tích, tình nhân của ba tôi nhiều như thế, cho nên cũng không để ý, trước đây có một ông thầy chùa đã từng bói mệnh cho ba tôi, nói rằng mệnh của ông ấy quá “cứng”, sẽ khắc vợ, khuyên ông đừng kết hôn nữa, cho nên ba tôi đến nay vẫn còn độc thân.”

“ Có khoa trương như thế không.....”Trần Dật Hào biết tình trạng của gia đình đại gia tộc nhất định là rất phức tạp, nhưng không nghĩ đến lại phức tạp đến mức này. “Cái gì mà khắc vợ, chỉ là mê tín đi?”

“ Có lẽ a, thật ra ba tôi không kết hôn cũng là có nguyên nhân khác nữa.”Lý Dục Hào ưu nhã nâng ly nước lên. “Đàn ông trong gia tộc chúng tôi, duyên phận cùng với vợ đều rất mỏng manh, bác của tôi cũng vậy, lấy qua hai người vợ, một thì bệnh chết, một thì ly hôn, hiện tại cũng vẫn luôn một mình, ông nội tôi cũng đã cưới qua một vợ, nhưng không có ai có thể ở bên ông đến lúc cuối.”

“ Vậy các anh chắc là đối với hôn nhân đều không có kỳ vọng gì nhiều?”

“ Ân, có thể cũng là truyền thống của gia tộc, dù sao tôi cũng là người thuộc chủ nghĩa không kết hôn, tôi không thích dùng liên hôn chính trị để gia tăng thêm thế lực của gia tộc.”Lý Dục Hào cười nói: “Ba tôi là một người rất lạnh khốc, cảm thấy hôn nhân chỉ là một cuộc giao dịch, vợ chẳng qua chỉ là công cụ để nối dõi tông đường, đối với mấy đứa con chúng tôi, ông cũng chỉ tận hết trách nhiệm nuôi dưỡng mà thôi, có lúc tôi cảm thấy ông căn bản chính là một người không có tình cảm bình thường.”

“ Vậy thì thế nào, cũng vẫn tốt hơn lão ba quỷ mê bạc đó của tôi.....”Trần Dật Hào khó xử nói.

“ Cũng không thể nói như thế đâu, ba cậu cũng có chỗ tốt của ông ta.”

“ Đừng nói với tôi những lời khách sáo đó, chuyện trong gia đình của chúng tôi tôi còn không rõ ràng sao?”Trần Dật Hào tự lẩm bẩm nói: “Ông còn chưa trở về nữa, không biết lại chạy đi chỗ nào đánh bài rồi.....”

“ Tôi đã dặn dò hết rồi, tất cả các sòng bài đều không thể cho ông ta tham gia, nếu ông ta muốn cá cược, thì không thể ở trong cái thành phố này.”Lý Dục Hào quan tâm hỏi: “Có cần tôi giúp cậu tìm ông ta không?”

“ Không cần đâu, đợi đến lúc ông ta không còn một cắc thì sẽ tự chạy về nhà thôi.”Trần Dật Hào không muốn lại thiếu nợ tình cảm của hắn.

“ Đợi lát ăn xong rồi còn muốn đi đâu nữa không?”

“ Không thì.....”Trần Dật Hào ngừng một lát, “Tôi muốn trở về câu lạc bộ xem thử.....”

Hai ngày nay y không quan tâm đến công việc, thật sự có chút không tròn trách nhiệm, nếu là một công ty bình thường, sớm đã đuổi phứt y rồi, Trần Dật Hào trong lời nói mang theo ý xin lỗi: “Xin lỗi, hai ngày nay đã gây thêm phiền toái cho anh rồi.....”

“ Không có gì, câu lạc bộ bên đó tôi có kêu người lo liệu rồi.”Lý Dục Hào nói: “Thật ra cho dù cậu không đi làm thì cũng không sao hết, tôi lúc đầu kêu cậu lên làm giám đốc, chẳng qua là tìm cơ hội tiếp cận cậu mà thôi.”

Trên mặt Trần Dật Hào một trận lạnh một trận nóng: “Anh..... có phải là muốn sa thải tôi....”

“ Ân? Tôi lúc nào thì nói sa thải cậu?” Lý Dục Hào phát hiện y không có nghe rõ trọng điểm, hần liền nói trực tiếp hơn một chút: “Thật ra so với làm giám đốc câu lạc bộ, tôi càng hy vọng cậu đến làm trợ lý bên cạnh tôi, như vậy chúng ta có thể cả ngày ở bên nhau rồi.”

“ Không cần.” Trần Dật Hào nghĩ cũng không cần nghĩ cự tuyệt. “Tôi không thích công tư bất phân.”

“ Đừng khẩn trương như vậy a, người tình của anh trai tôi chính là trợ lý của hần, đối với công việc không có ảnh hưởng gì.”

“ Anh trai anh cũng.....? Tóm lại, tôi không thích như vậy.”

“ Vậy cái này tôi cũng không thể miễn cưỡng rồi, nhưng mà.....” Lý Dục Hào bổ sung: “Vậy cậu phải dọn đến ở trong nhà tôi nga.”

“ Cái gì?”

“ Nếu không thì tôi đến căn hộ của cậu ở cũng được, chẳng qua hiện tại căn phòng này không đủ lớn, nếu ở chung với nhau ít nhất cũng nên đổi sang một căn hai trăm mét vuông.....”

“ Anh đợi đã.....” Trần Dật Hào cắt lời tự lảm bảm của hần: “Tại sao tôi phải dọn đến ở chung với anh?”

“ Không vậy thì chúng ta gặp mặt sẽ quá phiền phức, như thế thì cảm tình sẽ bị xa lạ dần.”

“ Xa lạ thì xa lạ a.....”

“ Dật Hào, hiện tại chúng ta đã là tình nhân rồi, phải duy trì tình cảm bền vững.”

“ Ai với anh là....”

“ Cậu cá cược thua tôi rồi nha.” Lý Dục Hào một kích trúng vào trọng điểm.

“ Ách.....” Trần Dật Hào vẫn luôn trốn tránh sự thật này, không nghĩ đến sẽ bị hần nhắc ra.

Lý Dục Hào nhìn đồng hồ của mình: “Cũng chỉ mới là chuyện của năm tiếng trước mà thôi, đừng nói cậu đã quên rồi nga.”

Trần Dật Hào đã hoàn toàn nghẹn lời, Lý Dục Hào cười nói: “Cậu đã đáp ứng tôi, chỉ cần chứng minh cậu đối với con trai cũng có “tính thú”, thì cậu sẽ kết giao với tôi.”

Trần Dật Hào không dễ dàng gì mới tìm lại được thanh âm của mình: “Nhưng..... nhưng là..... kết giao lẽ nào nhất định phải..... phải.....”

“ Chúng ta đều đã có quan hệ thân mật luôn rồi, đương nhiên là phải ở chung với nhau a.” Lý Dục Hào lý lẽ thỏa đáng nói.

“ Nhưng như vậy sẽ.....” Trần Dật Hào khổ sở tìm được một lý do: “Như vậy sẽ khiến người khác nói này nọ đi?”

“ Vậy thì cứ để họ nói a, quá để ý đến cách nhìn của người khác, là sẽ đánh mất đi bản thân.” Lý Dục Hào tình cảm thâm sâu nhìn thẳng vào y.

“ Ách.....” Trần Dật Hào á khẩu nghẹn lời.

“ Nếu cậu đã không còn ý kiến gì, vậy được rồi.” Lý Dục Hào tự tiện hạ quyết định: “Lát nữa tôi sẽ gọi người tìm nhà, đại khái ngày mai thì có thể làm xong thủ tục, hai phòng một sảnh là được rồi, nhà thì cũng không cần quá lớn, nhưng phòng ngủ thì phải to một chút.....”

“ Anh..... anh đợi tôi một chút a!” Trần Dật Hào vỗ bàn đứng lên.

“ Ân? Cậu cảm thấy ba gian phòng thì tốt hơn sao?” Lý Dục Hào vui vẻ hỏi.

“ Ai thèm để ý anh có mấy phòng! Tôi không muốn ở chung với anh a!” Trần Dật Hào đột nhiên phát hiện bản thân không thể câu thông với hần, có lẽ đối phương căn bản là cố ý giả ngu.

Lý Dục Hào ẩu sái ngẩng tai ngưỡng nhìn về y, vứt ra một vấn đề: “Lý do a?”

“ Lý do? Chính là..... chính là.....” Trần Dật Hào không thể nói được gì tiếp.

“Sợ người khác chê cười sao? Vấn đề là ai dám chê cười chúng ta?”

“Nhưng mà tôi...”

“Cậu sẽ không thoải mái?” Lý Dục Hào một lời nói trúng, Trần Dật Hào liếc mắg gật đầu, đối phương tiếp đó mỉm cười: “Đều còn chưa thử qua, cậu làm sao biết bản thân rất cuộc là không thoải mái, hay là phi thường hưởng thụ đi? Trước khi cậu làm chuyện yêu với tôi cũng nói bản thân chán ghét, kết quả cuối cùng còn không phải phi thường....”

Trần Dật Hào tay chân luống cuống chặn miệng hắt lại, hiện tại trong nhà hàng khách cũng đã rất nhiều rồi, sau lưng bọn họ đang ngồi một nhà lớn bé, vậy mà tên hỗn đản này có thể oang oang nói ra những lời mất mặt thế này!

Lý Dục Hào đột nhiên vươn lưỡi ra liếm lòng bàn tay y một chút, dọa cho Trần Dật Hào hoảng hốt rút tay về.

“Thế nào? Cậu có thể cho tôi một lý do khiến tôi tin phục hay không?” Lý Dục Hào cáo già hồ ly cười hỏi.

Xác thực là không thể.... Trần Dật Hào phần hận bất bình nghĩ.

Lý Dục Hào lại dùng ánh mắt thâm tình để chú mục nhìn y: “Dật Hào, tuy rằng cậu hiện tại rất kháng cự, nhưng tôi dám bảo đảm, chỉ cần cậu sớm chiều bên nhau cùng tôi một đoạn thời gian, cậu sẽ hoàn toàn tiếp nhận tôi, tôi nhất định sẽ khiến cậu rất hạnh phúc....”

Khẩu khí dịu dàng đến gần như chảy nước của hắn, Trần Dật Hào bất giác run rẩy toàn thân, y mới không cần tên gia hỏa này khiến mình hạnh phúc nha ~ ~!!! Nhưng vì sao bản thân mỗi lần đều sẽ thuận theo tâm ý của đối phương mà hành động a..... y thật sự quá uất ức rồi ~ ~!!! Ô ô ô.....

Tút tut tut_____ tut tut tut_____ tut tut tut_____

Điện thoại nội bộ trên đầu giường phát ra âm thanh dọa người, Trần Dật Hào đang ở trần nằm sắp chui trong chăn mơ hồ mở mắt ra, đuổi lấy cảm lấy ống nghe.

“A lô....” Y mệt mỏi cùng cực nhìn mặt đồng hồ trên điện thoại, hiện tại đã là mười hai giờ trưa rồi, nhưng y vẫn còn đang mệt muốn chết.....

“A lô? Dật Hào? Còn chưa dậy sao?” Nghe thấy trong ống nghe truyền đến âm thanh trách cứ dịu dàng của Lý Dục Hào: “Hôm qua không phải đã kêu cậu về nhà sớm một chút để nghỉ ngơi sao? Cậu mấy giờ ngủ vậy?”

Trần Dật Hào nhắm đôi mắt chưa sót lại: “Ân..... năm giờ.....”

“Sao lại trễ như vậy?”

“Câu lạc bộ có chút chuyện chưa xử lý xong....”

“Vậy cậu có muốn ngủ thêm một lát không?”

“Không cần đâu.” Trần Dật Hào khụ khụ cho thanh giọng, chậm rãi trèo dậy.

“Vậy ra ngoài ăn cơm trưa đi, tôi mang một số tư liệu nhà cửa cho cậu xem.”

“Nhà cửa?” Trần Dật Hào kinh ngạc một chút.

“Đúng a, cậu quên rồi sao? Chúng ta phải tìm một căn nhà mới để ở chung a.”

“Nga....” Trần Dật Hào giờ mới nhớ ra.

“Tôi để công ty môi giới chuẩn bị đầy đủ tư liệu, chúng ta lát nữa cùng nhau chọn đi.” Trong ngữ khí của Lý Dục Hào tràn đầy hưng trí và kỳ vọng.

“Cái đó..... anh tự mình chọn không phải được rồi sao.....?” Trần Dật Hào là lững lờ đáp ứng ở chung với hắn, không có biện pháp cao hứng được.

“ Không được, phải chọn chung.” Lý Dục Hào kiên trì: “Đây là tổ ấm thân yêu của chúng ta a, đương nhiên phải cùng nhau chọn mới có ý nghĩa.”

“ Ách.....” Trần Dật Hào lạnh run toàn thân, thấp giọng mắng: “Anh có thể đừng nói mấy lời buồn nôn như vậy không!”

“ Đây đều là những lời tận tâm can tôi a.....”

“ Được rồi, tôi để ý chi lời gì của anh, mấy giờ? Đợi ở đâu?” Trần Dật Hào chỉ muốn tốc chiến tốc quyết.

“ Ân..... tôi xem xem, một giờ được không? Tại tiệm trà lộ thiên của khách sạn Đế Quốc nha, hiện tại tôi đang ở gần đó giao dịch làm ăn, có thể sẽ đến trễ một chút, cậu đói thì cứ ăn cái gì trước nha.”

“ Được rồi, lát gặp.” Trần Dật Hào cúp điện thoại, xuống giường rửa mặt đánh răng.

Bốn mươi phút sau, Trần Dật Hào đi đến chỗ hẹn, vì hôm nay không phải là cuối tuần, nên khách trong tiệm trà đa phần đều là một vài quý phụ và thiên kim tiểu thư không cần kiếm sống chỉ phụ trách tiêu tiền.

Ngoại hình nổi bật của Trần Dật Hào nhanh chóng thu hút ánh mắt của các cô, không ít đại tiểu thư nhìn y thủ thủ nói nhỏ với nhau, trong lòng Trần Dật Hào than thở, tên gia hỏa Lý Dục Hào đó, sao lại phải chọn chỗ gặp mặt ở nơi tụ tập của con gái chứ?

Y tùy tiện tìm một chỗ để ngồi xuống, đang muốn kêu phục vụ đến, một âm thanh con gái quen thuộc từ bên cạnh truyền đến: “Dật Hào?”

Trần Dật Hào quay đầu lại nhìn, kinh ngạc _____ đứng ở trước mặt y, chính là người mấy tháng trước đã xóabỏ hôn ước Chu Hiểu Lôi!

10. Chương 9

Chu Hiểu Lôi mặc một chiếc váy hai dây màu phấn xanh dương, trên mặt được trang điểm tinh tế, vẫn là một bộ dáng yêu kiều động nhân, nhưng nếu so với mấy tháng trước, đã kém đi một chút thần thái.

“ Thật trùng hợp..... cư nhiên ở đây lại gặp được anh....” Thanh âm của cô lộ ra sự kích động, còn mang theo một chút nhút nhát.

Đối diện với một người con gái đã từng khiến mình rất thương tâm, trong đáy lòng của Trần Dật Hào vẫn còn một chút đau xót.

“ Ân.” Y khách sáo gật gật đầu: “Em cũng đến uống trà sao?”

“ Đúng vậy, cùng đi với mấy người bạn.....” Chu Hiểu Lôi chỉ hai người thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi ở chỗ không xa, Trần Dật Hào nhìn theo, đôi phương vẫn luôn chú ý bọn họ, y lễ mạo gật đầu, bạn của Chu Hiểu Lôi cũng hoàn lễ.

“ Cái kia.....” Chu Hiểu Lôi nhìn chiếc ghế trống ở trước mặt y nói. “Anh có hẹn sao?”

“ Ách..... đúng vậy, hẹn bạn.” Nếu như bị cô nhìn thấy bản thân hẹn Lý Dục Hào, vậy cảnh tượng đó cũng quá khó xử rồi.....Trần Dật Hào âm thầm suy tính, không thì trước hết nói chuyện với cô, rồi lại hẹn gặp Lý Dục Hào ở chỗ khác?

Y đang suy nghĩ, Chu Hiểu Lôi có chút bất an hỏi: “Là..... là bạn gái mới của anh sao?”

“ Ách? Không phải đâu.” Trần Dật Hào không chút suy nghĩ trả lời, vừa nói ra khỏi miệng y liền chợt dạ _____ bản thân đã sắp cùng Lý Dục Hào ở chung rồi, nếu nói “bạn gái” thật ra cũng không sai lắm.

“ Thật sao?” Thanh âm Chu Hiểu Lôi có chút kinh hỉ.

“ Ách..... ân.” Y gật đầu cứng ngắc.

“ Dật Hào, em có một chút chuyện rất muốn nói cùng với anh..... nhưng gọi điện đến nhà của anh, Hoa thúc nói anh đã dọn ra ngoài, hơn nữa lại còn đổi số di động.....” Chu Hiểu Lôi còn đang nói, Trần Dật Hào đã không còn để tâm nghe nữa, bởi vì Lý Dục Hào đang từ xa đi lại.

“ Xin lỗi, tôi đến trễ rồi.” Lý Dục Hào đi đến trước mặt Trần Dật Hào, nụ cười sáng lạn không gì bằng.

Má ơi! Sao lại đến nhanh như vậy ~ ~ trong lòng Trần Dật Hào thầm kêu. Chu Hiểu Lôi vừa thấy Lý Dục Hào, lập tức mặt mày biến sắc.

“ Các..... các anh.....” Cô vô thố nhìn bọn họ.

“ Da, thì ra là Chu tiểu thư.” Lý Dục Hào một bộ dáng hiện tại mới nhìn thấy cô, Trần Dật Hào biết tên gia hỏa này có nhiều mưu kế, hẳn khẳng định từ rất xa đã phát hiện y đang nói chuyện với Chu Hiểu Lôi.

Lý Dục Hào rất có phong độ vươn tay ra với Chu Hiểu Lôi: “Đã lâu không gặp rồi, Chu tiểu thư.”

Chu Hiểu Lôi không có bắt tay hắn, mà hoảng loạn nhìn Trần Dật Hào, cô thật sự không thể hiểu rõ hai người này tại sao lại đi cùng với nhau.

“ Các anh..... hai người các anh.....”

Lý Dục Hào thu tay lại, thân thiết đặt lên vai của Trần Dật Hào, mỉm cười nói: “Chu tiểu thư chắc là không biết? Dật Hào hiện tại là đôi bạn* với tôi.”

(*Đôi bạn: từ này có hai nghĩa, có nghĩa là bạn bè hợp tác, còn có hàm nghĩa là tình nhân.)

“Đôi bạn?” Chu Hiểu Lôi hai mắt muốn lồi ra, Trần Dật Hào vội vàng bổ sung thêm một câu:

“ Là cùng cộng tác trong công việc.”

“ Là..... là như thế sao.....” Chu Hiểu Lôi có chút bị thuyết phục.

Trần Dật Hào đang muốn trừng Lý Dục Hào, lại phát hiện trên mặt của hắn tuy rằng đang trợn ra nụ cười, nhưng trong đáy mắt lại có lửa bốc lên_____ làm gì a? Tên gia hỏa này chắc không phải là tức giận đi? Y vô cùng kinh ngạc.

Xem ra đối tượng khiến hắn tức giận chính là Chu Hiểu Lôi, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng y phải uyển chuyển yêu cầu cô rời đi mới được.....

Trần Dật Hào đang muốn nói, Lý Dục Hào lại đậm nhạt mở miệng:

“ Lần trước ở trên thuyền, Chu tiểu thư đã cho tôi được trải qua một buổi chiều khá là vui vẻ, tôi còn chưa đích thân cảm tạ với cô.”

Hắn vừa mới nói ra lời, sắc mặt của Chu Hiểu Lôi và Trần Dật Hào đều thoát cái trắng bệch, đặc biệt là Chu Hiểu Lôi.

“ Tôi..... xin lỗi.... tôi còn có việc.....” Chu Hiểu Lôi gần như đứng không vững, lắp bắp nói lời cáo từ, lảo đảo ngã nghiêng đi trở về chỗ hai người bạn đang rất ngạc nhiên, cô và bạn nói mấy câu, ba người liền đi khỏi.

Lý Dục Hào lạnh lẽo nhìn theo các cô đi xa, kéo kéo lại cổ áo của bộ vest, ngồi cạnh Trần Dật Hào.

Sắc mặt Trần Dật Hào rất khó coi, không nói một câu trừng mắt nhìn hắn. Lý Dục Hào biết đối phương đã tức giận, thành thật xin lỗi: “Xin lỗi.”

Trần Dật Hào quay mặt đi, tên gia hỏa này luôn giảo hoạt như thế, mỗi lần đều bày ra tư thế cuối đầu trước khi người khác tức giận.

“ Dật Hào, đừng giận mà, tôi chỉ là.....” Lý Dục Hào kéo tay của y, Trần Dật Hào trầm nặng nói:“ Anh vũ nhục cô ấy như vậy, thật ra cũng bằng với việc đang vũ nhục tôi, anh biết không?”

“ Tôi biết..... nhưng tôi không thể chịu đựng được khi cậu cùng cô ta nói nói cười cười.”

“ Chúng tôi chỉ là đang chào hỏi nhau mà thôi.” Trần Dật Hào nhẫn tức giận nói.

“ Nhưng cô ta rõ ràng là muốn xây đắp lại với cậu mà?” Lý Dục Hào một lời phá vỡ.

“ Đó chỉ là suy nghĩ của cô ấy.”

“ Cậu đối với cô ta thật sự là không còn chút lưu luyến nào?” Lý Dục Hào để ý hỏi.

“ Nếu như có, tôi đã không quả quyết xóa bỏ hôn ước với cô ấy như vậy.”

Hai người trầm mặc rất lâu, đường nhìn của Lý Dục Hào vẫn luôn đặt trên gương mặt của y, Trần Dật Hào bị hấn nhìn đến khó chịu, trừng trừng trở lại.

“ Bụng tôi đói rồi, có thể gọi đồ ăn chưa?” Y mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc.

“ Có thể rồi.” Lý Dục Hào lật menu, vừa nhìn vừa tựa như không để tâm hỏi: “Cậu có từng thật lòng thích cô ta không?”

Mắt Trần Dật Hào cũng đang nhìn menu. “Có.”

Ngọn lửa ghen tỵ trong mắt Lý Dục Hào lại bùng lên, Trần Dật Hào thản nhiên nói: “Tôi sẽ không đính hôn với một người con gái mà tôi không thích.”

“ Vậy sao cậu lại xóa bỏ hôn ước?” Lý Dục Hào chưa hề hỏi.

“ Chính là vì thật lòng yêu cô ấy, cho nên không thể chấp nhận sự phản bội của cô ấy.” Trần Dật Hào nói thẳng không tự ti: “Nếu như tôi chỉ vì lợi ích mà kết giao với Chu Hiểu Lôi, thì cho dù cô ấy có giao tình với bao nhiêu người con trai khác, tôi cũng sẽ không để ý.”

Lý Dục Hào ý chưa càng mạnh, khẩu khí ác liệt chê cười: “Một người con gái mà cậu thật tâm yêu thương như vậy, lại dễ dàng leo lên giường của tôi đến thế!”

Trần Dật Hào cuối đầu, cắn răng nói: “Đúng a, tôi không có mị lực bằng anh, giữ không được người con gái của mình, được chưa?”

“ Tôi không phải là ý này....” Lý Dục Hào phát giác bản thân tức giận nên đã nói không lựa lời.

“ Vậy anh có ý gì?” Trần Dật Hào ngẩng đầu nhìn hấn: “Lúc đầu khi anh dụ dỗ Hiểu Lôi, không phải chính là muốn dẫn dắt tôi sao?”

“ Đương nhiên không phải rồi!” Lý Dục Hào kích động lên: “Tôi chỉ là quá ghen tỵ thôi, tôi không muốn cậu bị người khác cướp mất! Tuy rằng thủ đoạn của tôi quá bỉ ổi dễ tiện, nhưng nếu như cô ta là một người xứng đáng để cậu yêu, cô ta sẽ không dễ dàng tiếp nhận dụ dỗ của tôi! Tôi ngay từ lúc bắt đầu đã xác định, tôi mới là người cuối cùng có thể đạt được cậu!”

Trần Dật Hào đỏ bừng mặt, thấp giọng mắng: “Nói bậy nói bạ!”

“ Là sự thật!” Lý Dục Hào giải thích: “Vừa bắt đầu tôi đích thực muốn phá hủy quan hệ của cậu và Chu Hiểu Lôi, chỉ là vì phụ thân cô ta là ngọn núi dựa của cậu, nhưng khi tôi nhìn thấy hai người ở bên nhau, tôi mới thật sự vô cùng ghen tỵ, cho nên tôi mới nghĩ đến phương pháp một mũi tên bắn hai con nhạn này, nếu như cô ta lúc đó không làm theo ý đồ của tôi, tôi cũng liền nhận mệnh, hai người nếu kết hôn tôi cũng không quá rồi, phân nhánh của quảng trường Thiên Thành có để cậu lấy được cũng không sao hết, nhưng sự thật thế nào, cậu cũng thấy mà!”

Trần Dật Hào nghe thế kinh ngạc liên tục, nhưng y vẫn vô pháp cứ như vậy tin tưởng lời thuyết phục của đối phương.

“Anh lúc đó chỉ là một bộ dáng đang diễn võ dương oai, chỗ nào giống như.... giống như anh yêu tôi đâu?” Y cũng không có quên, đối phương khi cá cược thắng thua đã vũ nhục cậu như thế nào.

“ Tôi rất xin lỗi, đây cũng là lần đầu tiên tôi động tâm, không, là duy nhất một lần tôi động tâm, cho nên biểu hiện lúc đầu của tôi xác thực là rất kém cỏi.....” Thanh âm của Lý Dục Hào lại bắt đầu dịu dàng. “Hơn nữa dưới tình huống đó, tôi có thể nào cũng không thể biểu thị tốt hơn đi? Chỉ có thể dùng khẩu khí ác liệt như vậy để khiến cậu càng để ý đến tôi.”

“ Anh đang tự mâu thuẫn với bản thân.” Trần Dật Hào chỉ ra.

“ Có thể, nhưng tôi thật sự không muốn tổn hại cậu, tôi chỉ là quá ích kỷ, nghĩ muốn khiến cậu mất đi tất cả chỗ dựa, cho rằng như vậy thì cậu sẽ chỉ có thể dựa vào tôi thôi.... cho nên mới từng lần từng lần làm ra những chuyện dẫn dắt cậu.”

Trần Dật Hào có không nguyên ý tiếp nhận, cũng có thể nghe ra đây là những lời tự đáy lòng của Lý Dục Hào, y một khía cạnh thì phần nộ đối với hành vi của đối phương, nhưng một khía cạnh khác lại có chút cảm động, trong lòng cũng cực mâu thuẫn.

“ Hâng.....”Trần Dật Hào không thoải mái quay mặt đi, nửa mang theo hờn giận nói: “Dù sao thì tài ăn nói của anh cũng giỏi mà, bất kể có làm cái gì đều có thể tìm được lý do.”

Bộ dáng y không còn cách nào đành tiếp nhận thế này thật sự là dễ thương vô cùng, Lý Dục Hào nhìn liền cảm thấy tâm động thương yêu, nếu không phải là đang ở chỗ có rất đông người, hẳn sớm đã đè y xuống rồi.

“ Dật Hào.... Thật sự xin lỗi mà, trước đây tôi quá tệ hại rồi, tôi đảm bảo, về sau sẽ không làm ra những chuyện khiến cho cậu buồn nữa.....” Hắn ôm vai của Trần Dật Hào, nửa thân trên gần như dán sát vào người y.

“ Được rồi, tôi biết rồi, anh ngồi xa ra một chút được không?”Trần Dật Hào khó xử dùng tay đẩy hắn ra. “Tôi sắp đói chết rồi, lúc nào thì mới có thể gọi món ăn?”

“ Nga, hiện tại liền gọi.....”Lý Dục Hào lập tức kêu phục vụ tới.

Trần Dật Hào có chút thất thần nhìn hắn nói chuyện với phục vụ, bản thân hôm qua cùng với Lý Dục Hào nói một số chuyện riêng tư, đối phương hôm nay lại một lần bày tỏ hết nội tâm, hai người bọn họ dường như đã càng lúc càng thân mật, vô pháp tưởng tượng, mấy tháng trước, bản thân còn cùng với tên gia hỏa này ở trong trại thái thủy hỏa bất dung....

“ Dật Hào, cậu còn muốn ăn cái gì không?” Lời hỏi thăm của Lý Dục Hào cắt đứt tư duy của y.

Trần Dật Hào vội nhìn menu trong tay của phục vụ, “Được rồi, cứ như mấy món anh gọi là được.”

“ Vậy được.”Lý Dục Hào đưa menu lại cho phục vụ, dặn dò: “Xin đem lên nhanh một chút.”

“ Được, xin đợi một lát.”

Phục vụ đi xa, Trần Dật Hào nhàm chán cầm ly nước lên, ống tay áo của y vì vậy mà thu về dưới một chút, Lý Dục Hào lúc này mới nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tay y.

“ A, cậu cuối cùng cũng chịu đeo chiếc đồng hồ tôi tặng rồi.”Lý Dục Hào rất là cao hứng.

Trần Dật Hào xấu hổ nói: “Làm gì? Chẳng qua là do chiếc đồng hồ cũ của tôi đã đem đi sửa mà thôi.....”

“ Tôi rất cao hứng nga.”Lý Dục Hào bày ra một bộ dáng cảm động sâu sắc.

“ Được rồi, đừng luôn nói mấy câu buồn nôn như vậy nữa, tôi sắp mất khẩu vị rồi!”Trần Dật Hào xấu hổ mắng.

“ Được được, không nói nữa.....”Lý Dục Hào bỏ túi công văn vẫn luôn cầm trong tay đặt lên bàn, lấy ra một xấp tư liệu: “Trước khi ăn, nhìn thử tư liệu của mấy căn hộ cao cấp này đi...”

“ Tôi có thể nào cũng không sao, anh tự mình quyết định không phải được rồi sao.”Trần Dật Hào chán ghét phiền phức nói.

“ Dật Hào, cậu tín nhiệm tôi như thế, tuy rằng tôi rất vui mừng, nhưng cậu cũng đừng cái gì cũng không thêm quan tâm như vậy chứ?”Lý Dục Hào phát hiện y về phương diện ăn ở thật sự là theo chủ nghĩa tùy tiện.

“ Tôi xác thực là không quan tâm a.”

“ Vậy cậu xem thử căn này đi, nó ở gần căn hộ hiện tại của cậu đó, năm lầu hay sáu lầu đều có thể chọn lựa.....”

“ Ai..... Đã nói tùy tiện a, tùy anh thích thôi.”

“ Dật Hào..... đừng có thần nhiên như vậy được không.....”

Đèn đường hai bên lề tản phát ra ánh sáng vàng nhạt nhu hòa, một hàng xe Porsche màu đen bình ỏn đứng ở một bên.

“ Còn chưa tới câu lạc bộ a.”Trần Dật Hào thấy xe dừng trước căn hộ của mình, nhắc nhở Lý Dục Hào đang ngồi ở ghế tài xế.

“ Hôm nay cậu không cần đến câu lạc bộ.”Lý Dục Hàocho động cơ xe nghỉ. “Sớm về nhà một chút đi.”

“ Như vậy thì quản lý sẽ loạn cào cào lên.....”

“ Dật Hào, tôi quyết định rồi, phải cho cậu đổi công việc khác.”Lý Dục Hào rút chìa khóa xe ra.

“ A?”

“ Công việc ở câu lạc bộ, mỗi ngày đều phải làm nghịch thời gian vào ban đêm, đối với thân thể của cậu sẽ không tốt.”Lý Dục Hào xuống xe trước, Trần Dật Hào cũng từ một cửa khác xuống xe.

“ Anh sao lại đột nhiên nói cái này?”

“ Hôm trước tôi có xem một bài báo, nó nói người sinh hoạt vào ban đêm đặc biệt dễ dàng bị chứng ung thư, buổi tối nếu đã qua hai giờ khuya mà không ngủ, tế bào trong cơ thể sẽ phân liệt dễ dẫn đến sai lầm.”Lý Dục Hào kéo y đi vào trong tòa nhà.

“ Tôi trước đây không phải đều như vậy sao.....”Trần Dật Hàokhông ngừng muốn rút tay ra khỏi nắm tay của hắn, nhưng không thể thành công.

“ Cho nên bắt đầu từ bây giờ, phải thay đổi.”Lý Dục Hào chớp chớp mắt với y: “Cậu phải biết trân trọng thân thể của mình, tôi muốn cùng cậu ở bên nhau đến bạc đầu đó.”

“ Ai..... ai muốn a!” Mặt Trần Dật Hào đỏ thành đĩa cá sốt cà.

“ Tóm lại, tôi sẽ sắp xếp cho cậu một công việc có thể nghỉ ngơi bình thường, câu lạc bộ thì cứ giao cho người khác quản đi, cậu thỉnh thoảng đến đó lộ mặt là được rồi.” Hai người đi vào trong thang máy.

Trần Dật Hào lại không thể nào ngoan ngoãn chịu bị sắp đặt. “Có nói thế nào, thì câu lạc bộ đó quá khứ cũng từng là sản nghiệp của gia đình tôi, làm sao có thể giao lại cho người khác quản lý? Hơn nữa, anh còn muốn sắp xếp cho tôi công việc gì? Tôi tuyệt đối không muốn làm trợ lý của anh đâu!”

“ Cậu đừng lo lắng a, cậu vẫn như xưa là giám đốc của Tinh Hà truyền thuyết, tất cả các nghiệp vụ cậu đều có thể tham gia, chẳng qua cậu không cần phải cả đêm ở đó quản lý mà thôi.”Lý Dục Hào nhân lúc trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, đột nhiên sáp lại khuôn mặt của y hôn một cái, Trần Dật Hào lập tức oa oa kêu lớn đẩy hắn ra.

“ Anh làm gì! Có camera đó!”

“ Có thì có thôi.”Lý Dục Hào tìm được camera ở trên đỉnh thang máy liền với tay bịt kín nó, bộ dáng khá giống như đang làm động tác mừng vui “YEAH” vậy.

“ Anh làm gì lại muốn đi lên chung với tôi? Anh mau trở về đi.” Mắt thấy thang máy sắp đến tầng lầu nhà mình, trong lòng Trần Dật Hào kêu lên tiếng chuông cảnh báo, tên gia hỏa này sẽ không muốn cùng trở về căn hộ của mình đi? Hắn nhất định là có ý đồ khác!

“ Cậu thêm mấy ngày nữa thì phải dọn đi rồi, tôi nghĩ muốn xem thử chỗ ở trước đây của cậu thôi mà.”Lý Dục Hào vô tội nói.

“ Chỗ này còn không phải là do anh sắp xếp sao? Có cái gì đáng xem nữa?”

Ding dong_____ thang máy đi đến tầng sáu, Lý Dục Hào vui vẻ kéo tay Trần Dật Hào đi ra.

“ Anh đợi một chút đi_____! Chúng ta ai trở về nhà nấy đi được không?”Trần Dật Hào gần như bị hắn kéo thẳng về phía trước.

“ Không được, tối nay tôi phải ngủ ở nhà của cậu, đều đã đến đây rồi, thì đừng đuổi tôi đi nữa được không?”Lý Dục Hào vui sướng gần như có thể hát vang.

“ Trong nhà tôi rất lộn xộn....”

“ Đừng lo, tôi có thể thuận tiện giúp cậu dọn dẹp a.”

“ Quỷ mới tin anh!”

“ Cậu không tin tưởng sao? Tôi chính là một người đàn ông tốt trong nhà nga.”

“ Quỷ mới muốn tin anh!”

Hai người vừa nháo nhận xị, đã đi đến trước cửa căn hộ của Trần Dật Hào, Lý Dục Hào đứng một bên, đợi Trần Dật Hào mở cửa.

Xem ra là đuổi không đi rồi..... Trần Dật Hào nhận mệnh lấy chìa khóa ra, không tìm được phiên nào, bản thân sao lại luôn là một bộ dáng bị tên gia hỏa này ăn chắc rồi là sao a!

“ Mấy ngày nay tôi đều không có thời gian dọn dẹp, anh xem chỗ nào sạch sẽ thì cứ ngồi chỗ đó đi.....”Trần Dật Hào vừa đi vào trong nhà vừa nói.

Lý Dục Hào sau lưng y liền đóng cửa lại, đột nhiên ôm chặt y, Trần Dật Hào xém chút bị hất đẩy ngã, thấp giọng quay đầu mắng: “Anh lại làm cái gì.....”

Trả lời y lại là một trận hôn nồng nhiệt cuồng dã, sơ mi bị kéo lên, thắt lưng cũng bị nhanh chóng mở ra.

“ Ô.....”Trần Dật Hào thở dốc giữa hai bờ môi. “Anh..... ô..... đợi một chút cho tôi.....”

“ Tôi không đợi nổi nữa.....”Lý Dục Hào thấp giọng thở thển, nửa lời nửa ôm đưa y vào trong phòng ngủ.

Cùng với từng trận trận thở dốc ái muội, quần áo từng cái từng cái cũng bị vứt xuống dưới giường.....

Tiếng chuông di động vang lên trong căn phòng yên tĩnh, Trần Dật Hào đang ngủ say bị đánh thức, y nhắm mắt, vô ý thức dùng tay tìm kiếm nguồn gốc của tiếng ồn, mò hết nửa ngày, cuối cùng ở trên kệ tủ đầu giường tìm thấy di động.

Y nhấc mành mở mắt ra, màn hình hiển thị gọi đến là một dãy số xa lạ.

“ A lô....”Trần Dật Hào mang theo thanh âm nghệt mũi nặng nói.

Bên kia truyền đến một giọng đàn ông đã từng quen biết: “Dật Hào sao.....”

Trần Dật Hào vừa tỉnh ngủ, đầu óc còn chưa tỉnh táo lắm, nhất thời không nhận ra giọng nói của đối phương. “Ai vậy.....”

“ Dật Hào, là ba đây.....” Trần Kiến Lâm nhút nhát nói.

Trần Dật Hào ngây ra một chút, rồi cũng tỉnh táo lại. “Ba?”

“ Dật Hào, nhanh đến cứu ta đi, ta gặp phiền phức rồi.....”

Trần Dật Hào biết ông không xảy ra chuyện thì sẽ không tự động đến tìm mình, y cũng không thềm nổi giận nữa, trực tiếp hỏi: “Lần này là nợ bao nhiêu?”

“ Dật Hào, lần này là.....”

Trần Kiến Lâm chưa nói xong, điện thoại đột nhiên ngắt, chỉ sót lại âm thanh tút tút vang lên, Trần Dật Hào nghi hoặc nhìn màn hình di động trong tay, cuộc gọi được hiển thị là đã kết thúc rồi, màn hình cũng quay lại hình nền chính, nhìn thời gian, hiện tại là năm giờ sáng.

Trần Dật Hào đã không còn chút buồn ngủ nào, nhưng y đối với Trần Kiến Lâm thì lại không có gì không an tâm, cái loại trò hề cầu cứu khi thiếu nợ này đã diễn không biết bao nhiêu lần rồi, y đã rõ nên tề liệt rồi.

Đối phương chắc còn tự gọi điện về nữa, y cầm lấy di động, mở đèn giường, đột nhiên phát hiện thì ra phòng ngủ hỗn loạn đã biến thành vô cùng chỉnh tề, rõ ràng nhất chính là mớ sách mà y vốn để ở trên sô pha, mà bây giờ đã được sắp gọn gàng lên trên bàn rồi.

Trần Dật Hào đi ra khỏi phòng ngủ, phát hiện phòng khách cũng được dọn dẹp. Chắc là Lý Dục Hào giúp y dọn dẹp đi..... y cố gắng nhớ lại, nhưng không nhớ được đối phương đi từ lúc nào.

Y chỉ biết bản thân sau khi hoan ái xong, thì tỉnh bì lực tẫn mà nằm trên giường..... Trần Dật Hào bắt đầu đổ mồ hôi, tên gia hỏa đó quả thật là quái vật mà! Trong hai tiếng mà làm đến ba lần, cứ nhiên còn giống như người không có việc gì mà thần thanh khí sảng xuống giường. Bản thân nếu so sánh thì kém xa rất nhiều, nhưng mà, y chỉ là người bình thường, không thể so sánh với cái loại quái thú tinh lực dư thừa Lý Dục Hào đó được! Y tự an ủi chính mình.

Nhưng, không ngờ Lý Dục Hào thật sự dọn dẹp lại căn nhà, vốn dĩ còn cho rằng hắn chỉ nói chơi thôi... Trần Dật Hào lại nghĩ đến một chút chuyện, Lý Dục Hào trước khi đi dường như có nhận một cuộc điện thoại, sau đó rời hôn y một cái, nói trong nhà có chút chuyện, cần quay về xem thử, bản thân lúc đó đã mơ màng muốn ngủ rồi, cho nên không có nghe rõ.

Y đang suy nghĩ, di động lại vang lên, Trần Dật Hào nhìn màn hình, lần này lại đổi số rồi.

“A lô?” Y tùy tiện nghe máy.

“Cậu là con trai của Trần Kiến Lâm?” Một âm thanh xa lạ truyền đến.

“Đúng vậy, có chuyện gì không?”

“Ba cậu hiện tại đang ở trong tay tôi, nếu muốn ông ta bình yên vô sự, thì liền mang bảo vật gia truyền của nhà cậu đến đây.” Đối phương buông lời.

“Nhà tôi không có bảo vật gia truyền gì cả.” Trần Dật Hào lãnh tĩnh thông tri. “Xin hỏi ba của tôi thiếu các anh bao nhiêu tiền? Tôi sẽ thay ông ấy trả lại.”

“Ông mày không cần tiền, chỉ cần cậu mang bảo vật gia truyền đến đi!”

“Tôi nói rồi, nhà tôi không có.....” Trần Dật Hào chưa nói xong thì đã bị đối phương ngắt lời.

“Ông ba cậu chính miệng nói có! Đừng tưởng dối trá được ông mày!”

Thì ra là thế! Chính là chỉ tượng bồ tát vàng mà gia đình mẹ lưu lại sao? Y mới không vì một phụ thân bại gia mà giao ra tài sản cuối cùng của nhà mẹ!

Trần Dật Hào cũng đã vô pháp nhẫn nhịn gầm lên. “Anh đi nói với ba tôi, gia đình tôi đã sơn cùng thủy tận rồi, không có vật bảo gia truyền gì hết!”

Đối phương không ngờ y sẽ phát điên, có chút không thể thích ứng nói: “Cậu..... cậu còn dám có thái độ đó, cẩn thận cái mạng nhỏ của ba cậu không giữ nổi.....”

“Cái mạng nhỏ của ông ấy tôi cũng không thể giúp ông ấy giữ được! Muốn giết muốn chém thì tùy anh!”

“Cậu.... cậu.... cậu cho rằng tôi không dám sao!” Người đó ngừng một lát, bên cạnh truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ của Trần Kiến Lâm. Đối phương tiếp tục nói: “Nghe thấy chưa? Cậu còn không ngoan ngoãn hợp tác, ông ba cậu liền có đủ khổ để hưởng!”

Trần Dật Hào cũng không thêm lay động, đừng trách y máu lạnh, thật sự đã tuyệt vọng đối với vị phụ thân chỉ biết phá hoại mà không có cống hiến gì của mình rồi.

“Tùy anh thôi, xin anh nói với ông ta, tương lai ông ta có đi xuống địa phủ, tôi sẽ đốt cho ông tanhieu tiền vàng mã, để cho ông ta muốn cùng với diêm la vương cá cược thế nào thì cá cược!”

Y gầm xong, tút một tiếng ngắt luôn cuộc gọi.

Thoải mái nhiều rồi..... Trần Dật Hào vút đi động qua một bên, trong lòng dâng lên một cảm giác được giải thoát, nhưng theo đó cũng mang theo một cổ hối hận, bản thân có phải là quá tuyệt tình không? Đối phương dù có tệ hại đến mức nào, thì rốt cuộc cũng là thân sinh phụ thân của mình.....

Thật ra, Trần Kiến Lâm ngoại trừ mê bài mượn nợ tùm lum ra, đối với bản thân cũng chưa từng làm ta chuyện gì mang tính tổn hại, y thân là con cái, đối với phụ thân của mình thấy chết không cứu, thật sự là

quá lãnh khốc rồi.... Trần Dật Hào bắt đầu mâu thuẫn, lo lắng đối phương liệu có thật sự trong một lúc tức giận mà hạ sát Trần Kiến Lâm không?

Trần Dật Hào lại cầm di động lên, có nên gọi lại không? Y do dự, bản thân vừa rồi thái độ kiên quyết như vậy, nếu như hiện tại lại chủ động tìm đối phương, người đó nhất định sẽ càng thêm kiêu ngạo, chắc sẽ đưa ra điều kiện càng thêm hà khắc đi.

Chính tại lúc y đang hai bên khó xử, điện thoại lại vang lên, nhìn thử số điện đến, đối phương cư nhiên đã gọi đến trước một bước!

Nếu đã như thế, y liền phải chiếm chút quyền chủ đạo thôi. Trần Dật Hào âm thầm vui mừng, trấn định tiếp điện thoại.

“ A lô?”

“ Trần tiên sinh, chúng ta thảo luận một số điều kiện đi.” Thái độ của đối phương đại chuyển biến một trăm tám mươi độ.

“ Được thôi, anh có điều kiện gì?”

“ Cậu muốn giao tiền hay vật bảo gia truyền đều được, nếu giao tiền thì là năm trăm vạn.”

“”Trần Dật Hào trầm mặc một chút, bản thân hiện tại trên tay không có nhiều tiền mặt như vậy, y quyết định trước hết lấy tinh chế động: “Còn gì không?”

“ Còn có, chúng ta một tay giao tiền một tay giao người.” Đối phương nhấn mạnh: “Nhưng cậu nhất định phải tự đến.”

Nhắc nhở bản thân phải đích thân đi, không biết liệu có phải là có âm mưu nào khác không..... Trần Dật Hào bắt đầu cảnh giác.

“ Tôi sẽ đi.” Y trên miệng vẫn đáp ứng: “Nhưng mà, địa điểm và thời gian là do tôi quyết định.”

“ Đây không vấn đề gì, nhưng thời gian không được vượt qua mười giờ sáng.”

“ Tôi biết rồi, nửa tiếng sau thôi sẽ liên lạc với anh.”Trần Dật Hào không quên bổ sung một câu: “Nếu như các anh thật sự không có nhẫn nại, muốn đối phó với ba tôi thế nào đều được, dù sao tôi đối với ông ta cũng chỉ là nhân tận nghĩa cùng rồi.”

“ Chỉ cần cậu tự mình đến giao tiền, chúng tôi tuyệt đối không làm khó ông ta.”

“ Tùy ý các anh.”Trần Dật Hào thoải mái ngắt điện thoại.

Y ngồi trên sofa suy nghĩ một lúc, cho dù không nguyện ý, nhưng Trần Dật Hào vẫn hiểu rõ, bản thân lần này nhất định phải nhờ vào năng lực của Lý Dục Hào để trợ giúp, lần trước phụ thân bị Tinh Long bang bắt cóc, dù sao cũng là do Lý Dục Hào làm ổn thỏa, sự việc lần này tựa hồ còn phức tạp hơn, chỉ đơn độc dựa vào bản thân thì không thể giải quyết được, Trần Dật Hào đã rất rõ ràng nhận thức được thế yếu của mình.

Y không còn do dự mà bấm gọi số di động của Lý Dục Hào. Tút_____tút_____tút_____ cách!

“ Xin chào, đây là chế độ hộp thư thoại, người dùng số điện thoại bạn vừa liên lạc tạm thời không tiện tiếp máy, bạn có việc gấp có thể.....”

Làm cái gì? Trần Dật Hào không có thời gian nghe hết tin nhắn thoại được thu âm đó, y trầm mặt ngắt điện thoại, sao Lý Dục Hào lại chọn ngay đúng lúc này để không tiện bắt máy?

Y không từ bỏ lại tiếp tục gọi nữa, kết quả vẫn như vậy.

Xem ra ông trời là không nguyện ý để Lý Dục Hào giúp đỡ y, Trần Dật Hào từ bỏ nghĩ, bỏ đi, việc đến nước này, chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.....

Nhưng, có thể nào y cũng không thể cứ như vậy đơn thân độc mã đi đến chỗ hẹn, Trần Dật Hào tiện tay lấy một tờ giấy phác thảo, vừa suy nghĩ kỹ, vừa viết viết vẽ vẽ lên.

Quá khứ bản thân chỉ là quá lỗ mãng, cho nên đến đâu cũng dậm phải đinh, nếu giống như Lý Dục Hào, có nhần nại có mưu tính, thì vạn sự đều có thể giải quyết, Trần Dật Hào đối với cách nghĩ của bản thân kinh ngạc, y cứ nhiên lấy tên gia hỏa đó làm gương?

Nhưng tên gia hỏa đó đích thực là rất đáng để làm nơi học tập cho bản thân. Trần Dật Hào có chút không cam lòng nghĩ, y không tin bản thân vô năng đến thế, thật ra chỉ cần có một kế hoạch chi tiết, muốn hóa nguy thành an cũng không phải là chuyện gian nan như vậy. Trần Dật Hào nhìn thời gian, sắp đến sáu giờ rồi, động tác phải nhanh lên mới được.

Trần Dật Hào lập tức gọi số điện thoại của tên bắt cóc.

“A lô? Tôi là Trần Dật Hào, đúng mười giờ sáng, tại khu công nghiệp mới, giao tiền ở một tiệm tạp hóa trước đường vào thôn Vinh Lâm, tiệm tạp hóa đó tên là Tiến Kí.”

“Cậu không được tìm trợ thủ khác đến đó.” Đòi phương nhắc nhở.

“Anh yên tâm, nhưng các anh và ba của tôi, số người cũng không thể vượt qua ba người, hơn nữa, anh cũng phải đích thân đi, không thì tôi tuyệt đối không giao thứ gì ra.”

“Được.” Hai bên sau khi thống nhất, đồng thời ngắt máy.

11. Chương 10

Trong tiệm tạp hóa Tiến Kí_____ Một phụ nữ tóc hoa râm đang vô cùng nhàm chán ngồi trong tiệm, chồng của bà đang cùng một ông khác đeo mắt kính đánh cờ ở cạnh cửa.

Một chiếc xe hơi màu xám dừng lại trước tiệm, cửa kính phía ghế sau xe từ từ hạ xuống, một thanh niên thò đầu ra dáo dác nhìn tới nhìn lui một chút.

“Tên tiểu tử đó còn chưa đến.” Đàm Lập thu đầu về, đối với tên đàn ông lỗ mãng ngồi ở ghế trước nói.

“Đã đến giờ rồi.” Tên thô lỗ đó nhìn đồng hồ.

Đàm Lập cười giễu ngồi bên cạnh Trần Kiến Lâm. “Xem ra con trai ông đối với ông thật sự một chút cũng không thêm để ý a.”

“Nó sẽ không vậy đâu!” Hai tay bị trói ra sau lưng, Trần Kiến Lâm la lên: “Có thể là có chuyện khác nên trễ nãi thôi...”

Đang nói, di động của Đàm Lập vang lên, hắn lập tức tiếp máy.

“A lô?”

“Tôi là Trần Dật Hào, các anh đến chưa?”

“Đến rồi, cậu ở đâu?” Đàm Lập khẩn trương nhìn quanh.

“Tôi ở một chỗ mà các anh không thể thấy được.” Đối phương ám muội không rõ ràng cười nói.

Nhìn qua ống nhòm, tình huống trên chiếc xe hơi rõ ràng đều rơi vào trong tầm mắt của Trần Dật Hào, y tiếp tục nói điện thoại: “Các anh hiện tại mang theo ba tôi, lập tức xuống xe, đi xuống con dốc ở phía sau lưng Tiến Kí.”

“Cậu muốn làm cái gì?” Đàm Lập rất cảnh giác.

“Dựa theo chỉ thị của tôi mà làm.” Trần Dật Hào nắm chắc lấy quyền chủ đạo của mình, không khách khí ra lệnh.

“Nói cậu biết đừng có chơi trò gì, ba cậu còn ở trong tay chúng tôi!” Đàm Lập không khách khí nói.

“Tùy ý các anh, không nguyện ý phối hợp thì bỏ đi.”

Tên thô lỗ thấp giọng nói với Đàm Lập: “Đại ca, nghe y đi, chỉ cần có thể dẫn dụ y ra là được rồi.....”

Đàm Lập chỉ có thể kéo tay Trần Kiến Lâm xuống xe, ba người chiếu theo lời nói của Trần Dật Hào, đi xuống con dốc sau lưng tiệm Tiến Kí.

“Đúng rồi, chính là như vậy, tiếp tục đi tới trước.” Trần Dật Hào tiếp tục chỉ thị cho bọn họ qua điện thoại.

“A lô! Cậu rốt cuộc là ở đâu? Nhanh xuất hiện đi.” Đàm Lập đã mất hết nhẫn nại, đứng ở dốc nghiêng không chịu đi.

“Đợi các anh đi đến trước một chút tôi sẽ xuất hiện.”

“Cậu còn không xuất hiện, ông đây lập tức giết ba cậu!” Đàm Lập kéo cổ Trần Kiến Lâm, ông ta lập tức oa oa kêu to.

“Nhìn thử bên phía tay phải của anh.” Trần Dật Hào nói, Đàm Lập lập tức nhìn qua.

Trên một đám cỏ dại cây hoang cách bọn họ một trăm mét, có một người mặc tây trang màu đen đang đứng thẳng ở đó.

Y đứng ở đó từ lúc nào? Đàm Lập thầm kinh ngạc.

“Anh lại đi về phía trước thêm hai mươi bước, chính là có thể nhìn thấy được thứ anh cần.” Trần Dật Hào nói qua điện thoại.

“Vậy cậu qua đây trước.”

“Không được.”

“Cậu không qua tôi cũng không tiếp tục đi nữa!”

“Tại sao nhất định muốn tôi đi qua trước? Anh không hợp tác thì tôi sẽ đi.” Trần Dật Hào cong người, Đàm Lập hoảng lên, kêu: “Được được được! Tôi qua!”

Trần Dật Hào cười lạnh, lại đứng trở lại trên đám cỏ, Đàm Lập quay đầu phân phó tên thô lỗ: “Cẩn thận chút, chú ý hành động của y.”

Tên thô lỗ gật đầu, Đàm Lập đi về phía trước cỡ khoảng hai mươi bước, phát hiện một đồng đá, Trần Dật Hào ở bên kia chỉ thị: “Đồ ở dưới đồng đá.”

Bên dưới đồng lộn xộn đó có thể thấp thoáng thấy được một túi vải, Đàm Lập ngẩng đầu, Trần Dật Hào còn đang ổn trọng đứng ở trên đám cỏ.

“Để ba tôi đi qua bên này.” Trần Dật Hào nói.

Đàm Lập do dự một chút, nói: “Không được, tôi sao biết được thứ đồ của cậu có phải là hàng có giá trị thật không?”

“Vậy anh cứ lấy ra kiểm tra một chút đi.” Trần Dật Hào kiên nghị.

“Cậu nhất định phải qua đây trước!” Đàm Lập gầm to.

“Anh cứ nhất định kêu tôi qua đó, có phải là có âm mưu gì không?” Trần Dật Hào vừa nói xong, Đàm Lập lập tức chột dạ á khẩu không nói gì được, Trần Dật Hào bên đó đột nhiên nhảy về phía sau, biến mất.

“A!” Đàm Lập và tên thô lỗ đều vô cùng kinh ngạc, không hẹn mà cùng xông về hướng đám cỏ, Trần Kiến Lâm vì hai tay bị trói, hành động không tiện, chỉ có thể mở mắt đứng tại chỗ.

Oanh_____ Một tiếng nổ cực lớn vang lên, thì ra là ở chỗ đám cỏ đó đang chạy ra một xe ủi đất!

“Ngô oa!!” Hai người Đàm Lập kinh hoảng thất sắc, chiếc xe ủi đất đó chạy về chỗ bọn họ, người lái xe không phải là ai khác, mà chính là Trần Dật Hào.

Đàm Lập và tên đàn ông thô lỗ kia bị dọa nhảy ra hai bên, Trần Kiến Lâm cũng ngã nghiêng thân thể liều mạng chạy, bên miệng còn la: “Cứu mạng a ~ ~ Dật Hào ~ ~!! Ta là ba của con a ~ ~ ~”

Xe ủi đất chạy về phía họ, ủi lên một đám đất và cỏ dại, Trần Kiến Lâm không chạy được vài bước thì liền mất thăng bằng ngã xuống, mũi xe đang húc đất các thuận thể húc ông lên luôn.

Đàm Lập từ đất trèo dậy, móc súng ra hô lớn: “Đừng chạy!”

Trần Dật Hào đột nhiên quay chuyển đầu xe, lại xông về hướng hắn, Đàm Lập và tên thô lỗ lại chạy tan tác, thuận thế hướng về đường dốc lặn xuống, xe ủi húc vào một đám cỏ, cuối cùng cũng dừng lại, mũi húc trước xe đổ hết toàn bộ đất cát và cả Trần Kiến Lâm xuống, Trần Dật Hào nhảy xuống xe, đi nhanh đến trước mũi húc, kéo phụ thân toàn thân bùn đất ra.

“Ồ.... Dật Hào..... con..... con muốn giết ta sao.....” Trần Kiến Lâm mặt khóc thảm.

“Đều là do ông tự tìm.” Trần Dật Hào mở dây trói cho ông: “Nhanh đi thôi.”

Trần Dật Hào nói xong, một mình đi về hướng một đám rừng nhỏ.

“Dật Hào! Đợi ta với.....” Trần Kiến Lâm thê thảm đi theo sau lưng y, xe của Trần Dật Hào đang đỗ ở trong rừng cây, Trần Kiến Lâm đi rất chậm, còn không ngừng quay đầu lại nhìn về chỗ mà bọn Đàm Lập đã ngã.

“Ông nhanh lên một chút đi, nếu bị bọn chúng đuổi kịp thì làm thế nào?” Trần Dật Hào ở phía trước như mày thúc giục.

“Đến.... đến đây....” Trần Kiến Lâm chạy chậm theo, đường nhìn của ông quét qua đám gỗ đặt ở trước rừng cây, trong mắt thoáng qua một chút ánh sáng quái dị.

Trần Dật Hào đối lưng với ông đi đến trước xe, móc chìa khóa ra mở cửa chống trộm, mắt thấy y đã sắp lên xe, Trần Kiến Lâm liền hạ quyết tâm, nhấc một cây gỗ lên, lặng lẽ đi đến sau lưng y.

Trần Dật Hào cảm thấy phía sau an tĩnh đến kỳ lạ, y đang muốn quay đầu lại nhìn_____ Trần Kiến Lâm nhấc cây lên cao, dùng sức đập xuống đỉnh đầu của y!

Cốp! Trên đầu truyền đến đau đớn, Trần Dật Hào trước mắt hoa đi, choáng váng té ngã, máu tươi từ trên đỉnh đầu chảy xuống, y hơi mở mắt ra, chỉ cảm thấy đất trời xoay chuyển.

“Hô.... hô.....” Trần Kiến Lâm cầm cây gỗ, thở dốc, hoảng loạn lại áy náy nhìn xuống con trai của mình, hai tên Đàm Lập trước đó bị ngã xuống dốc đã đi đến cạnh ông, trên thân bọn chúng dơ bẩn đất cát, hơn nữa đều bị trầy xước đủ loại, nhưng nói chung không nghiêm trọng.

“Oa, ông Trần, ông thật nhẫn tâm, đối với con trai của mình mà lại nặng tay như vậy.” Đàm Lập một tay gác lên vai ông, chế nhạo nhìn xuống Trần Dật Hào.

Trần Kiến Lâm đã không còn chú tâm nổi mấy chuyện này, như một làn khói chạy đến cái bao đồ bị đè dưới đồng đá, ông đào lấy túi đồ ra, bên trong chỉ có một mớ đá vụn vỡ nát.

“X nó*!” Trần Kiến Lâm chửi một tiếng, lại chạy đến trước mặt Trần Dật Hào.

(Đây là nguyên văn của tác giả ghi, là câu chửi bậy thôi.)

“Con mau giao bảo vật mang từ Hồng Kông về ra đây!” Ông gặm nước miếng vắng tùm lum.

“Ông Trần, chính ông cho rằng thằng quỷ này sẽ ngoan ngoãn giao đồ ra, tôi đã nói ông không cần phải phí sức nhiều như vậy, trực tiếp dụ hắn đi ra là được rồi.” Đàm Lập lạnh băng nói.

Trần Dật Hào đầu óc choáng váng vẫn có thể hiểu rõ được nguyên do sự việc, Trần Kiến Lâm rõ ràng là hợp mưu với hai người kia, giả vờ bản thân bị bắt cóc, mục đích chính là muốn mình giao tượng bồ tát vàng ra.

Cư nhiên liên kết với người ngoài để hãm hại con trai của mình! Cái loại người chết tiệt này y sẽ không còn xem ông ta là phụ thân nữa! Trần Dật Hào vừa nổi giận, máu ở vết thương chảy ra càng nhanh, y đau đớn bắt đầu rên rỉ, Đàm Lập phân phó tên thô lỗ.

“Nhanh ép y xuống đi!”

Tên thô lỗ ấn hai tay Trần Dật Hào xuống, Đàm Lập từ trong túi lấy ra một cây kim tiêm đã chuẩn bị sẵn thuốc, ngồi xổm xuống bên cạnh Trần Dật Hào.

“Được rồi, thằng quỷ thôi, tuy rằng cậu khiến cho bốn đại thiếu gia đây chịu không ít khổ sở, nhưng ta vẫn sẽ rất dùm a.” Hắn nói xong, cầm kim tiêm dùng sức đâm vào trong cổ của Trần Dật Hào.

“ Ách.....” Đầu óc Trần Dật Hào nóng lên từng cơn, trước mắt dần dần mờ đi.

“ Ngủ một giấc cho đã đi.” Đàm Lập lãnh khốc ném kim tiêm đi.

Khi Lý Dục Hào phát hiện Trần Dật Hào có gọi điện thoại đến, đã là mười hai giờ trưa, lúc đó hắn vừa mới dậy, bởi vì em trai Lý Dục Long của hắn cũng với em họ xảy ra một chút xung đột, bạn trai của Lý Dục Long bị em họ cướp đoạt, hai gia đình đều xuất động quân đội tư nhân, tạo nên một trận phiền phức lớn, Lý Dục Hào sau khi đi khỏi căn hộ của Trần Dật Hào xong thì liền bận rộn giúp đỡ Lý Dục Long giải quyết tốt hậu quả, mãi đến năm giờ sáng mới ngủ được.

Trần Dật Hào rất hiếm khi chủ động gọi điện cho hắn, nhất định là có chuyện quan trọng, Lý Dục Hào không kịp đợi tắm rửa chải đầu, lập tức gọi lại cho y. Nhưng di động của đối phương sau khi vang lên mấy lần, cứ nhiên lại tắt máy.

Trong lòng Lý Dục Hào dấy lên hồ nghi, lại gọi đến căn hộ của đối phương và phòng làm việc ở câu lạc bộ, kết quả đều không ai nghe máy.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lý Dục Hào càng lúc càng lo lắng, không mất bao lâu, điện thoại của Trần Dật Hào gọi đến.

“ A lô? Dật Hào?” Lý Dục Hào lập tức bắt máy.

“ Lý nhị công tử.” Truyền đến một âm thanh bí ẩn khó nắm bắt.

“ Anh là ai?” Lý Dục Hào lập tức phán đoán ra người này không phải loại lương thiện.

“ Anh không cần phải biết tôi là ai, tôi chỉ là muốn nói cho anh, Trần Dật Hào tiên sinh hiện tại đang ở trong tay của tôi.”

Trong lòng của Lý Dục Hào nhảy thót lên một cái, thanh âm ngược lại rất bình tĩnh. “Xin hỏi là có chuyện gì sao?”

Đối phương cười một trận quái dị: “Nghĩ muốn đem y trở về sao?”

“ Đúng vậy, anh có điều kiện gì?”

“ Tôi cái gì cũng không cần, chỉ cần anh tự mình đi đến một chuyến là được.”

“ Anh tốn công sức như vậy, mục đích cũng là vì tiền thôi đi?” Lý Dục Hào lại không có dễ dàng mắc câu như thế. “Đưa ra cái giá đi, tôi có thể lập tức giao tiền mặt cho anh, chỉ cần anh thả Dật Hào ra.”

“ Lý nhị công tử, tôi biết anh có tiền, tôi cũng xác thực là muốn có tiền, nhưng tôi chính là yêu cầu anh đích thân đến lĩnh người đem về.”

“ Tôi hiểu rõ rồi, tôi sẽ phối hợp, nhưng hy vọng anh sẽ chiếu cố Dật Hào kỹ càng.” Lý Dục Hào thần nhiên nói: “Nếu như anh để y chịu tổn thương, cho dù chỉ là một chút xúy trầy xước, tôi đều sẽ không để anh được chết toàn thân.”

“ Ha..... ha ha ha.....” Đối phương có chút cường điệu cười rộ lên, nhưng không khó có thể nghe ra trong thanh âm của hắn có chút sợ hãi, hắn nói một mớ để che giấu đi sự chột dạ của bản thân. “Anh không cần dọa tôi, anh hiện tại nhất định rất sợ hãi đi? Sợ tôi sẽ gây bất lợi đối với bảo bối của anh, tôi rất rõ anh với Trần Dật Hào là có quan hệ gì, người Lý gia các người đều là biến thái, ai ai cũng đều là đồng tính luyến, đối với những loại người như các người giao tiếp thật sự khiến tôi ăn không vào!”

“ Thời gian, địa điểm.” Lý Dục Hào không thêm động tâm nói.

Đối phương kinh ngạc một lát, mới hiểu rõ hắn nói cái gì.

“ Bây giờ tối, bến tàu dỡ hàng số chín, sẽ có người đến tiếp anh.”

“ Tôi biết rồi.” Lý Dục Hào bỏ điện thoại xuống, không kịp rửa ráy gì, lập tức mở máy tính sách tay của mình ra, hắn vừa tự thấp giọng lầm bầm: “Gần đây lưu hành bắt cóc người yêu sao? Phải nhắc nhở anh hai chú ý trợ lý của anh một chút mới được.....”

Đối phương yêu cầu hấn gặp mặt ở bến tàu số chín, nhưng không thể đảm bảo Trần Dật Hào cũng ở chỗ đó, Lý Dục Hào nhấp mở hệ thống dò tung tích, cũng may Trần Dật Hào đã đổi thành đeo đồng hồ hấn tặng, hấn rất nhanh liền tìm thấy được địa điểm hiện tại của đối phương, vị trí lại không phải là bến tàu số chín.

Trên màn hình máy tính hiển thị một điểm sáng là vị trí của Trần Dật Hào, đang chậm rãi di động.

“ Đây là.....” Lý Dục Hào nhíu mày, hấn rất nhanh hiểu rõ được là chuyện gì. “Thì ra là thế.....”

Lý Dục Hào lập tức triển khai bố trí, gọi điện thoại sắp xếp nhân thủ.

Trần Dật Hào mở mắt ra, nhìn thấy một mảng hắc ám, hai tay của y bị còng cố định ở sau lưng, toàn thân đau đớn chưa sót, phần đầu lại càng ẩ ẩ ẩ như nhồi, nhưng vết thương của y tựa hồ đã được băng bó lại, y lãnh tĩnh từ trên sàn nhà thiết lạnh ngồi dậy, nhìn xung quanh, trong phòng rất tối, lưng y dựa vào bờ tường có một ô cửa sổ hình tròn, ánh sáng duy nhất trong phòng là từ chỗ đó đi vào. Từ xung quanh truyền đến tiếng mô tơ u u, cùng với tình trạng sàn nhà có hơi lắt lự mà phán đoán, hiện tại y chắc là đang ở trên một chiếc thuyền.

Y lắc lư đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, bên ngoài là mặt biển tối đen, điểm chút ánh đèn từ thành phố khá xa.

“ Ô ô.....” Một tiếng rên rỉ nhỏ bé truyền đến.

Trong phòng còn có người sao? Trần Dật Hào bị dọa một phát, lập tức quay người nhìn về nguồn gốc tiếng động, trong góc tường đang có một người co rúm, vừa rồi do quá tối tăm. Y không có phát hiện.

Trần Dật Hào tỉ mỉ nhận định, người đó chính là kẻ tụt tay hãm hại y Trần Kiến Lâm!

Trong miệng của Trần Kiến Lâm bị nhét vải bố, khóe mắt có chút vết ứ xanh sau khi ẩu đả, hai tay của ông cũng bị còng lại, tình trạng so với Trần Dật Hào còn thê thảm hơn.

Trần Kiến Lâm nằm tại chỗ, đáng thương vô cùng nhìn con trai của mình, Trần Dật Hào tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng vì để làm rõ đầu đuôi câu chuyện, y xồm xuồng đến trước mặt Trần Kiến Lâm, nghiêng người, gian nan kéo miếng vải trong miệng ông ra.

“ Dật Dật Hào.....” Trần Kiến Lâm thở không ổn định.

“ Nói đi, đây lại là chuyện gì?” Trần Dật Hào khoanh chân ngồi trước mặt ông, Trần Kiến Lâm cố gắng hết sức mới ngồi dậy được.

“ Dật Hào, xin lỗi..... con tha thứ cho ta đi, thật ra ta cũng là bị lừa mà.....”

“ Không cần tìm cớ cho bản thân, nói đi, những người đó là ai?” Trần Dật Hào không xem lời xin lỗi của ông ra gì.

“ Ta cũng không rõ ràng lắm, chắc là người của Tinh Long bang.....”

“ Lại là Tinh Long bang?” Trần Dật Hào nhíu mày, phụ thân sao lại luôn cùng với cái bang phái có tiếng xấu đồn xa đó dây dưa quan hệ?

“ Đúng vậy..... chính là cái bọn Hoàng Hiểu Đông lần trước đó.” Trần Kiến Lâm toàn bộ nói ra: “Bọn họ luôn muốn đối phó với Lý Dục Hào, nhưng mỗi lần đều thất bại, đặc biệt là lần trước, Lý Dục Hào và con đến giúp ta trả tiền, khiến cho Hoàng Hiểu Đông cảm thấy mất mặt, hấn nói nhất định sẽ báo mối thù này.....”

“ Ông đợi một chút.” Trần Dật Hào cắt lời: “Ông nói rõ ràng một chút cho tôi, rốt cuộc là ai làm trò quỷ? Đây lại có liên quan gì đến Lý Dục Hào?”

“ Thật ra ta cũng không rõ ràng lắm..... lần đầu tiên ta có tiếp xúc với Tinh Long bang, chính là lần đầu vô đài, Lý gia là người tài trợ lớn.”

“ Ta nhớ, sau đó thì sao?”

“ Lúc đó tuyển thủ của chúng ta Hacha khí thế như cầu vồng, người của Hoàng Hiếu Đông đến tìm ta, nói bọn họ cũng rất xem trọng Hacha, muốn đặt cược lớn trên người hần, ta vừa nghe liền vui mừng, cũng muốn đặt lớn hơn, bọn họ đáp ứng cho ta mượn tiền, nhưng phải dùng Tinh Hà truyền thuyết để thế chấp, ta lúc đó cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy không có khả năng sẽ thua, cho nên mù quáng ký vào hợp đồng của bọn chúng.”

“ Ân.” Nói đến chuyện này, Trần Dật Hào mặt liền lộ ra không vui, Trần Kiến Lâm không dám nói nữa, thẳng đến khi y mở miệng: “Nói tiếp đi.”

“ Ân..... chuyện sau đó con cũng biết rồi, Lý Dục Hào giúp chúng ta lấy lại hợp đồng, nghe nói là vì trên tay của hần nắm giữ nhược điểm của lão đại Hà Cường của Tinh Long bang, cho nên Hà Cường rất sợ hần..... Hoàng Hiếu Đông là cánh tay đắc lực của Hà Cường, nhưng hần lại không biết nghe lời, Hà Cường khiến hần xóa bỏ hiệp ước, nhưng hần cũng chỉ là miễn cưỡng đáp ứng, sau đó Tinh Hà truyền thuyết rơi vào trong tay của Lý Dục Hào, hần lại càng căm hận Lý Dục Hào..... thật ra hần vẫn luôn muốn nuốt chửng nhà chúng ta, chỉ là ta ngốc nghếch không biết.”

“ Vậy sau đó ông lại mượn tiền của hần? Là vì sao?”

“ Bởi vì hần vẫn luôn nói với ta, hần xem ta như bác của hần, sẽ không hại ta, cho nên ta mới dính liếu tới hần..... lần đó hần mang ta đi lên thuyền đánh bài, nói có một bàn mà người làm cái là người của hần, bảo ta yên tâm mà đánh, ta đi theo hần nhìn một chút, tên làm cái đó quả nhiên luôn chú trọng hần, hần lập tức thắng liền năm mươi mấy vạn, ta nhất thời đầu óc mê lú liền mượn hần ba mươi vạn, kết quả toàn bộ đều thua.... Sau đó ta mới biết sòng bài đó căn bản là do hần mở ra, kết quả hần gom luôn lợi tức, muốn ta trả một trăm vạn.....”

“ Hần rõ ràng là đang đào cạm bẫy cho ông nhảy vào, vậy mà ông còn mù quáng giấu tôi qua lại với hần.” Trần Dật Hào thật sự đối với ông không còn tức nổi nữa.

“ Đúng vậy.... nhưng hần cũng nói rồi, sẽ không đối với ta làm gì cả, hần lúc đó còn nói với ta, chỉ cần con mang một trăm vạn đến, hần chỉ cần lấy lại ba mươi vạn ta mượn hần, còn bảy mươi vạn thừa lại kia thì cho ta.....”

“ Cho nên ông mới vui như điên để cho hần bắt cóc ông, sau đó uy hiếp tôi đưa tiền?” Trần Dật Hào cười lạnh.

Trần Kiến Lâm cuối đầu, không dám đáp lời.

“ Nói tiếp đi chứ, lần này lại là chuyện gì?”

“ Ân.....” Trần Kiến Lâm lại tiếp tục vấn đề: “Lý Dục Hào lần đó lại ra mặt thay con dàn xếp ổn thỏa, còn khiến cho Hà Cường ra lệnh cho Hoàng Hiếu Đông, không cho ta tiến vào sòng bài, hần tức muốn chết, nói tuyệt đối phải giáo huấn cho bằng được Lý Dục Hào..... tật nghiện bài của ta còn chưa cai được, muốn đi đến chỗ khác đánh bài, như vậy con cũng không thể quản được ta, cũng không sợ gây ra phiền toái cho con, nhưng ta bắt buộc phải mang theo một chút tiền để đi, ta nhớ tới nhà mẹ con còn để lại một chút di sản, cho nên chạy đến Hồng Kông tìm, nhưng con đã sớm chuyển đồ đi rồi, đúng không?”

“ Đúng vậy, chứ chẳng lẽ để lại chỗ đó cho ông lấy đi rồi thua cho kẻ khác sao?” Trần Dật Hào háng một tiếng.

“ Ta cũng biết bản thân không đúng.... ta vừa trở lại, Hoàng Hiếu Đông liền đến tìm ta, hần nói hần cần dùng con để đối phó với Lý Dục Hào, bảo ta giúp đỡ, hần còn có thể giống như lần trước, giả vờ bắt cóc ta, lại khiến cho con mang bảo vật gia truyền của nhà mẹ con đến cho ta, sau khi chuyện thành công đồ đó sẽ thuộc về ta.....”

“ Cho nên ông liền giúp đỡ người ngoài, dùng gậy đánh con trai ruột của mình?” Trần Dật Hào cay độc chế giễu.

“ Hần nói chỉ cần dùng con làm mồi dụ thôi, người hần muốn đối phó là Lý Dục Hào, sẽ không tổn thương đến con....”

“ Háng, đến hiện tại mà ông còn tin tưởng hần?”

“ Không có..... ta đã biết bộ mặt thật của Hoàng Hiểu Đông rồi.....” Trần Kiến Lâm ngừng một lát. “Hắn nói Lý Dục Hào cái tên đồng tính luyến đó, người yêu hiện tại của hắn chính là..... chính là con.....”

Trần Kiến Lâm cẩn thận đánh giá Trần Dật Hào, đối phương mặt không đổi sắc. “Thế thì thế nào?”

“ Không.....” Trần Kiến Lâm tự biết mình không có tư cách đi hỏi chuyện của y.

“ Cho nên hiện tại thế nào? Cái vị người tốt Hoàng Hiểu Đông đó xem ông như là bác của mình lại cũng nhốt ông vào trong này?”

“ Ta hiện tại đối với hắn mà nói, một chút giá trị lợi dụng cũng không còn nữa, hắn đương nhiên sẽ không còn khách khí với ta.....”

Cha con hai người trầm mặc một lúc, Trần Kiến Lâm nhút nhát hỏi: “Dật Hào..... hiện tại chúng ta làm sao.....”

“ Làm sao? Ngoan ngoãn đợi thôi.”Trần Dật Hào tự giễu nói.

“ Dật.... Dật Hào, con không thể thử nghĩ phương pháp sao.... chúng ta không thể cứ chờ chết thế này a.....”

“ Ông yên tâm.”Trần Dật Hào tự tin vô cùng nói: “Lý Dục Hào tên gia hỏa đó, nhất định sẽ đến cứu chúng ta.”

“ Ách.....?” Trần Kiến Lâm đang kinh ngạc, cánh cửa sắt của căn phòng bị mở ra, Hoàng Hiểu Đông và hai tên đàn ông mang súng đứng ở ngoài cửa.

“ Mang ra đây.” Hoàng Hiểu Đông ra lệnh, hai tên đàn ông đó lôi cha con Trần Dật Hào ra.

Trần Dật Hào một chút cũng không hoảng sợ nhìn thẳng Hoàng Hiểu Đông. “Hoàng tiên sinh, anh lại muốn chơi trò gì đây?”

“ Ha ha, trò chơi hay sắp mở màn rồi, các người mở to mắt ra mà nhìn đi.” Hoàng Hiểu Đông bước đi, thủ hạ của hắn áp giải cha con Trần Dật Hào đi theo phía sau.

Hoàng Hiểu Đông dẫn bọn họ đi lên một căn phòng nằm ở vị trí cao nhất trên khoang thuyền, trong căn phòng có một cửa sổ bằng kính chạm đất, đối diện với boong tàu, trên boong tàu có rất nhiều người, một người con trai trong số đó bị vô số người cầm súng bao vây_____ Trần Dật Hào mở to hai mắt, là Lý Dục Hào!

Hắn sao lại chỉ chạy đến có một mình? Hắn sẽ không ngu ngốc như thế chứ! Trần Dật Hào kinh ngạc, nhưng y rất nhanh phát hiện, sau lưng Lý Dục Hào cũng đứng vài vệ sĩ đang cầm súng, Trần Dật Hào lúc này mới hơi thở nhẹ được một hơi.

Trước mặt Lý Dục Hào là Đàm Lập phụ trách ra mặt đàm phán, giữa bọn họ có đặt một chiếc bàn, trên mặt bàn là hai phần hợp đồng, Hoàng Hiểu Đông tựa hồ đã đặt máy nghe lén trên boong tàu, cuộc đối thoại của Lý Dục Hào và Đàm Lập rõ ràng đều truyền đến trong máy phát ở căn phòng.

“ Lý nhị công tử, muốn đem Trần Dật Hào đi, thì ký vào phần hợp đồng này đi.” Đàm Lập nói.

“ Anh phải cho tôi gặp mặt Trần Dật Hào trước, sau khi nhìn thấy y vô sự, tôi mới ký.”

“ Y ở ngay đó, anh tự mình nhìn đi.” Đàm Lập chỉ về hướng căn phòng bọn họ đang ở.

Lý Dục Hào ngẩng đầu lên nhìn, trực tiếp đối mặt với Trần Dật Hào đang khấn trương.

“ Dục Hào!”Trần Dật Hào gọi nhỏ, nhưng cửa kính cách âm của căn phòng rất tốt, thanh âm căn bản không truyền ra ngoài.

Lý Dục Hào nhìn trên đầu của Trần Dật Hào có vết băng bó, nhúu nhúu mảy.

“ Tôi nói rồi, không thể để cho y bị thương.” Hắn dùng thanh âm nhu hòa đến đáng sợ nói với Đàm Lập.

“ Ách..... đây không phải do tôi làm, là do ba của y làm đó, anh đừng đổ tội lên đầu chúng tôi.....”

Lý Dục Hào dường như xác định Trần Dật Hào có thể nghe thấy mà nói: “Dật Hào, không sao đâu, chúng ta rất nhanh sẽ có thể về nhà.”

Trên mặt Trần Dật Hào nóng lên từng chập, Lý Dục Hào cầm viết ở trên bàn lên, nhanh chóng ký tên lên bản hợp đồng, tất cả đều rơi vào trong mắt của Trần Dật Hào, y chất vấn Hoàng Hiểu Đông: “Bản hợp đồng đó là thứ gì?!”

“Không có gì.” Hoàng Hiểu Đông đắc ý cười nói: “Chỉ là khiến cho hần đem tài sản di truyền của nhà hần chuyển tên cho tôi mà thôi.”

“Cái gì?!” Trần Dật Hào kinh hoảng.

Lý Dục Hào bên đó đã bỏ viết xuống, ưu nhã đứng lên. “Được rồi, thả Dật Hào ra.”

Hoàng Hiểu Đông cầm mấy bộ đàm lên, phân phó Đàm Lập: “Đừng để cho hần đi như vậy.”

Đàm Lập trước đó đã được dặn dò qua, phải sĩ nhục Lý Dục Hào một trận, hần tùy ý nói: “Còn chưa được, anh còn phải làm một chuyện nữa, chúng tôi mới có thể thả vợ của anh ra.”

“Nga?” Lý Dục Hào hứng thú bỏ tay vào túi quần.

Đàm Lập kiêu ngạo la lên: “Tôi muốn anh, bỏ trên mặt đất học con chó sủa ba tiếng!”

Tên đàn ông thô lỗ sau lưng hần lấy ra máy chụp hình đã chuẩn bị trước, để sẵn trước Lý Dục Hào. Khóe miệng Lý Dục Hào phiem lên một nụ cười lạnh, không hề động đậy.

Đàm Lập tiếp tục la: “Nhanh lên! Nếu không sẽ giết bảo bối Trần Dật Hào của anh!”

Tên đàn ông đứng sau lưng Trần Dật Hào lập tức dùng súng chỉ vào sau đầu của y, Lý Dục Hào từ xa nhìn y, trong mắt là vô hạn thâm tình.

Trên mặt của Đàm Lập và Hoàng Hiểu Đông là nụ cười đắc ý, Đàm Lập nói: “Nhanh lên! Không thì sẽ phải sủa ba mươi tiếng đó!”

Lý Dục Hào cư nhiên thật sự bắt đầu chậm rãi cong người xuống, Trần Dật Hào kích động đến viền mắt đều đỏ lên, y không muốn hần chịu loại sĩ nhục này! Y gọi to cách một lớp kính: “Đừng_____!!”

Lý Dục Hào đột nhiên la lớn một tiếng: “Dật Hào nằm xuống!”

Trần Dật Hào kinh ngạc, Lý Dục Hào trên boong tàu cùng với vệ sĩ hần mang theo đều nhanh chóng nằm xuống, chính ngay lúc đám người Hoàng Hiểu Đông còn đang nghi hoặc, hai chiếc trực thăng đột nhiên từ trên không trung hạ xuống, súng máy trên chiếc trực thăng liền chỉ vào boong tàu nả một loạt đạn, đạn bay khắp nơi, tên thô lỗ trúng một viên, nhất thời đầu liền nổ hoa, căn phòng mà bọn người Hoàng Hiểu Đông đang ở, cửa kính cũng bị bắn nát.

Hoàng Hiểu Đông phản ứng coi như mau lẹ, nhanh chóng nằm xuống, nhưng một trong số thủ hạ của hần thì không may mắn như vậy, trúng đạn ngã xuống, lúc này Trần Dật Hào và Trần Kiến Lâm cũng đã kịp thời nằm xuống.

Hai chiếc trực thăng nả một loạt đạn xong, cuối cùng ngừng bắn, mấy người Đàm Lập gần như toàn bộ đều chết, bản thân Đàm Lập cũng trúng nhiều đạn nhất, tứ chi đều bị xẻ nhỏ, trên người máu thịt nhầy nhụa, đứng với câu “khiến hần chết không toàn thây” của Lý Dục Hào, còn về bản hợp đồng và chiếc bàn kia, cũng sớm bị bắn tan thành mảnh vụn.

Lúc này, Lý Dục Hào đứng lên, kéo bỏ áo vest ngoài, lộ ra áo chống đạn bên trong, vệ sĩ của hần cũng tản ra, đi vào trong khoang thuyền, mấy người đàn ông toàn thân trang bị võ trang từ trên trực thăng đu thang dây xuống, tay còn cầm súng tự động, khổng chế boong thuyền.

Hoàng Hiểu Đông thấy tình thế thay đổi, gầm lên với những thủ hạ còn sót lại: “Nhanh lên! Chuẩn bị ca nô!”

“Vâng..... vâng!”

Hoàng Hiểu Đông lôi theo Lý Dục Hào, cùng với thủ hạ chạy vào lối thoát khẩn cấp.

Lý Dục Hào ở trên boong tàu nhìn thấy, lập tức cầm lấy mấy bộ đàm phân phó trực thăng: “Mấy số một chú ý! Bọn họ muốn đi!”

“ Nhận được!” Một chiếc trực thăng lập tức bay lên.

Trong bộ đàm nhanh chóng truyền đến báo cáo: “Bọn họ lên ca nô rồi!”

“ Máy số hai lại đây!” Lý Dục Hào chỉ thị, chiếc trực thăng còn lại bay đến, Lý Dục Hào nắm lấy thang dây, phi cơ lập tức bay lên khoảng không trên thuyền.

Ca nô của Hoàng Hiểu Đông ở trên biển nhanh hết tốc lực chạy tới trước, máy số một của Lý Dục Hào rất nhanh chạy đến chặn trước mặt chúng, Hoàng Hiểu Đông bắn lên trực thăng, nhưng vì trở ngại Trần Dật Hào đang ở trên tay hắn, máy số một không thể bắn trả, chỉ có thể thâm tránh né, bởi vì khoảng cách rất gần, cuối cùng vẫn không thể tránh được, bị đạn bắn trúng cánh quạt, máy số một bốc ra khói đen chìm xuống biển.

Trần Dật Hào không nghĩ đến súng lục cũng có thể đánh ngã trực thăng, thất kinh hô to.

“ Ha! Muốn đấu với ông đây sao!” Hoàng Hiểu Đông đắc ý cực kỳ, phân phó thủ hạ đang lái ca nô: “Nhanh tấp vào bờ!”

Lúc này, tiếng động cơ ầm ầm của trực thăng lại truyền đến, máy số hai cũng đuổi tới.

“ Dục Hào_____!” Trần Dật Hào kinh ngạc nhìn Lý Dục Hào đang đu trên thang dây, Hoàng Hiểu Đông nhanh chóng thay đạn, quay người muốn bắn.

Trần Dật Hào hoang mang bỏ nhào ra đẩy hắn ngã xuống, viên đạn bắn trật, hai người ngã nhào trên ca nô.

Lúc này, máy số hai lại gần ca nô, Lý Dục Hào cầm súng nhắm chuẩn kẻ điều khiển_____ “Pằng!”, đối phương trúng đạn chết liền, ca nô mất khống chế, cuồng loạn trên biển.

Trần Dật Hào và Hoàng Hiểu Đông ẩu đả, súng lục của Hoàng Hiểu Đông hỗn loạn rơi xuống biển.

“ Dật Hào_____!!!” Tiếng kinh hô của Lý Dục Hào truyền đến: “Trước mặt!”

Trần Dật Hào và Hoàng Hiểu Đông nhìn trước mặt, ngay phía trước ca nô chính là một khối đá ngầm nhô ra!

“ Oa ~ ~!” Hoàng Hiểu Đông không còn rảnh đối phó với Trần Dật Hào, bỏ nhào đến kéo lại phương hướng của ca nô, nhưng người điều khiển chết ép lên phía trên, hắn hoàn toàn không thay đổi kịp phương hướng. Mắt thấy ca nô sắp sửa đụng vào đá ngầm, hai tay lại bị còng ngược, Trần Dật Hào căn bản không có cách gì mà ở yên trên ca nô.

Lý Dục Hào la lớn với phi công của máy số hai: “Bay thấp một chút!!”

Máy số hai nhanh chóng hạ thấp một chút, Lý Dục Hào đang ở ngay trên ca nô.

“ Dục Hào!” Trần Dật Hào la to với hắn, dục vọng cầu sinh khiến y trong thoáng chốc đứng lên, Lý Dục Hào hành động quả đoán, nhanh lẹ rạt tay, nhào đến ôm lấy thắt lưng của y kéo lên_____

Chỉ trong vòng không đến 0.1 giây, ca nô va vào đá ngầm, nhất thời vỡ nát, Hoàng Hiểu Đông không kịp chạy thoát, cứ như vậy tan xác theo ca nô.

Két két két..... các mảnh vỡ của ca nô và xăng dầu bốc cháy hừng hực trên đá ngầm và mặt biển.

Trần Dật Hào trong lòng còn sợ hãi nhìn ánh lửa phía dưới, không dám tin bản thân cứ nhiên chạy thoát ra được.

Thang dây được kéo lên, dần dần thu vào bên trong máy số hai, Lý Dục Hào một tay ôm lấy Trần Dật Hào, một tay nắm chặt thang dây đùa giỡn nói: “ Cũng may cậu không nặng, nếu không tôi cũng không ôm nổi cậu đâu.”

Trần Dật Hào không có gì để nói, chỉ có thể đỏ mặt tức giận nhìn hắn.

12. Chương 11

Trực thăng tuân theo đèn chỉ thị của nhân viên hướng dẫn, an toàn đáp xuống, Trần Dật Hào cũng theo Lý Dục Hào xuống phi cơ, trên người của y đang khoác áo khoác của đối phương.

Trần Dật Hào nhìn nơi bọn họ đáp xuống, có chút ngầy ngẩn, đó là một bãi cỏ rộng lớn, cũng đại khái bằng một nửa sân đá banh, trên cạnh bãi cỏ là đèn hải đăng chiếu rọi không trung.

Phía cuối của bãi cỏ có một tòa nhà bự, đèn đóm của toàn nhà sáng rực, khí thế vô cùng, trước khi xuống phi cơ Lý Dục Hào có nói qua hần muốn mang y đến nhà của hần, tuy rằng Trần Dật Hào lúc nhỏ đã từng đến, nhưng đã không còn ấn tượng.

Mấy nhân viên y vụ mặc áo blu trắng mang theo hòm thuốc đi nhanh về chỗ bọn họ, Lý Dục Hào lập tức phân phó: “Giúp Trần tiên sinh xử lý vết thương một chút.”

“Di?” Trần Dật Hào mò lên mớ băng trên đầu của mình nói: “Không cần đâu, tôi không sao, còn không bằng đi xem thử máy người bị rơi máy bay kia kìa....”

“Những người bị thương đó đã đưa đến bệnh viện tư nhân của nhà tôi rồi.” Lý Dục Hào đau lòng vuốt ve mái tóc trước trán của y. “Còn nói không sao, cậu không biết vết thương của bản thân lại chảy máu sao? Nhất định là vừa rồi lúc đụng vào Hoàng Hiểu Đông đã chạm đến.”

“Ách.... Vậy sao?” Trần Dật Hào thật sự không biết.

Nhân viên y tế mang đến cho y vải băng bó, ngay tại chỗ băng lại vết thương cho y. Lý Dục Hào ở một bên dùng bộ đàm sắp xếp những người đã hành động lần này, hần bố trí chu đáo, hành động nhanh gọn, khiến cho Trần Dật Hào không thể không bội phục.

Tên gia hỏa này làm cách nào mà trong khoảng thời gian ngắn như vậy sắp xếp chu đáo hết? Đường như tất cả đều nằm trong sự khống chế của hần, bản thân thì vô luận thế nào cũng không làm được, Trần Dật Hào hỏi: “Dục Hào, những trực thăng và võ trang này đều là của gia tộc anh sao?”

“Àn, đúng vậy, ba anh em chúng tôi và ba tôi, còn có hai người con của bác tôi, đều có quân đội võ trang tư nhân của mình.”

“Lợi hại như vậy.....” Trần Dật Hào tặc lưỡi.

“Cũng không là gì đâu, ông cố của tôi là quân phiệt, cho nên gia đình tôi có truyền thống này mà thôi, trừ khi là đột nhiên xảy ra chuyện, nếu không chúng tôi sẽ không dễ dàng điều động đến quân đội.”

“Cái này..... là không hợp pháp đi....”

“Đương nhiên rồi.” Lý Dục Hào cười đáp.

“Vậy.... tình báo của anh vì sao lại linh thông như vậy?” Trần Dật Hào hỏi ra chuyện bản thân thấy kỳ quái nhất: “Hoàng Hiểu Đông nhốt tôi và ba tôi trên thuyền, còn không ngừng cho thuyền chạy thay đổi vị trí, chính là muốn khiến anh vô pháp đột kích mà? Trực thăng của anh lại xuất hiện kịp thời như vậy, trước đó cũng ẩn nấp rất tốt, một chút cũng không khiến hần phát hiện.”

“Cái này sao....” Mục quang của Lý Dục Hào như có như không đảo qua chiếc đồng hồ trên cổ tay của y, trên choker đáp: “Bởi vì tôi với cậu có tâm linh tương thông a.”

“Anh bớt lời đi.....” Trần Dật Hào đang muốn phản bác, Lý Dục Hào đột nhiên nói:

“Đúng rồi, ba của cậu tôi đã kêu người an bài ổn thỏa rồi, tôi sẽ cho người âm thầm theo dõi ông, không để cho ông đi lung tung nữa.”

Nói đến cái này, Trần Dật Hào cũng cảm thấy đau đầu.

“Tôi thật sự là không còn biện pháp với ông ta nữa, chuyện lần này tuy rằng đã giải quyết, ai biết được lần sau ông ta lúc nào thì lại chạy đi mượn tiền, sau đó gây càng nhiều phiền phức.....”

“Tôi giúp cậu nghĩ một cách rồi, chính là nhờ ba cậu làm quản lý sòng bài của tôi, thế nào?”

“ Cái gì?”Trần Dật Hào tròn mắt há miệng: “Anh điên rồi! Đây không phải là bằng với việc dẫn sói vào nhà sao?”

“ Yên tâm.”Lý Dục Hào bảo chứng nói: “Để ông ta quản lý chỉ là bề mặt thôi, tôi sẽ cho người giám sát ông ta, ông ta thích chơi bài, thì cho ông ta cả ngày đợi ở trong đó được rồi, cậu cũng có thể biết được hành động của ông ta. Như vậy ông ta thắng thì tiền sẽ là của ông ta, thua thì cũng chỉ là thua cho sòng bài của chúng ta, người trong sòng bài của tôi càng không có khả năng cho ông ta vay tiền.”

“ Nghe thì cũng không sai gì....”Trần Dật Hào có chút bị thuyết phục.

“ Đúng rồi, tôi có phải là một cậu con rể rất tốt không?”Lý Dục Hào hài hước nói, gương mặt của Trần Dật Hào thoáng chốc đỏ bừng lên.

“ Con.... con cái đầu anh đó!”

Vết thương của y đã được xử lý xong, được băng bó lại, Lý Dục Hào kéo y đi vào trong tòa nhà.

“ Được rồi, bận rộn cả ngày, chúng ta nghỉ ngơi một chút trước đi.”

“ Đợi đã.....”Trần Dật Hào gần như bị tha đi. “Tôi vẫn là trở về căn hộ của mình thì tốt hơn....”

“ Sợ cái gì? Chỉ là ở trong nhà tổ tiên của tôi ngủ một đêm, như vậy mới giống như con dâu vào cửa chứ a....”

“ Cái gì? Ai.... Ai là con dâu vào cửa của anh chứ??”

“ Đúng rồi, chúng ta đều đã xác định quan hệ rồi, cũng chắc nên để cho cậu gặp mặt người nhà của tôi rồi.”Lý Dục Hào tự hào nói.

“ Anh..... người nhà của anh đều ở đây sao? Vậy tôi không đi vào đâu.....”Trần Dật Hào bị dọa mãnh liệt lắc đầu.

“ Không có a, ba tôi ra ngoài rồi, em trai hiện tại chắc là đang ở chỗ của bạn trai nó a....”

“Lý Dục Hào, tôi thanh minh rõ ràng với anh, tôi dù nói thế nào cũng là con trai, tuy rằng tôi đáp ứng kết giao với anh, nhưng tôi không muốn làm cái gì con dâu của nhà anh đâu nha!”

“ Rồi rồi rồi..... biết rồi mà, bà xã.”

“ Bà cái đầu của anh! Anh còn nói!”

“ Ha ha....”

Trên bầu trời tràn đầy những chấm sao, giao hào cùng ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn trong tòa nhà, trực thăng lặng lẽ đậu trên bãi cỏ, nhân viên dần dần rời đi, tất cả, lại hồi phục lại yên tĩnh.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-dao-tinh-duyen>